

အိုမာဆမ်

လရောင်တမ်းသော ကုမုဒြာ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

Design L ဂီ

အိုမာဆမ်

လရောင်တမ်းသောကုမုဒြာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၂၆၀၈၀၉
ချက်နာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၃၂၀၉၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၀၉၅,၈၃

အိုမာဆမ်

လရောင်တမ်းသောကုမုဒြာ/အိုမာဆမ်-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၅၂- စာ၊ ၁၂၁၀၈ စင်တီ။

(၁) လရောင်တမ်းသောကုမုဒြာ

ဒို့တာဝန်ဆောင်ပေးပါ:

ပြည်ထောင်စု မြို့ကိုရေး
ထိုင်းဆင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မြို့ကိုရေး
အမျိုးအခြားအာဏာ တည်တံ့နိုင်ပြီရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား:

- ပြည်ပအားကိုး မှုခံနိုင်စွမ်း အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မျှော်လင့်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွတ်ဖက် မျှော်လင့်ယုတ်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

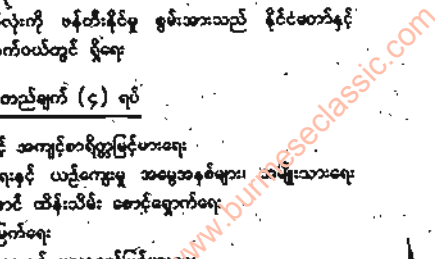
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ဓုန်စွာဆေးရှမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံ့ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားမီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖျော့ကွက်မီးပွားရေးစနစ် ဒီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အကာဟပ်ညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ မီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၊ မီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဗန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မင်းဆက်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဓောင့်ရွှေ့ရွက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

အိုမာဆန်

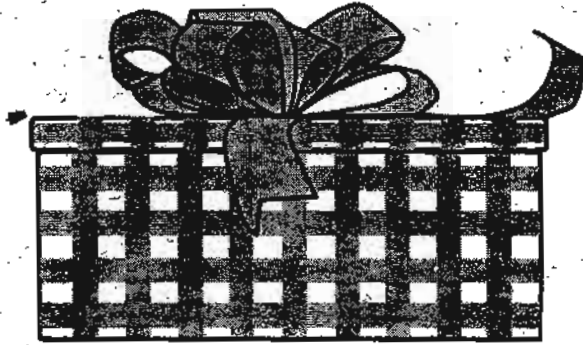
BURMESE CLASSIC

လရောင်တမ်းသော ကုမုဒြာ

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လွိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

အခန်း(၁)

လွယ်အိတ်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး မတ်တတ် နှပ်နေသည့် ကြာဖြူကို အိမ်ရှိလူအားလုံးက နေထေ့ငုံ ကြည့်နေကြသည်။

ကြာဖြူကို ခေါ်လာတဲ့ လေးလေးက ကြာဖြူကို အားမငယ်ရန် ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်သိမ့်ခဲ့ နှစ်သိမ့်ခဲ့။ သူစိမ်းတွေ ကြားမှာ ကြာဖြူ အားငယ်နေသည်။

မေမေ့ကို ဆုံးရှုံးရစဉ်က ကြာဖြူအနားမှာ မေမေ နေထိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကြောက်ရွံ့ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကြာဖြူကို မွေးစားမည့် လေးလေး ရောက်လာ
တော့ လေးလေးရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံမှုကြောင့် အားငယ်စိတ်
နည်းနည်း လျော့သွားသော်လည်း လေးလေး မိသားစုနဲ့ ဆုံရစဉ်
အားငယ်စိတ်က ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဘယ်နှတန်း တက်မှာလဲ”

လေးလေးရဲ့ မိန်းမ ဆိုသည့် ခပ်ချောချော အန်တီက
မေးလာသဖြင့် ...

“ငါးတန်း တက်မှာပါရှင်”

“အော် ... ဒါဆို သမီးလေး သက်နဲ့ တူတာပေါ့နော်
ကိုမောင်”

ကြာဖြူနဲ့ အတန်းတူတဲ့ “သက်” ဆိုတာ ဘယ်သူ
ပါလိမ့်။

လေးလေး ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖြူဖြူသေးသေး
ကောင်မလေးလား။

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူက ထွားပြီး သမီးက သေး
နေတယ်”

ဖြူဖြူသေးသေး ကောင်မလေးက ကြာဖြူကို
ကြိုပြသည်။

ဒီအိမ်က တစ်အိမ်လုံး သဘောကောင်းကြလို့
အသိဘူး၊ ကြာဖြူကို လက်မခံဘူးဆိုတဲ့ ပြောသံ မကြားရ။

“သူ့နာမည်က ကြာဖြူတဲ့လား”

အန်တီက လေးလေးကို မေးလိုက်စဉ် ...

“ရွှေကြာဖြူတဲ့”

မေမေကိုယ်တိုင် ကြာဖြူကို ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်လေး

ဖြစ်၍ ဒီနာမည်ကို ကြာဖြူ ကြိုက်လှသည်။

“ကိုမောင်ကတော့ သမီးလေးလည်း အဖော်ရအောင် သူ့

အတွက်လည်း အဆင်ပြေသွားအောင် မွေးစားချင်တယ်”

အန်တီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး စဉ်းစား

နေသည်။

“နောက်ပိုင်း အမွေကိစ္စတွေ ဘာတွေ စကားပြောလာရင်

ရော”

အမွေတဲ့ ...

www.burmeseclassic.com

အမွေဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။

ဪ ... သိပြီ၊ မေမေ ဆုံးခါနီး သူမကိုပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ်လေးကိုပေါ့။

သမီးလေးအတွက်ဆိုပြီး မေမေ ပေးခဲ့သည့် လက်စွပ်ဘူးလေးကို လွယ်အိတ်လေးထဲမှာ စမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ရှိနေသေး၍ စိတ်ချလွှားသည်။

“အမွေစား အမွေခံစာချုပ်နဲ့ မွေးစားတာမှ မဟုတ်တာပဲ ကွာ”

လေးလေးက အန်တီကို လှမ်းပြောနေစဉ် လေးလေးပေါင်ပေါ်က ကောင်မလေးက ကြာဖြူဆီ ရောက်လာပြီး ...

“နင် ငါတို့နဲ့ နေမလို့လား”

ကြာဖြူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် ကောင်မလေးက သူ့အမောက်လှည့်ပြီး ...

“မေမေ့ သမီး သူ့ကို ခေါ်ထားချင်တယ်၊ အတူတူဆော့လို့ ရတာပေါ့”

အန်တီက ကောင်မလေးကို ပြုံးပြချောမောပြီး ...

“အင်းပါ သမီးရယ်၊ မေမေသမီးက ခေါ်ထားချင်ရင် ခေါ်ထားရမှာပေါ့၊ ကြာဖြူ ကြားတယ်နော်၊ သက်က ခေါ်ထားချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်ထားမှာ၊ သက်က ကြာဖြူရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ မှတ်ထား၊ ဟုတ်လား”

ကြာဖြူ သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားချင်။ ပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်ပြရုံသာ။

“ကဲ ... ကလေး၊ ကလေးကို လေးလေးနဲ့ အန်တီက မွေးစားလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ကြာဖြူ အားမငယ်နဲ့ သိလား။ ကြာဖြူကို ကျောင်းလည်း ဆက်ထားပေးမယ်၊ စာကို ကြီးကြီးစားစားနဲ့ လိမ်လိမ်မာမာ သင်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး”

ကြာဖြူ လွယ်အိတ်လေးကို ကြမ်းပေါ်ချလိုက်ပြီး ဆေးလေးနဲ့ အန်တီကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။

အောင်လံမြို့ ရွာကလေးတစ်ရွာက ကြာဖြူအတွက် ဆေးလေးတို့နေသော ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးသည် အစစအရာရာ အပြောင်းလျက် ...။

ကြာဖြူမှာ ဘာဆိုဘာမှမရှိ၊ မိဘဆွေမျိုးဆိုတာ

ခိုး

အမျိုးလိုဖြစ်နေသော လူတွေကလည်း အောင်လံမှာ ထွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ငါ့မှာ မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ တခြားဆွေမျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး”

ပြောရင်းနဲ့ ကြာဖြူက အသံတုန်လာရုံရှိသေးသည်။

အတိန်ခန့်က မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“ဟဲ့ ... သမီးလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ၊ ကြာဖြူ ဘာ လုပ်လို့လဲ”

အန်တီအသံက စူးခနဲ။

ကြာဖြူတို့အနား ရောက်လာပြီး မေးစဉ် ...

“ကြာဖြူ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ သူ့ကို သမီးသနား လို့ပါ”

ဒီတော့မှ မျက်လုံးပြူးနေသည့် အန်တီမျက်နှာမှာ

ပြေလျော့သွားပြီး ...

“ငါ့မှာမည်က သက်နှင်းခန့် တဲ့၊ နင့်နာမည်က ရွှေကြာဖြူ နော်”

သက်နှင်းခန့်က ကြာဖြူကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ် ရုလိုက်သလို လိုက်ကြည့် လိုက်စကားပြောနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်မှာ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ ရှိသေးလား ဟင်”

ကြာဖြူ မရဲတရဲ မေးလိုက်မိသည်။

သက်နှင်းခန့်နဲ့ အဆင်ပြေပေမယ့် အခြားလူတွေနဲ့ အဆင်မပြေမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်ပင်။

“ဟင့်အင်း ... မရှိဘူး၊ မေမေက ငါ့တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ၊ နင့်မှာစရာ”

“ကဲ - ကြာဖြူ၊ ခဏကြာရင် ကြာဖြူအတွက် အခန်း
ပြင်နေတာ ပြီးလိမ့်မယ်၊ အခု အန်တီ မှာစရာတွေရှိလို့
အန်တီဆီ ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

ကြာဖြူ အန်တီနောက်မှ လိုက်သွားလိုက်သည်။
ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးထဲမှာ အခန်းတွေက အများ

ကြီး။

ကြာဖြူအတွက် ထမင်းစားခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်း
မှာ အခန်းပြင်ခိုင်းနေသံ ကြားထားသည်။

အန်တီက စာကြည့်ခန်းနဲ့တူသော အခန်းတစ်ခုထဲ
သို့ ကြာဖြူကို ခေါ်သွားပြီး ...

“ထိုင် ကြာဖြူ”

ကြာဖြူကို ခုံတစ်လုံးပေါ် ထိုင်ခိုင်းပြီး အန်တီလည်း
ထိုင်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“ကြာဖြူ ဒီအိမ်မှာ နေပြီဆိုတော့ ဒီအိမ်သား ဖြစ်သွား
ပြီ။ ဒီအိမ်မှာ အန်တီရယ်၊ အန်တီယောက်ျားရယ်၊ သမီး
လေးသက်ရယ်၊ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ရယ်၊ ခြံစောင့်ရယ်၊

ဒါပဲရှိတယ်၊ အိမ်ဖော်တွေနဲ့ ခြံစောင့်က ကားဂိုဒေါင်ထပ်
ခိုးမှာ နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ပေါ်မှာ အန်တီတို့
မိသားစုနဲ့ ကြာဖြူပဲ ရှိတယ်၊ မှတ်မိလား”

ကြာဖြူက ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
လေးလေးကား ဝင်လာစဉ် ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတဲ့

သူက ခြံစောင့်။

အပြင်က ပြန်လာတဲ့ လေးလေးအတွက် သံပရာရည်
အာချပေးတာ အိမ်ဖော်ပေါ့။

ကြာဖြူ စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး မှတ်နေမိသည်။

“သက်နှင်းခန့်က ကြာဖြူနဲ့ လပိုင်းလောက် ငယ်လိမ့်မယ်။
ဒါကြောင့် သက်က ကြာဖြူရဲ့ညီမလေးပဲ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို
အစစအရာရာ ကြာဖြူက သက်ကို သည်းခံပေးရမယ်။
သက်က မဆိုးပါဘူး၊ လိမ္မာပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဇွတ်
တရွတ်နိုင်တတ်တာလေးပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကို ကြာဖြူက
သည်းခံရမယ်၊ ဦးစားပေးရမယ်၊ အနစ်နာခံရမယ်၊ ဒါမှ
ကြာဖြူ ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာနေလို့ရမယ်၊ နားလည်လား”

www.burmeseclassic.com

ကြာဖြူမှာ နေစရာနေရာ မရှိသည့်အတွက် အန်တီ ကလေးတိုင်းရင်တောင် သေပေးရမယ့် အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ သက်က ဒီအိမ်ရဲ့ သမီးအရင်း၊ ကြာဖြူက ဇွေးစားသမီး၊ ဒါကြောင့် သက်နဲ့ အခွင့်အရေးတူ အနေအထား တူ ဘယ်အော့မှ မတောင်းဆိုရဘူး”

ကြာဖြူ ခေါင်းငုံ့လျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အို ... ဘယ်နေရာ မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာဖြူက အမြဲတမ်း သက်ကို ဦးစားပေး စောင့်ရှောက်နေရမယ်”

ကြာဖြူ မေမေသာရှိရင်လည်း ကြာဖြူကို ခုလိုပဲ ချစ်မှာပါ။

“က ... အန်တီစကားတွေကို နားလည်ရင် အမြဲနားထောင် ရမယ်နော်၊ သွား ... ရေမိုးချိုး၊ ပြီးရင် ကြာဖြူအတွက် အဝတ်အစားတွေ သွားဝယ်ရမယ်၊ ကြာဖြူကထွားထား သက်ရဲ့ အကျတွေနဲ့ တော်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကြာဖြူ ခေါင်းငုံ့လက်ပိုက်လျက် အန်တီရှေ့က ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ဖော်လို အန်တီပြောထားတဲ့ သဘောကောင်း ချောင်း ကြီးကြီးတစ်ယောက်က ကြာဖြူကို ရေချိုး၊ ခေါင်းလျှော် ပေးသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာနေချင်ရင် အသက်ကလေးကို ဦးစား ပေးရမယ်နော်၊ အသက် မျက်ရည်တစ်စက်က ကြီးကြီးတို့ ကြာဖြူတို့ဘဝတစ်သက်နဲ့ ဆိုင်နေတယ်၊ သိလား”

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကောင်မလေးကို အားလုံးကြောက် ချင်ကြတာလဲ။

ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲဟာ။

ကြာဖြူ သူ့ကို အားလုံးခေါ်သလို “သက်” လို့ပဲ ခေါ်ဖို့စိတ်ကူးထားသည်။

ကြာဖြူအတွက် ကျောင်းအင်္ကျီလှလှလေးတွေ၊
ဂါဝန်လှလှလေးတွေကို လေးလေးနဲ့ အန်တီက စိတ်ရှည်လက်
ရှည် ရွေးဝယ်ပေးကြ၍ ကြာဖြူ သိပ်ပျော်နေသည်။

ကျောင်းတက်ဖို့ ကျောပိုးအိတ်လေး နှစ်လုံးကို
လေးလေးက ကြာဖြူနဲ့ သက်အတွက် ဆင်တူ ရွေးလိုက်စဉ်
အန်တီက ...

“ကိုမောင်ကလည်း သက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြာဖြူနဲ့ဆင်တူ
ဝယ်ပေးရမှာလဲ၊ ကြာဖြူနဲ့ သက်က အဆင့်အတူတူ
မဟုတ်တာ၊ ခုကတည်းက တစ်တန်းတည်းထားရင် ကြာ
ရင် ကြာဖြူက ဘဝမေ့ပြီး သက်ကို ခြေရာလိုက်တိုင်း
လိမ့်မယ်”

အန်တီပြောတာကို ကြာဖြူ သိပ်နားမလည်။

ကြာဖြူအတွက် မဝတ်ဘူး၊ မသုံးဘူးတဲ့ ပစ္စည်း
အားတွေ ရနေသဖြင့် ဝမ်းသာနေတာပဲသိသည်။

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဒါဆို သက်က ပန်းရောင်ကြိုက်
တော့ ပန်းရောင်လေးပဲ ယူတာပေါ့၊ ကြာဖြူရော ဘာ
ရောင်ယူမလဲ”

တကယ်တော့ ကြာဖြူသည် ပန်းရောင်လေးကို
ကြိုက်တာပဲ၊ ဘာဘိရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ပန်းရောင်ကျောပိုးအိတ်
အားက ချစ်စရာ။

ဒါပေမဲ့ ...

“အပြာရောင်လေး ယူမယ်”

ကြောင်ရုပ်လေးပုံပါသော အပြာရောင်ကျောပိုးအိတ်
အားကိုပဲ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပစ္စည်းအားလုံးဝယ်ပြီး အပြန်တွင် အန်တီကိုအိမ်
ဆီပေးပြီး လေးလေးက ကြာဖြူကို ဟိုနားဒီနား လျှောက်ပြ
ဆိုက်ဦးမည်ဆိုပြီး အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ ထိုအိမ်မှာ

ရှိသော ဒေါ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ထိုဒေါ်လေးက ကြာဖြူမေမေရဲ့ သူငယ်ချင်းဟု ပြောခဲ့သည်။

ကြာဖြူ မသိပေမယ့် ကြာဖြူကို သိနေသော ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဒါ ညို့သမီး ကြာဖြူလေ ခင်မွန်”

ဒေါ်ခင်မွန် ဆိုတဲ့ ဒေါ်လေးက ကြာဖြူကို နွေးထွေးစွာ ပြုံးကြည့်နေပြီး ...

“သိပါတယ် မောင်မောင်ရယ်၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ညို့သမီးမှန်းသိအောင် ကြာဖြူက ညိုနဲ့သိပ်တူနေတာပဲ၊ ငါ ညို့ဆီရောက်တုန်းက သူ့ ငါးနှစ်သမီးလောက်ပဲ ရှိဦးမည်”

ကြာဖြူတို့ဆီ လာဖူးတယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ မမှတ်မိ။

မေမေဆီ လာဖူးတဲ့ ဧည့်သည်တွေက သိပ်မများ။

ဒေါ်လေးက မေမေသူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ကြာဖြူ

ပေမေ မပြောပြဘူးပေ။

“ငါ့ဆီ ညို စာထည့်တုန်းက ညို့မှာ ဒီလောက်ဆိုးဝါးပြင်းထန် တဲ့ ရောဂါရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး၊ ညို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက အားနည်းလွန်းတတ်တာပါလေ”

လေးလေး မျက်လုံးတွေက အရောင်မှိုင်းပြီး မျက် ရည်တွေ ဝိုင်းလာသလိုပင်။

မေမေရုပ်ကလာပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်တုန်းကလည်း လေး လေး ဒီလိုမျက်ရည်တွေဝိုင်းခဲ့တာ ကြာဖြူ မှတ်မိနေသည်။

“နင့်မိန်းမရော ဘာပြောသေးလဲ”

“ငြိမ်းက နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ သက်ကို အရမ်းချစ်တော့ သက် အဖော်ရမယ့်ကိစ္စ ဘယ်ငြင်းပါ့မလဲ၊ သက်ကလည်း အခု ကြာဖြူကို လိုလိုလားလားပါပဲ၊ အခြေအနေမှန်ကို မသိတာက အကောင်းဆုံးပါပဲလေ”

လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေး ပြောနေတာတွေ ကြာဖြူ သိပ်နားမလည်။

“အေး ... ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ကြာဖြူဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးရမယ်နော်၊ ကြာဖြူအတွက်

နင်က အရေးကြီးဆုံးနဲ့ တာဝန်အရှိဆုံးလူပဲဆိုတာ နင် သိမှာပါ မောင်မောင်”

လေးလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကြာဖြူဆံပင်တွေ ဆိုနဲ့ညှည့်ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ခင်မ္မန်ရယ်၊ ငါ ညို့အပေါ် ပျက်ကျက်ခဲ့တဲ့ ကတိတွေအတွက် ငါ ကြာဖြူ အပေါ်မှာ ပေးဆပ်မှာ ပါ”

ထိုနေ့က လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့ကြပြီး ပြောသမျှတွေက ကြာဖြူ နားမလည် တာတွေ များနေသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာတော့ လေးလေးက ...

“ကြာဖြူ ... သမီးကို လေးလေးမိန်းမ သမီး နတ်က ဘယ်သွားလဲမေးရင် ပန်းခြံထဲသွားတော့တယ်လို့ ဖြေနော်၊ ကြားလား၊ ဒေါ်လေးခင်မ္မန်ဆီ သွားတာ သမီးအန်တီ သိလို့မဖြစ်ဘူး”

ကြာဖြူ သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အန်တီရယ်၊ ဒေါ်လေးခင်မွန်ရယ်၊ လေးလေးရယ်၊
 ကြာဖြူမေမေရယ် သူတို့တွေရဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှုတွေကို
 ကြာဖြူ ခေါင်းရုပ်ခံပြီး မစဉ်းစားချင်။

ကြာဖြူ အတွက် ရန်ကုန်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်
 အစိမ်းမှာ နေသားကျ ပျော်ရွှင်ဖို့ အားတင်းထားရမယ်ဆိုတာကို
 သိနေသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ကားပေါ်က ဝယ်လာခဲ့သော
 ဝတ္ထုတို့တွေ ချနေစဉ် သက်က ကြာဖြူ နားရပ်ပြီး ...

“နင်နဲ့ ငါ ကျောင်းအတူတူ တက်ရမှာနော်”

ကြာဖြူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့အတွက် ကျောပိုးအိတ်တွေ ဝယ်လာတယ်ဆို”

အန်တီက ပြောပြီးသားဖြစ်၍ သက်ကပါလာတဲ့
 ဝတ္ထုတို့ကို ကြည့်ချင်နေပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သက်အတွက်က ပန်းရောင်လေး၊ ငါ့အတွက်
 အပြာရောင်လေး”

တကယ်တော့ ကြာဖြူလည်း ဒီဝတ္ထုအသစ်လေး
 တွေအတွက် ပျော်နေသည်ပင်။

www.burmeseclassic.com

ပစ္စည်းထုပ်တွေ အောက်ရောက်သည်နှင့် သက်က အားလုံး ဆွဲထုတ်ယူကြည့်တော့သည်။

“သမီးလေးအတွက်က ပန်းရောင်လေးတွေချည်းပဲ မေမေ ရွေးဝယ်လာတယ်၊ သမီးက ပန်းရောင်ကြိုက်တယ် မဟုတ် လား”

သက်က အန်တီပြောတာ ဘာမှပြန်မဖြေသေးဘဲ ကြာဖြူအိတ် အပြာရောင်လေးကို ယူကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ...

“သမီး အပြာရောင်လေးပဲ ယူချင်တယ်၊ သမီး အပြာရောင် ယူမယ်၊ ကြာဖြူကို ပန်းရောင်ပေးလိုက်”

ကျောပိုးအိတ်၊ ကွန်ဝါဘူး၊ ဘောပင်၊ ခဲဖျက် ရေဘူးနဲ့ ထမင်းဘူး အားလုံးက ပန်းရောင်နဲ့ အပြာရောင်ချည်းပင်

“ဟင် ... သမီးလေးက ပန်းရောင်ကြိုက်တယ် ဆိုလို့ မေမေက ပန်းရောင် တမင်ရွေးလာတာလေ”

သက်က ကြာဖြူအိတ်လေးကို မလွှတ်တမ်း နှုတ်ဘတ်နဲ့ ဖိကပ်ဖက်ထားပြီး ...

“အပြာရောင်ပဲ ယူမယ်၊ ကြာဖြူ ... နင် ပန်းရောင်ယူ လိုက်နော်”

ကြာဖြူကတော့ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ရောင်စလုံး ကြိုက်သည်ပင်။

“သမီးကလည်းကွာ၊ ကြာဖြူက အပြာရောင် ရွေးလာတာ လေ”

လေးလေးက ခပ်မာမာလေး ပြောလိုက်စဉ် သက် ကျက်နှာက မဲ့ခနဲ။ အန်တီက လေးလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကိုမောင်ကလည်းကွာ၊ ကလေးကို မအော်ပါနဲ့။ ကဲ ... သမီး၊ ပန်းရောင်က သမီးကြိုက်တဲ့ ဘာဘီရုပ်ကလေးနဲ့

မို့လို့ ဈေးပိုပေးပြီး ဝယ်လာရတာ သမီးရဲ့၊ ကြာဖြူအတွက် ဝယ်လာတာတွေက သမီးအတွက် ဝယ်လာတာလောက်

ဈေးမကြီးဘူး”

“ဟင်အင်း ... ရတယ်၊ ဈေးကြီးကြီး မကြီးကြီး သမီး အပြာရောင်ပဲ ယူမယ်”

သက်က အိတ်လေးကို လက်ကမလွှတ်၊

“ကြာဖြူ ပန်းရောင်ပဲ ယူလိုက်မယ်လေ၊ သက်ကို အပြာ ရောင်လေး ပေးလိုက်ပါ”

ကြာဖြူ မဝံ့မရဲလေး တောင်းဆိုကြည့်လိုက်စဉ် လေးလေးက ကြာဖြူကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေတာ တွေ့ရပြီး အန်တီက ...

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သမီးကြိုက်တာယူ၊ သမီးလေး ကလည်းလေ၊ မေမေက ပိုကောင်းတာ ဝယ်လာခဲ့တာကို မယူဘူး၊ အခု ကြာဖြူ ရသွားပြီ”

အန်တီအသံက အားမလို အားမရအသံ။

ကြာဖြူကတော့ ရှေးကြီးတာ ရှေးပေါတာတွေထက် သက်ကို ဦးစားပေးရမည်ဆိုသော စကားက နားထဲက ရင်ထဲ အထိပါ စွဲနေပြီဖြစ်၍ သက် လိုချင်တာကို လျှော့ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

သက် မလိုချင်သော ပန်းရောင်ပစ္စည်းလေးတွေက တောက်ပ ထင်လင်းစွာ။

ပန်းရောင်ကြိုက်သော ကြာဖြူအတွက် ကံကြမ္မာထ ဖန်တီးပေးခြင်းလေလား။

မဟုတ်ပါဘူး၊ သက် ဖန်တီးပေးတာပါ။

ကြာဖြူကို သက်က ကျေနပ်စွာ မြီးပြပြီး ...

“ငါ့မှာ ပန်းရောင်တွေ များနေပြီ။ မေမေက ပန်းရောင် ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ပစ္စည်းတိုင်းကို ပန်းရောင်တွေချည်းဝယ် ပေးထားတာ၊ အခု အဲဒါတွေ မျက်စိထဲမှာ ရိုးနေပြီ၊ နင် ရွေးလာတဲ့ အပြာရောင်လေးက လွင်လွင်လေးနော်”

“သက် ကြိုက်တာယူလေ၊ ကြာဖြူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရတယ်”

အရင်က သူများပေးသော တစ်ပတ်နှမ်း လွယ်အိတ် လေးတွေ လွယ်ရတာထက်စာရင် အများကြီးသာတဲ့ အနေအထား ဖြစ်၍ ကြာဖြူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်နေမှာပင်။

လေးလေးရော အန်တီပါ ကြာဖြူကို သဘောကျ စွာ ကြည့်နေကြသဖြင့် ကြာဖြူ စိတ်ထဲ စိုးရုံ စိတ်နှည်းနည်းလျှော့ သွားသည်။

“ဆရာ ... ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားလေးကို ကျွန်မ သိချင်တယ်”

အန်တီက ကြာဖြူတို့ စာသင်နေတဲ့ အခန်းလေးထဲ ဝင်လာပြီး ဆရာကို တလေးတစား မေးတာတွေ့ရသည်။

မကြာခင် ကျောင်းမှာ နှစ်ဝက်စာမေးပွဲ ဖြေတော့မှာ ဖြစ်၍ ဆရာက သူတို့ကို ကျူရှင်မှာ အကျင့်ရအောင် အရင်ဖြေ ခိုင်းထားခဲ့သည်။

ဆရာက အန်တီမေးခွန်းကို ပြီး၍ နားထောင်နေပြီး ကြာဖြူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

အသင်အပြကောင်းသော ဆရာကြောင့် ကြာဖြူ တောမှာ မလိုက်နိုင်ခဲ့သော စာများတို့ပင် ကျေကျေညက်ညက် နားလည်နေပြီဖြစ်သည်။

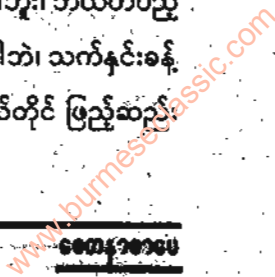
“အင်း ... အခုလောလောဆယ်တော့ သက်နှင်းခန့်က သွက်တယ်၊ ကြာဖြူက အရင်က အခြေခံသိပ်မခိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် အခု အဲဒါတွေကို လိုက်နေရလို့ နေးသယောင် ယောင် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ရည်ဆိုရင် သက်နှင်းခန့်က သွက်ပေမယ့် လျှမ်းတယ်၊ သိပ်မတွေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြာဖြူက ပိုသာသွားနိုင်တယ်၊ ကြာဖြူက စေ့စပ်တယ်၊ သေသေချာချာ တွေးတတ်တယ်”

အန်တီက ဆရာအဖြေကို သေသေချာချာ နားထောင် နေပေမယ့် အဖြေကို သဘောကျပုံမရ။

“ဆရာ ... သက်ကို ပိုတော်အောင် Train လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

ဆရာက အန်တီရဲ့စေတနာလောဘကို နားလည် စွာနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ပြီး ...

“ကျွန်တော်က သက်နှင်းခန့်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်တပည့် ကိုမဆို ပိုတော်အောင် လုပ်ပေးနေတာပါဘဲ၊ သက်နှင်းခန့် ရဲ့အားနည်းချက်ကို သက်နှင်းခန့် ကိုယ်တိုင် ဖြည့်ဆည်း ရမှာပါ”

သက်က လျှာကလေးထုတ်ပြပြီး ဧကံပုဝင်သွားတာ တွေ ရသည်။

အန်တီက သက်ကို အားမရသလိုကြည့်ပြီး ...

“ကြားလား သမီး၊ သမီးက ဉာဏ်ကောင်းရဲ့သားနဲ့ လျှမ်းတဲ့အတွက် သူများနောက် ရောက်သွားမယ်၊ ကြားလား”

သက်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ပြတာ တွေ ရသည်။

“မေမေကလည်း သမီး ဘယ်မှာ သူများနောက်ရောက်လို့လဲ၊ အတန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်ပဲ ရနေတာကိုး”

ဆရာက သက်ရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်ပြီး ...

“သမီးက တစ်ခုခုဆို အမြန်ပြီးချင်စောနဲ့ သိပ်မစဉ်းစားဘဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်တတ်တော့ တစ်ချိန်မှာ အဲဒါက သမီးရဲ့ အားနည်းချက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင် ... ဆရာကလည်း”

သက်က ဆရာစကားကို စောဒကတက်ချင်ပုံရ

သည်။

“ဒီနှစ်က ရှစ်တန်းသမီးရဲ့၊ အရင်နှစ်တွေလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်လို့မရဘူး”

ဆရာက သက်ကို ဆက်ပြီးရှင်းပြနေစဉ် သက်က ...

“ဒါဆို သမီးနဲ့ ကြာဖြူကို ဆရာ တစ်ခုခုတွက်ခိုင်းလေ၊ ဘယ်သူမှန်ပြီ၊ အရင်ပြီးလဲလို့”

သက်က ခပ်သွက်သွက် စိန်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကြာဖြူ

အတော့ လန့်သွားသည်။

အခုပြဿနာက ကြာဖြူနဲ့ မသက်ဆိုင် သက်ရဲ့

အရည်အချင်းကိုသာ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်နေခြင်းလို့ ကြာဖြူ ထင်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်မလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားကို ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်”

ဆရာက သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်အားထက်သန်

မှုကို လိုက်လျော့ဖြည့်ဆည်းပေးရန်အတွက် ကြာဖြူဘက်သို့လှည့်ပြီး ...

“ကဲ ... ကြာဖြူ ဖြစ်မလား”

အာမေဏိရာ အကြောင်းမရှိပေမယ့် အကျိုးမဲ့သော

ယာဉ်ပိုင်ရှင်ကို ကြာဖြူ မလိုချင်။

ခါပေမဲ့ ကြာဖြူမှာ ငြင်းနိုင်သောအင်အားမရှိ။

ကြာဖြူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။

“က ... ဒါဆို ဆရာ သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ရေးပေးမယ်၊
ဖြေကြည့်ကြပေါ့၊ အခုပိုင်တာ အနိုင်အရှုံးအတွက် မဟုတ်
ဘူးနော်၊ တစ်ယောက်စီရဲ့ အားနည်းချက်ကို သိချင်လို့
စစ်ဆေးတာလို့ သဘောထားရမယ်”

ကြာဖြူနဲ့ သက်ကို တစ်ခုံစီ ခွဲထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး
ဆရာက White Board မှာ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်တာ တွေ့ရ
သည်။

အန်တီက သက်ရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်ပြီး နှစ်
ယောက်လုံးကို စောင့်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

ပုစ္ဆာရေးပြီးသည်နှင့် ဆရာက နှစ်ယောက်စလုံးကို

ကြည့်ပြီး ...

“က ... စတွက်လို့ ရပြီ၊ မှန်လည်း မှန်ရမယ်၊ မြန်လည်း
မြန်ရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမေးရဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ပြီး ပုစ္ဆာကို စဖတ်
ဆိုက်ကြသည်။

ပုစ္ဆာကိုဖတ်အပြီး ကြာဖြူ ပုစ္ဆာကို စမတွက်မီ
အန်တီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မရယ်မပြီး တည်ကြည်သော မျက်လုံးများက ကြာဖြူ

ထို စူးစူးစေ့စေ့။

ကြာဖြူ ခေါင်းထဲမှာ သံမှိုလိုစွဲမြဲနေသော စကားတစ်
ဇွန်းက ကြာဖြူ လက်တွေ့ကို သတိပေး ဇက်ကိုင်ထားလျက်။

“သက်ကို ဘယ်ကိစ္စမဆို ဦးစားပေးရမယ်”

ကြာဖြူ လက်ချောင်းလေးတွေကို ကြာဖြူ ဦးနှောက်
ထဲ သစ္စာဖောက်ရပေတော့မည်။

“သမီး ပြီးပြီ ဆရာ”

သက်ရဲ့အသံ ကြားလိုက်ရစဉ် ကြာဖြူ သက်မြင်း တစ်ခုကို ခိုးချလိုက်ပြီး ပုစ္ဆာအတွက် လက်စကို ရုပ်ထားလိုက် သည်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ကြာဖြူ မပြီးသေးဘူးလေ၊ သေသေချာချာ ပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး”

အန်တီရဲ့ စိတ်ပုစ္ဆာ လှမ်းသတ်ပေးသံကို ကြားလိုက် ရသည်။

သက်က ပြန်ပြီး ပုစ္ဆာတွက်ထားတာကို စကကြည့် လိုက်ပြီး ...

“ရပါပြီ ဆရာ၊ သမီး လုံးဝပြီးသွားပြီ”

ဆရာက သက်ရဲ့စကားအဆုံး ကြာဖြူဘက်ကို

ညွှန်လိုက်ပြီး ...

“ကြာဖြူရော၊ ပြီးပြီလား”

ကြာဖြူ ဆရာကို စိတ်ထဲက တောင်းပန်လိုက်မိပြီး ...

“ကြာဖြူ မတွက်တတ်ဘူး ဆရာ”

ဆရာရဲ့အံ့သြသွားတဲ့ မျက်နှာကို ကြာဖြူ ဘယ် ဆရာ့ မှလိမ့်မည် မဟုတ်လေ။

ဆရာရဲ့ယုံကြည်အားကိုးမှုအပေါ် ကြာဖြူ သစ္စာ တတ်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။

“ဒီပုစ္ဆာ ဆရာ သင်ဖူးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မတွက်တတ် ရတာလဲ”

ဆရာက ကြာဖြူရှေ့က တွက်လက်စ စာအုပ်ကို ချိတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တွက်ထားတာ မှန်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြီးအောင်ဆက် မတွက်ရတာလဲ”

ကြာဖြူ ဆရာကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ...

“သမီး မတွက်တတ်တော့လို့ပါ”

ဆရာက ကြာဖြူ မျက်လုံးထဲကို အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှာဖွေဖတ်ရှုနေသလို ခံစားရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သက်နှင်းခန့် တွက်ထားတာကို ပြပါဦး”
သက်ဆီက စာအုပ်ကို ဆရာက တောင်းကြည့်လိုက်

ပြီး ...

“သက်နှင်းခန့် ဘာမှားနေလဲ၊ ပြန်ကြည့်ပါဦး”

အန်တီကပါ ဆရာမှားရောက်လာပြီး သက်အမှားကို ဝိုင်းရှာနေတာ တွေ့ရသည်။

သက်က ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့ ပုစ္ဆာတွက်ထားတာ

ပြန်ကြည့်နေပြီး ...

“မတွေ့ပါဘူး ဆရာ၊ ဘာမှားလို့လဲ”

ဆရာက သက်ရဲ့ ခေါင်းကို ဖွဖွလေးပုတ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာလေ သက်နှင်းခန့်၊ မြောက်ထားတာ မှားနေတယ်”

သက်က ဒီတော့မှ ထုံးစံအတိုင်း ဘောပင်လေး

ကိုက်၍ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေပြီး ...

“အဟဲ ... နည်းနည်းလေး မှားသွားတာပါ”

အန်တီက သက်ကို အားမလို အားမရ ကြည့်နေတာ

တွေ့ရပြီး ဆရာကတော့ သက်အမှားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းရှင်း နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပုစ္ဆာရဲ့ ဒုတိယအဆင့်မှာ မှားတာဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်အဆင့်တွေပါ တောက်လျှောက်လိုက်မှားသွားပြီလေ၊

စာမေးပွဲမှာဆို သက် အမှတ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သက်က ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

အားလုံး ပြီးသွားတော့မှ ပြိုင်ပွဲရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို

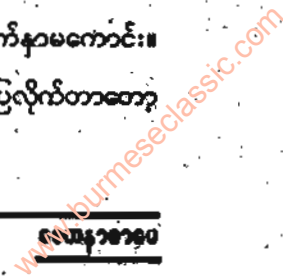
ကျွန်းကျနပ်ကကြီး အန်တီက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်က ပုစ္ဆာကို နားလည်ပြီး နောက်ဆုံး အဆင့်အထိ တွက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ သက် နိုင်သွားတာ ပေါ့၊ ဟုတ်လား ဆရာ”

ဆရာက ကြာဖြူကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမကောင်း။

အန်တီ ကျွန်းကျနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာတော့

တွေ့ရသည်။

ထိုနေ့က ဆရာပြန်ခါနီး ဆရာကို ခြံရှေ့အထိ လိုက်ပို့စဉ် ဆရာက ကြာဖြူပန်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပြီး ...

“ကြာဖြူ တစ်ခါတလေ လူ့ဘဝဟာ သင်္ချာပုစ္ဆာထက် အဖြေရှာရခက်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူကတော့ ကြာဖြူ ဘဝရဲ့အဖြေကို သင်္ချာပုစ္ဆာ ဖြေရှင်းသလို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အတွက် ဆရာ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကြာဖြူ မရှုံးဘူး သိလား။”

ကြာဖြူ ဆရာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ လုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်နေတာနဲ့

ကြာဖြူ ကြာရှည်ဝမ်းမနည်း။

ရှစ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သောအခါ သင်္ကံက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး ကြာဖြူကတော့ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူး သာ ထွက်ခဲ့သည်။

ကြာဖြူ အနှစ်သက်ဆုံးဘာသာဖြစ်သော မြန်မာစာ၊ ဆင်္ချာနှင့် သမိုင်းတို့ ဂုဏ်ထူးမထွက်။

အန်တီက သက် ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်၍ ပျော် နေချိန်တွင် လေးလေးက ကြာဖြူကို ပန်းဖက်ပြီး ...

“ကြာဖြူက တော်တော် တော်တာပဲ၊ လေးလေး ဘာဆု ချပေးရမယ်”

ကြာဖြူ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေစဉ် သင်္ကံက လေးလေးဆီ ပြေးလာပြီး ...

“ဖေဖေ သက်ကိုလည်း ဆုချရမယ်နော်၊ သက်ကို ဘာဝယ်
ပေးမလဲ ... ပြော”

လေးလေးက သက်ကိုတစ်ဖက်၊ ကြာဖြူကိုတစ်ဖက်
သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ...

“အေးပါ ... စိတ်ချ၊ ဖေဖေ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆုချမယ်
ဟုတ်လား”

ကြာဖြူလည်း ပျော်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အဝ
မပျော်။ တစ်ပုဒ်စီ လျှော့ဖြေလာခဲ့ရသည့် ဂုဏ်ထူးမထွက်သည့်
ဘာသာရပ်သုံးခုအတွက် ကြာဖြူ လိပ်ပြာမလုံ။

ဒါပေမဲ့ သက်နဲ့ အန်တီရဲ့ အပျော်မျက်နှာကို မြင်
ခွင့်ရသည့်အတွက်တော့ ကြာဖြူ အနစ်နာခံရကျိုး နှပ်ပါသည်။

လေးလေးက နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ရွှေခွဲကြီး
လေးနှစ်ကုံး ဝယ်လာပေးပြီး ဆုချစဉ် အန်တီက ...

“ကိုမောင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဆင်တူဝယ်လာတာလဲ၊
သက်နဲ့ ကြာဖြူကို တစ်တန်းတည်း မသတ်မှတ်ရပါဘူး
ဆို”

အန်တီ ဒီကားကို မကြာခဏ ကြားနေရသလို
ကြားရတိုင်းလည်း ကြာဖြူ ဝမ်းနည်းမိစမြဲ။

ဒီကိစ္စကလွဲလျှင် အန်တီက ကြာဖြူအပေါ် ကောင်း
သူဖြစ်၍ ကြာဖြူ အပြစ်မမြင်ပါ။

သမီးရင်းနဲ့ ကြာဖြူကို တစ်တန်းတည်း မေတ္တာ
ထားနိုင်သူအဖြစ် ကြာဖြူ နားလည်ပေးမိသည်။

“ငြိမ်းကလည်းကွာ၊ နေရာတကာ ဒီစိတ်မျိုး မထားစမ်း
ပါနဲ့၊ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး အတူတူ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ
ငြိမ်းလည်း သိသားနဲ့”

အန်တီက သက်အတွက် ကျေနပ်ပုံ မရသော်လည်း
ပျော်နေတဲ့စိတ်အစလေး ရှိနေ၍ထင် ထပ်ပြီးမပြောတော့ဘဲ ဆွဲကြိုး
လေးတွေကို ထုတ်ကြည့်နေသည်။

“တစ်ကုံးကို ငါးမူးသားစီရှိတယ်၊ မပျောက်စေနဲ့နော်၊ ဒီ
ပစ္စည်းလေးက သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းအတွက်
ဂုဏ်ပြန်ရတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ပိုပြီးတန်ဖိုးထား ဖောင့်ရှောက်
ရမယ်၊ ဒီပစ္စည်းလေးကို ဆွဲထားတိုင်း ကြိုးစားနေရမယ်ဆို
တဲ့ အသိစိတ်လေးကိုပါ နှလုံးသွင်းထားရမယ်နော်”

ကြာဖြူရော သက်ပါ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အန်တီက သက်ရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးပြီး လေးလေး

က ကြာဖြူလည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးသည်။

ဆွဲကြိုးဝင်းဝင်းလေးက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လည်

တိုင်ဖြူဖြူလေးနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ ...။

ကြာဖြူ မေမေ့ကို သတိရနေမိသည်။

မေမေ့သုငယ်ချင်း အန်တီခင်မွန်ဆီကို လေးလေးက
ကြောခဏဆိုသလို ခေါ်သွားတတ်၍ အန်တီခင်မွန်အပေါ် ကြာဖြူ
ခင်တွယ်လှသည်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မေမေ့အကြောင်း ပြောပြနိုင်သည့်
အတွက် အန်တီခင်မွန်ဆီ ရောက်ရင် မေမေ့နဲ့ပတ်သက်တာတွေ
ကြားရသဖြင့် မေမေ့အပေါ်လွမ်းသည့် အလွမ်းလည်း ပြေလျော့
ဆတ်သည်။

ကြာဖြူ ရှစ်တန်းအောင်သည့်အတွက် အန်တီခင်မွန်
အကြာဖြူအတွက် ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် ခေါင်းစည်းလှလှ
ဆေးတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးသည်။

“ကြာဖြူ ဆံပင်တွေက ညိုလိုပဲ သိပ်သန်တာ၊ ကြာဖြူက ညိုနဲ့ ရုပ်တင်မကဘူး၊ ဆံပင်တွေကအစ ချွတ်စွတ်တူတဲ့ ကလေးပဲနော် မောင်မောင်”

လေးလေးက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အန်တီခင်မွန်မှာ မေမေ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံမရှိဘူးလား”

ကြာဖြူ စကားကြောင့် အန်တီခင်မွန်က သတိရသွား

ဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့က နဂိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ ရှိတာပဲ၊ မောင်မောင် ... နင့်မှာရော ရှိသေးလား”

လေးလေးက ခေါင်းခါပြီး ...

“မရှိတော့ဘူး၊ မေမေ သိမ်းတဲ့အထဲ ပါသွားတယ်ထင်တယ်”

အန်တီခင်မွန်က ထိုင်ဧည့်ခံနေရာက ထသွားသည်။

ဧကအကြာ အန်တီခင်မွန်လက်ထဲ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါလာသည်။

“ဒီမှာ ... သမီးအစေနဲ့ အန်တီတို့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ကဲ ... ကြည့်၊ သမီးနဲ့ မတူဘူးလား”

ကြာဖြူ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ဓာတ်ပုံလေးထဲတွင် မေမေက အလယ်မှာ၊ အန်တီခင်မွန်နဲ့ လေးလေးက မေမေ ချွေးတစ်ဖက်စီမှာ ရပ်လျက် သုံးယောက်လုံး ပြုံးလျှော်နေကြသည်။

“မေမေက ပိုချောတာပေါ့ အန်တီခင်မွန်”

အန်တီခင်မွန်က ကြာဖြူ ပါးကို ချစ်စနိုးလိမ်ဆွဲပြီး ...

“ညို့အလှက အေးအေးလေးနဲ့ တစ်ဘက်လှဆီ ကူးစက်သွားတတ်တဲ့ အလှမျိုး ကြာဖြူရဲ့၊ ကြာဖြူက ညို့ထက်ပိုပြီး မာန်ပါတယ် ထင်တယ်၊ ကြာဖြူ မျက်လုံးက ပိုနက်ပြီး ဝိုင်းတယ်၊ ညို့မျက်လုံးတွေကျတော့ ညို့ဖျော့ဖျော့နဲ့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတတ်တဲ့ မျက်လုံးမျိုး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်မောင်”

လေးလေးက အန်တီခင်မွန်ဆီ ရောက်တိုင်း စကားနည်းနေတတ်သဖြင့် အန်တီခင်မွန်က စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲခေါ်တတ်တာ တွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... ကြာဖြူကို ညိုလိမ့်၊ အမြဲတမ်း အားငယ်နေ တတ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးဟာ”

ကြာဖြူကို အားမငယ်စေရန် လေးလေးက အမြဲ တမ်း အားပေးနေတတ်တာတော့ ကြာဖြူ ကောင်းကောင်းခံစား ချိ ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညိုက သတ္တိရှိပါတယ်၊ ကြာဖြူကို မရေ့ရအောင် မွေးခဲ့တာ ကြည့်ပါလား”

အန်တီခင်မွန်က ကြာဖြူ ကျောက်ပွတ်ပြီး အေးအေး လေး ပြောသည်။

“သမီး ... ကြာဖြူ၊ စာကြိုးစားရမယ်နော်၊ ညိုလည်း ငယ် ငယ်က စာသိပ်တော်တာ”

ဒါပေမဲ့ မေမေက သူ့ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြာဖြူကို ဘာမှမပြောပြခဲ့။ ကြာဖြူ နားမလည်တဲ့စာတွေကို ရှင်းပြတတ်တဲ့ မေမေကို စာတော်ခွဲမှာပဲဟု ကလေးအတွေးနဲ့တွေး ခဲ့မိသေးသည်။

“သမီးပေးပေးနဲ့ ကြိုက်နေတာကို ညိုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ညို ကို ကျောင်းထားပေးတဲ့သူတွေက သိပြီး ဒေါသဖြစ်လို့ ကျောင်းထုတ်ခဲ့ကြတာ”

ကြာဖြူ မမြင်ဘူးခဲရတဲ့ ဖေဖေအတွက် ရင်ထဲမှာ တွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲပါ ခင်မွန်ရယ်၊ ကလေးကို အတိတ်က ဝမ်းနည်းစရာ တွေ သိပ်မပြောပါနဲ့”

လေးလေးက ဝင်တားလိုက်သဖြင့် အန်တီခင်မွန် အောက်မပြောတော့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ကြာဖြူကို မောင်ဖောင့်မီတာတွေ တွေ့ပြီးသွားပြီလား၊ ကြာဖြူက ညိုနဲ့သိပ်တူတော့ မြင်တာ နဲ့ သိမယ်ထင်တယ်”

“ဖေဖေကတော့ မျက်လုံးမကောင်းတော့ သိပ်မသိဘူး၊ မေမေကတော့ ငါ့ကို မေးသေးတယ်”

လေးလေးအပေးနဲ့ အမေ လာလည်စဉ်က ကြာဖြူ ကြည့်တဲ့ ဘွားဘွားကြီး မျက်လုံးတွေကို ကြာဖြူ ကောင်းကောင်း ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။

၄၈ နိဂုံး

“အိဒီတော့ ...”

လေးလေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို တွေ့ရပြီး-

“ညိုသမီးလို့ ဖြေလိုက်တယ်”

အန်တီခင်မွန်ရော လေးလေးပါ ထူးခြားစွာ နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ လေးလေးက ...

“မေမေက ဘာမှထပ်မမေးခဲ့ဘူး ခင်မွန်”

အန်တီခင်မွန်ရဲ့ ကြာဖြူကို ဖက်ထားတဲ့ လက်ခွေက တင်းကျပ်နေသည်။

၄၉

... ကိုတန်းကစပြီး သက်နဲ့ ကြာဖြူ အခန်းကွဲသွား

... သက်ကံ ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးသမားတွေထားရာ

... အခန်းမှာ နေရပြီး ကြာဖြူကတော့ ဘီစန်းရောက်သွားသည်။

... ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးနဲ့ စူးရဲတောက်ပသောအလှ

... သူ့အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သက်ဆီမှာ စုပုံနေသည်။

... ဘာမှမလိမ်းခြယ်ဘဲနဲ့ သာမန်အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံ

... ကြာဖြူကတော့ မျက်ခုံး မျက်လုံး ကောင်းကောင်း

... ကျစ်လစ်သော ကိုယ်ဟန်ရှိသူသာဖြစ်၍ သက်လိုမထင်ပေါ်။

... အခန်းမတူသော်လည်း သက်သတင်းတွေကို ကြာဖြူ

... ဖြူကြားနေရသည်။

ကျောင်းသားကြီးတွေပေးသော ရည်းစားစာတွေကို သက်က ပျော်စရာတစ်ခုလို သဘောထားပြီး လက်ခံတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ သက်ရဲ့မပြတ်သားမှုကြောင့် ကျောင်းသားတချို့ အမြင်မှာချိန်းပြီး ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့အကြောင်း။

သက်က ကြာဖြူကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတတ် သလို အိမ်ကို ပြန်မပြောရန်လည်း တောင်းဆိုထားသည်။

“ရယ်ရတယ်ဟ သီလား ကြာဖြူ၊ သူတို့ ရည်းစားစာတွေ ကို ယုံကြည်မှုနဲ့ ဒီထဲက ကျေးဇူးနဲ့ ဖတ်ရတာ ရယ် စရာကောင်းလို့ ငါ လက်ခံတာပါဟာ၊ နင် မယုံရင် ည ကျ ငါ့အခန်းထဲ လာဖတ်ကြည့်လေ၊ ငါ ရည်းစားစာတွေ စုထားတယ်”

ကြာဖြူ သက်ကို အံ့သြစွာ ဝေးပြီး ...

“မဖတ်ချင်ပါဘူးဟာ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်စာတွေ သိမ်း ထားရတာလဲ၊ မတော်လို့ အန်တီ တွေ သွားရင် အဆုတ် ရမှာနော်”

သက်က ပခုံးလေးတွန့်ပြပြီး ...

“ငါ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားတာပါဟာ၊ သူတို့စာကိုလက် ခံတာ သူတို့အချစ်ကို လက်ခံတာမှ မဟုတ်တာ၊ အပြစ် ကြီးကြီး ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင်ကလည်း ကြောက် နေလိုက်တာ”

ကြာဖြူကတော့ ကြောက်သည်။

သို့ရှက်နဲ့ ဖုံးထားရတဲ့အတွက် ပိုတောင်ကြောက် စားသည်။

“ဒါနဲ့ နင်ကို ဆယ်တန်းအေက ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရည်းစားစာပေးတာ အတန်းပိုင်ကို တိုင်လိုက်တယ်ဆို”

ကြာဖြူ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောဘဲနဲ့ သက် မသိလို့လုပ် သိနေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိခဲ့မှာပင် ...

“အိမ်ကျောင်းသားက ပြောနေတယ်တဲ့၊ သူများအိမ်မှာ ကပ်နေတဲ့သူက လူပါးခနေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငါမနက် ပြန် အိမ်ကျောင်းသားဆီ သွားရင်းမယ်၊ ကြာဖြူက ငါတို့ အိမ်မှာ ကပ်နေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ ညီအစ်မတွေလို ပြောပြမယ်၊ ဒီကောင် လူပါးစပြီး လျှောက်ပြောတာတော့ ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး”

ကြာဖြူ အတွက် ဒီလိုအပြောမျိုးတွေကို တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ ကြားဖူးနေကျပင်။

ကြားရလွန်း၍ ထုံသွားသည်ဟူ၍မရှိ။

ကြားတိုင်း ဒေါသတွေက ဝမ်းနည်းခြင်းအဖြစ်ကို ပြောင်း၍ နာကျင်ခံစားရစေမိ။

“မရှင်းပါနဲ့ သက်ရာ၊ သူပြောတာ မှန်နေတာပဲ၊ နင်သွားရှင်းရင် နင်ကိုပါ ပြဿနာရှာနေဦးမယ်”

ကြာဖြူ သက်ကို သွားမရှင်းရန် တောင်းပန်လိုက်ပေမယ့် သက်က ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

“ငါ နင်ကို သူငယ်ချင်းလိုရော၊ အစ်မလိုရော ချစ်တယ်၊ ငါ့ဒဏ်ကို အမြဲသည်းသည်းခံပေးတဲ့ နင်ကို လူတွေဒီလိုပြောတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ နင်လည်း နောက်တစ်ခါ ငြိမ်ခံမနေနဲ့ ကြာဖြူ”

ရန်ဖြစ်ရင် ကျောင်းထုတ်ခံရမယ်၊ အန်တီနဲ့လေးလေးပြောဖူးတာကို သတိရလိုက်မိသလို မထိတရီ ကြည့်တတ်တဲ့အကြည့်တစ်မျိုးကိုလည်း သတိရလိုက်သည်။

“သည်းခံရမယ် သမီး၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့နေရာကို မရောက်သရွေ့ ပေါ်လာတဲ့ အခက်အခဲ၊ အတိုက်အခိုက်တွေကို သည်းခံရမယ်”

အန်တီခင်မွန် ပြောဖူးတဲ့ စကားတွေက တစ်ခုခုလက်တုံ့ပြန်လိုတိုင်း ပြန်ကြားယောင်မိစေမိ။

“အေးပါဟာ၊ နင် ငါ့အတွက်နဲ့တော့ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့၊ အန်တီနဲ့ လေးလေး သိရင် ငါ့ကို ဆုလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ နင်လည်း ကျောင်းသားတွေပေးတဲ့ ရည်းစားစာတွေ လက်မခံပါနဲ့ဟာ၊ လူပြောသိပ်များရင် မကောင်းဘူး”

သက်က ဂရုမစိုက်ပေါင်ဆိုတဲ့ ထိမထင်မျက်နှာလေးနဲ့ ကြာဖြူကို ခပ်ဖြိုးဖြိုး ကြည့်နေသည်။

သက် မစိုးရိမ်သော်လည်း ကြာဖြူ စိုးရိမ်ခဲ့သလို ဒီကိစ္စကြီးကို အန်တီ သိသွားသည်။

မိသားစုအားလုံး Breakfast စားသည် အချိန်အထိ
ဘာပြဿနာမှ မရှိသေး။

မရှိသေးတာ မဟုတ်၊ ပြဿနာကို မကြေညာသေး
တာဖြစ်သည်။

သက် ပန်းကန်ထဲ ကော်ဖီပိုင်းစဉ် သက်က
ကြာဖြူကို တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ဘာလဲ ... ဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးဆတ်ပြီဆို
သက်က ဖျော့တော့အားနာစွာ ပြုံးပြပြီး ဘာမှမပြောတော့။

လေးလေးကတော့ အားကစားဂျာနယ်တစ်စောင်
ဖတ်ရင်း ကော်ဖီကို ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း ဆွဲသောက်နေသည်။

အားလုံး စားပြီးလောက်ချိန်မှ အန်တီက စားပွဲကို
လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ပြီး ...

“ကိုမောင် ... ငြိမ်း ပြောစရာရှိတယ်”

လေးလေးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ဖြပြီး ...

“ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြိမ်း”

အန်တီက နှုတ်ခမ်းရှုံ့ပြီး ပြုံးလိုက်တာ တွေ့ရ
သည်။

ပြုံးနေစဉ် ကြာဖြူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကြာဖြူ
ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ကြာဖြူ ... ဒါ ... ဘာလဲ”

အန်တီလက်ထဲမှာ ပန်းနုရောင်စာအိတ်လေးကိုတွေ့
ရပြီး ထိုစာအိတ်လေးသည် ကြာဖြူ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသောစာ
အိတ်လေး ဖြစ်သည်။

“သမီး မသိဘူး အန်တီ”

သက်က ကြာဖြူကို အဓိပ္ပာယ်တချို့ပါသော
မျက်လုံးဖျားဖြင့် ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကြာဖြူကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာဆို”

ကြာဖြူ သက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ...

“မေမေကလည်း ကြာဖြူစာ ဆိုပေမယ့် ကြာဖြူ မသိပါဘူးဆို၊ ကြာဖြူခုံပေါ်မှာတွေ့လို့ သမီး ဖတ်ချင်တာနဲ့ ယူလာတာ၊ ကြာဖြူတောင် မသိသေးပါဘူးဆို”

သက်က လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကြာဖြူကို ဆွဲထုတ်လိုက်သလို သက်ကိုယ်တိုင်လည်း ရုန်းထွက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်လား ... ကြာဖြူ”

လေးလေးကပါ အသံမာမာနဲ့ လှမ်းမေးသဖြင့် ကြာဖြူ ကြောက်လည်းကြောက်၊ ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းလာသည်။

“ကြာ ... ကြာဖြူ တကယ်မသိတာပါ လေးလေး”

ကြာဖြူအသံက တုန်ယင်စွာ ...

သက်က ပျာပျာသလဲပင် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့၊ ကြာဖြူကို ဘယ်သူပေးသွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ ကြာဖြူထိုင်တဲ့ ခုံပေါ်မှာတွေ့ရသမီး ယူလာတာပါဆို”

သက်က ကြာဖြူဘက်က ကာကွယ်ပေးနေပေမယ့် ပြဿနာကို ကြာဖြူဘက် တွန်းပို့ထားနှင့်ပြီဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလို ရုပ်ရုပ်ယုက်ယုက်ကိစ္စတွေ အန်တီ မကြိုက်ဘူး ကြာဖြူ”

သက်ရဲ့စာကို အန်တီ ဘယ်လိုရှာတွေ့သွားပြီး သက် ဘယ်လို စီစဉ်လိုက်သည်မသိ။

ကြာဖြူက ဘုမသိ ဘမသိ အဆူခံနေရသည်။

“ပြီးတော့ သက်၊ ဘယ်သူ့စာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး ဖတ်စရာ မလိုဘူး၊ ကြာဖြူကလည်း စာပေးခံရလျောက်အောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

သက်ကိုဆူရင်း ကြာဖြူကိုပါ လှည့်ကြိမ်းလာပြန်သည်။

“ငြိမ်နုာလည်းကွာ၊ ကလေးက မသိပါဘူးဆို ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူတို့တွေလည်း အရွယ်ရောက်လာကြပြီဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စတွေ ခိုလှောင်တော့မပေါ့၊ တိုမောင်တို့က လိုက်ပြီး ကြပ်မိတ်ပေးနေရင် ပြီးတာပဲ”

လေးလေးက ကြာဖြူကို ယုံကြည်စွာနဲ့ အန်တီကို ပျောင်းဖျနေသည်။

"စာပေးတယ်ဆိုတာ စာပေးရဲလောက်အောင် စာပေးခံ
လောက်အောင်နေလို့ ပေးတာပေါ့ ကိုမောင်ရဲ့၊ သက်စင်
ကြည့်ပါလား၊ ကြာဖြူနဲ့ သက်နဲ့ဆို ဘယ်သူပိုလှစေ
ဒါပေမဲ့ သက်ကို ပေးရဲကြလား"

လွန်းစွာ။

ကြာဖြူ အပေါ်ထားသည့် အမြင်က ကျင့်မြှောင်
ကြာဖြူ ဝိဝမ်းနည်းလာသည်။

"ကြာဖြူက ကျောင်းမှာ ခပ်အေးအေးပဲနေတာပါ မေမေ
ကျောင်းသားကြီးတွေက အိဒီလိုပဲ၊ လျှောက်စနေကြတာ
ကြာဖြူကို မထူပါနဲ့တော့ မေမေရယ်၊ သက်လည်း နောက်
တစ်ခါ မစပ်စုတော့ပါဘူး"

သက်က ပြဿနာကို စေ့လာသူမို့ အဆုံးသတ်
ကြိုးစားနေသည်။

"ပြောထားတယ်နော်၊ နှစ်ယောက်လုံး ဘာညာသံဖြင့်
ရင်တော့ ကျောင်းအထုတ်ပဲ"

အန်တီက စာအိတ်လေးကို တစ်စစီဖြစ်အောင်
ဖြိုလိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

လေးလေးက မုန့်ဆက်မစားဘဲ ဝမ်းနည်းနေတဲ့

ကြာဖြူကိုကြည့်ပြီး ...

"သမီး အန်တီက သမီးတို့အပေါ် တန်ဖိုးထားပြီး ပြောတာ
ကို စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ ရှိလို့ပြောတာပဲ၊ မချစ်ရင်ဘယ်
ပြောပါ့မလဲ၊ ဟုတ်လား၊ ပြဿနာမလေး သက်၊ သမီး
လည်း ကြာဖြူကို ပြဿနာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်"

လေးလေးက အေးအေးအေးအေး ဈော့ဈော့ပြီး

မုန့်ပိုနေသည်။

လေးလေး ထသွားတော့မှ သက်က အေးစက်နေတဲ့

ကြာဖြူလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

"ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကြာဖြူရယ်၊ ဒီလိုမှ မပြောရင် မေမေ
က ငါ့ကို တစ်စုခု အပြစ်ပေးမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်
ငါ လိမ်ပြောလို့ကိုင်တာပါ၊ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလားဟင်
ကြာဖြူ"

သက်က ကြာဖြူကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လေးလေး

ဆက်ဆက် တောင်းပန်နေသည်။

“အိတ်မဆိုးပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကို အိတ်မဆိုးစေချင်ရင် နောက်ထပ်စာတွေကို လက်မခံပါနဲ့တော့ သက်ရယ် နော်”

သက်က ကြာဖြူ အိတ်မဆိုးဘူးဆို၍ ဝမ်းသာထူး ပုံရသည်။

အားတက်သရာ အသံဖြင့် ...

“အေးပါ၊ ဧါလည်း မေမေ ဒီတစ်စောင်မိသွားတာနဲ့ တော်တော်ကြောက်သွားပြီ၊ နောက် မလုပ်ရဲတော့ပါ ဟာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်အတွက် ကောင်းသွားတယ်

ကြာဖြူ ဝမ်းနည်းရက်နိုး နှစ်သွားသည်ဟု မြေတွေးလိုက်မိသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခါနီးအချိန်တွင် လေးလေးက နံတံခင်မွန်နီဆီ မောသွားပြန်သည်။

နံတံခင်မွန်နီဆီ မကြာခဏ ပိုပေးနေကျဖြစ်၍ အဖထူးဆန်းသော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ လေးလေးက ထူးဆန်း ကြာဖြူကို စကားပြောချင်၍ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြော နည်း

“ကြာဖြူ အခုဖြေမယ် စာမေးပွဲကို ဘာကိုမှ မငဲ့ကွက်ဘဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ဖြေစေချင်တယ်”

လေးလေးက တစ်ခုခု သိထားသည့်နယ် ပြောလာ

ကြာဖြူ အံ့သြနေစဉ် ...

“ကြာဖြူ သက်ကိုငဲ့ပြီး စာမေးပွဲတော့မှာ လျှော့လျှော့ဖြေ နေတာ လေးလေး လိတယ်”

ကြာဖြူ လေးလေး စကားတွေကြောင့် ဆက်အံ့ပြု
နေဆဲ ...

“ကြာဖြူ ဆရာနဲ့ လေးလေး တွေ့ပြီးသွားပြီ၊ ကြာဖြူ
အရည်အချင်းတွေကိုလည်း လေးလေး ရိပ်မိပါတယ်။
ကြာဖြူနဲ့သက်ဟာ ပြိုင်တက်တွေမဟုတ်တဲ့အတွက် ကြာဖြူ
အလျှော့ပေးစရာ မလိုဘူး၊ သက်တလည်း အစွမ်းကျန်
ကြီးစား ခြေသလို ကြာဖြူကိုလည်း ကြီးစားစေချင်
တယ်”

လေးလေး စကားကို အန်တီစင်မွန်က ခေါင်းညှိတ်
ထောက်ခံပေးရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ကြာဖြူ၊ ကြာဖြူဘဝကို ဘယ်သူ့အတွက်
ကြောင့်နဲ့မှ နှောင့်နှေး နောက်ကျတာမျိုး ညှိလည်း လိုချင်
မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြာဖြူကို အမြဲတမ်း သွက်လက်ထပ်မြှောက်နေစေ
ချင်သည့် ဓမ္မေကို ကြာဖြူ မပေးပါ။

“သက်က လေးလေး သမီးပဲ၊ လေးလေး သက်ကိုချစ်တာ
ပေါ့၊ သက်ကို ချစ်သလို ကြာဖြူကိုလည်း လေးလေး
ချစ်တယ်။ ကြာဖြူနဲ့ သက် ဘယ်သူပဲ ပိုတော် ပိုတော်
လေးလေး ကျေနပ်တယ်၊ အဲ... ဘယ်သူမှ အကျိုးမရှိဘဲ
နဲ့ ကြာဖြူ သက်ကို အလျှော့ပေးနေတာ သက်သိရင်လည်း
ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒါပေမဲ့ အန်တီကတော့ ကြိုက်မှာပါ။

သက် တစ်ခုခု အောင်မြင်တိုင်း ကျေနပ်နေတတ်
အပိုတိုကို ကြာဖြူ ဆက်ပြီးကျေနပ်နေစေချင်သည်။

“ညို အန်တီစင်မွန်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်တုန်းက ညို ဘာပြော
ခဲ့တယ်လဲလဲ၊ သိလား ကြာဖြူ”

ကြာဖြူ အန်တီစင်မွန်ကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ညိုက ကြာဖြူကို ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်
တဲ့”

ကြာဖြူ ဓမ္မေ ဖြစ်စေချင်တာကို ကောင်းကောင်း

စီစဉ်နေပါသေးသည်။

“သမီးလေး သရဝန်မကြီးဖြစ်ပြီး မေမေ့ကို ဆေးကုသေး
တာကို ခံချင်လိုက်တာ”

မေမေ မေမေကောင်းဖြစ်ခါစက ကြာဖြူကို ပြောဖူး
တဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။

“ဒါကြောင့် ကြာဖြူကြီးစားပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘဝအတွက်
အရေးကြီးတဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခုကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးရမယ်
အချိန်ပဲ ကြာဖြူ။ ဒါကြောင့် ကြာဖြူဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ
ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားဖြေရှုမယ်။ လေးလေးတောင်း
ဆိုနေလို့မှ မရရှင် လေးလေး အစိန်ပေးလိုက်ရလိမ့်မယ်
ကြာဖြူ”

လေးလေးကို လေးစားယုံကြည် ချစ်ခင်ရသူလို
ကြာဖြူ မငြင်းရက်ပါ။

“ငြိမ်းကလည်း ကြာဖြူ ကြိုးစားတာကို နားလည်လက်ခံ
ပေးမှာပါ”

လေးလေးက အန်တို သဘောထားကိုပါ ကိုယ်စား
ဝင်ပြောပေးသည်။

အနိုင်မယူချင်သည့် စိတ်တွေက အသားကျနေခဲ့ပြီ

ကြာဖြူမှာ လောဘမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ မေမေအတွက်၊ လေးလေးအတွက်

ကြီးစားကြည့်ရပေတော့မည်။

သက်က ကြာဖြူလက်ကို မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ

ပြီး ...

“ကြာဖြူ... နင်လည်း ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးတဲ့ ကြားရဲ့လား၊ နင် အရမ်းတော်တာပဲ ကြာဖြူရယ်”

သက်ရဲ့ဝမ်းသာစကားတွေက ရင်ထဲက အစစ်အမန်

အဖြစ် ကြာဖြူ ယုံကြည်နေသည်။

“အမယ် ... တို့ကြာဖြူက လျှို့ဝှားတာပါလား၊ နောက် ဆုံးပိတ်မှ အိတ်နဲ့လွယ်လိုက်တာ ထင်တယ်”

အန်တီကပါ ယုံရခက်ခက်နဲ့ လှမ်းပြောသံ ကြားရ

ပြီး ...

“သမီးနှစ်ယောက်လုံး ဆရာဝန်လုပ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

သက်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ...

“ဆရာဝန်လိုင်းကို ဝါသနာတော့ ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွေးမြင်ရင် ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူများအသားကို ခွဲရစိတ်ရမှာ ကြောက်တယ်”

ကြာဖြူဘဝရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ကြာဖြူထက်

ပိုပျော်နေသူတွေက လေးလေးနဲ့ သက် ဖြစ်နေသည်။

အန်တီကတော့ အံ့သြလွန်း၍ ကြာဖြူကို ချီးကျူး

ဖို့ပင် မေ့နေသည်ထင်။

“သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင် တယ်”

လေးလေးက အောင်စာရင်း သွားကြည့်ပေးပြီး

လာပြောစဉ် ကြာဖြူရင်ထဲ ပေါက်ကွဲလွှင့်စဉ်မတတ် ဝမ်းသာ သွားသည်။

အရင်ဆုံး သတိရမိသူက မေမေ ဖြစ်သလို ရင်ထဲ

မှာ အလေးနက်ဆုံး ကျေးဇူးတင်မိသူက လေးလေးဖြစ်သည်။

ယေယေကတည်းက သွေးမြင်ရင် လက်ဖျားခြေဖျား
တွေပါအေးပြီး ကြောက်တတ်သည့် သက်အကြောင်းကို အား
သိထားပြီးဖြစ်သည်။

“နောက်တော့လည်း အကျင့်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ သမီးရဲ့
အန်တီက သက် ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပြီး နှစ်သက်
ပျောင်းပျနေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ သမီး ဘာလိုင်းယူရမလဲ မသိ
ဘူး၊ ကြာဖြူ ... နင်ရော ဘာယူမလဲ”

ကြာဖြူ လေးလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြီး ...

“ဆေးကျောင်းပဲ တက်မယ်၊ သက် ... သက်ကိုယ်
ကြာဖြူနဲ့အတူ တက်စေချင်တယ်”

သက်က ပုခုံးလေးတွန့်ပြပြီး ...

“စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လုပ်ဖို့ ငါ့ကိုယ်
ယုံကြည်ချက်မျိုး ရှိပါ့မလား မသိဘူး”

သက်က တွေ့တွေ့ဝေဝေနဲ့ ပြောခဲ့သော်လည်း ရက်
တည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်
ချနိုင်ခဲ့သည်။

“သက် UFL မှာ ပြင်သစ်စာ အဓိကယူပြီး တက်မယ်”
အားလုံးက သက်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် အံ့ဩနေ
သော်လည်း လေးလေးကမူ ...

“သမီးစိတ်ထဲ ဒါကို စိတ်အားထက်သန်မယ်၊ ဒါကိုပဲ
ဝါသနာပါတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ဆေးကျောင်းယူဖို့ မတိုက်
တွန်းတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီး...ရွေးချယ်ထားတဲ့ လမ်းမှာ
တော့ ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားရမယ်နော်”

သက်က သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ကြာဖြူကတော့ သက်နဲ့ ကျောင်းမတူ ဘာမည့်
အရာကို ကြိုတွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံဖြိုးဖားဖားကြီး ကျစ်ထား
သဖြင့် လမ်းလျှောက်တိုင်း သူမ ကျစ်ဆံဖြိုးက သူမကျောပေါ်မှာ
လှုပ်ယမ်းနဲ့ ခါနေသည်။

ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားရှေ့မှာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းမသိ
သူမ ဖြတ်လျှောက်နေသည်။

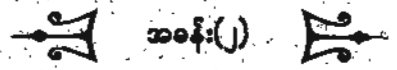
လျှောက်နေပုံကလည်း အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံမျိုး
မဟုတ်။

တစ်ခုခုကို ရှာနေသည့်ပုံစံဖြင့် စိုးရဲ့ ထိတ်ပျာနေ
သည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ကားထဲမှာ ထိုင်ခုံကိုလှဲပြီး သီချင်းနားထောင်နေ
သည့် သူ့ကို သူမက တွေ့ဟန်မတူ။

ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နဲ့ သူ့ကားဝန်းကျင်မှ ဖြတ်
လျှောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

ဆေးကျောင်းရှိ ဌာနများတစ်ယောက်ဆီကို သွားလည်
သော မေမေ့ကို လာစောင့်နေရခြင်းဖြစ်၍ သူ မရင်းနှီး၊ မကျွမ်း
စင်သော နေရာမှာ သူမကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၂)

တစ်ကြိမ်တည်း မြင်ရုံနဲ့ သူ့မျက်စိထဲ တန်း
သွားရမည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်စိထဲ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဝင်
၍ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ကြည့်မိနေစဉ် သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည့်
ကောင်မလေးက ရိုးရှင်းဖြူစင်သောအလှ ရှိပေမ
လင်းလက်ထင်ပေါ်သော ပုံစံမျိုးမဟုတ်။

ပန်းနရောင်စပိုရှပ်နှင့် ပန်းဆီရောင်ရှင်ရှင်ပေါ်
ပန်းနရောင်ပန်းပွင့်နှစ်နှစ် အဆင်မဟက်ထားသည့် လှံချည်
ဝတ္ထုဝတ်ထားသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ငိုမလိုမျက်နှာ ဖြစ်လာ
သော သူမပုံစံကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရစဉ် သူ တစ်ခုခု ကူညီ
ချင်လာသည်။

ကားထဲကထွက်ပြီး သူမနား ရောက်သွားစဉ် သူမ
က အံ့သြစိတ်ရှုပ်စွာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“ဘာပျောက်လို့ ရှာနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီပေး
ရမလဲ”

အရိုးသားဆုံးစိတ်ဖြင့် ကူညီရန် မေးလိုက်စဉ် သူမ
မျက်ဝန်းတွေက ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူမက ဒီလောက်သာပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားကာ
နောက်ထပ် ပေါ်မလာတော့။

သူမပုံစံက တစ်ခုခုပျောက်၍ ရှာနေတာ သေချာတာ
မို့ သူ အလုပ်တစ်ခု ရသွားသည်။

သူမ ဘာပျောက်နေသည် ဆိုတာကို သေသေချာချာ
မသိဘဲ သူ ဆက်ရှာနေမိသည်။

လိုချင်သူက သည်းသည်းထန်ထန် ရှာနေချိန်တွင်
မတွေ့ဘဲ သူ အပျင်းပြေ ရှာနေချိန်တွင်မှ သူ့မြင်ကွင်းထဲ
ခွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ဝင်လာသည်။

သူမ ဘယ်ရှာတွေ့ပါ့မလဲ၊ ခွဲကြိုးတစ်ပိုင်းတစ်စက
သူ့ကားဘီးအောက်မှာ ရွှေရောင်အစွန်းစလေး ပေါ်ရုံသာ လွတ်နေ
သော ခွဲကြိုးလေးကို ကားရွှေ့ပြီး ကောက်ယူထားလိုက်သည်။

ပစ္စည်းပိုင်ရှင် သူမကိုတော့ အနီးအနားမှာ အရိပ်
အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့။

သူ့ ကားထဲက မထွက်လာခဲ့လျှင် သူမ ဆက်ရှာနေ
ဦးမည်ထင်။

ကားထဲကထွက်ပြီး ကူညီချင်မိသည့် သူ့ကိုယ်သူ
အပြစ်တင်ချင်မိသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုင်ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ သိနေသည့်
မစ္စည်းကိုတော့ ပိုင်ရှင်လက်ထံ ပြန်ထည့်ရဦးမည်မို့ ...။

အသံပြာပြာနဲ့ အမျိုးသားနှစ်ယောက် မျက်မှန်ထူ ထူကြီးနဲ့ ကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်ထဲက နှစ်ချို့ကျောင်းသားကြီးတွေ နဲ့ တူလှသည်။

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

အခြားဝိုင်းတွေမှာ လူပြည့်နေပြီဖြစ်၍ သူ့နေရာမှာ လာဝင်ထိုင်ကြစဉ်ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို မှာပြီးနောက် တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် မပြတ်သေးတဲ့ အငြင်းအခန့်ကို ဆက်ပြောနေကြ တာ တွေ့ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လွယ် အိတ်ထဲ ထွက်နေတဲ့ စာအုပ်တစ်စွန်းတစ်စက ဆေးပညာနဲ့ပတ် သက်သော စာအုပ်ဖြစ်နေ၍ ဒီကျောင်းကဆိုတာတော့ သေချာနေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောတာကို သည်းခံ စောင့်နေလိုက်ပြီး အနည်းငယ် စကားပြောသွားတော့ ...

“မိတ်ဆွေတို့က ဒီကျောင်းကပဲလား ခင်ဗျာ”

သူ နောက်တစ်ခေါက် ဆေး(၁)ဝင်းထဲသို့ ပြန်ရောက် ခဲ့ပြန်သည်။

အသိမရှိ၊ လာရှာတဲ့သူ နာမည်မသိ၊ အတန်းမသိ၊ မသိဆိုသော စကားလုံးတစ်လုံးကိုပိုက်ပြီး သူမ ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာရတာ အတော်အကြောင်းကြောင်နိုင်သော ကိစ္စပင်။

ကင်တင်းကိုမေးပြီး ကင်တင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် သူ လုပ်နေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လားလို့ ပြန်စဉ်းစားမိလိုက် သေးသည်။

သူမ ဒီကျောင်းကလား ဆိုတာတောင် သေချာရဲ့ လားမသိ၊ တယ်သူ့ကို ဘယ်လိုမေးရမလဲမသိ ဖြစ်နေစဉ် ...

“ထိုင်လို့ရမလား”

နိမိတ်

“ဟာ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ဒီမှာမမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဧည့်သည်ထင်တယ်”

သေချာသည်။ ကျောင်းမှာနဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိသူများဖြစ်၍

သူ ဧည့်သည်ဆိုတာကို သိနေကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျား၊ ဟို ... ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်

ကြပြီး ...

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ ... ပြော”

တက်တက်ကြွကြွ ကူညီချင်သူများဖြစ်၍ ခဏလေး

နဲ့ ရင်းနှီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ”

“ဪ ... ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ကဲ ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်အတန်းကလဲ”

သူ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လိုက်ရပြီး ...

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေ မသိဘူးခင်ဗျား၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆိုတာပဲ သိတယ်”

ထွစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

တစ်ယောက်က မျက်မှန်ထူထူကြီးကြီးရွတ်၍ မှန်သုတ်နေပြီး ...

“ရပါတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့က ဆယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

ဆံပင်ရှည်သူစာရင်းပင် အတိအကျ ပြုစုထားသူများဖြစ်၍ ကျောင်းပြီးရင် ဆေးရုံမှာ လုပ်မှာလား၊ သန်းခေါင်စာရင်းဌာနမှာ လုပ်မှာလားဟု စ.လိုက်ချင်သည်။

“ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ မျက်နှာယဉ်စစလေးပဲ”

“ဟာ ... ဒါဆို လွယ်သွားပြီ၊ မျက်နှာယဉ်စစလေးနဲ့က ငါးယောက်ပဲရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ခုနှစ်ယောက်က ဟော့ရှော့တွေ”

မဆိုး ... တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတွေ့တုန်းက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ ဥပမာ အဝတ် အစား ပုံစံမျိုးပေါ့”

သူ့မျက်စိနဲ့ထဲ သိမ်းထားစရာမလိုဘဲ အလိုလို သူမအသွင်က ပေါ်လာသည်။

“ရှုပ်ပန်းနုရောင်လေးနဲ့ ဆံပင်ကိုကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထား တယ်”

သူ့စကားအဆုံး နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ကတစ်ပြိုင်နက် နာမည်တစ်ခု ထွက်လာသည်။

“ရွှေကြာဖြူ”

တကယ် ကြာပန်းဖြူဖြူလေးလို ဖြူစင်ငြိမ်းချမ်းသူ လေးဖြစ်၍ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေကြာဖြူက အဲဒီလို တီရှပ်ပွပ္ပလေးတွေပဲ ဝတ်လေ့ရှိတယ်၊ ကျွန်တို့ငါးယောက်က တခြားဘလောက်စံ ပုံလေးတွေ ဝတ်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေကြာဖြူက ဆံပင် ကို အမြဲတမ်းလိုလို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်လေ့ရှိတယ်လေ”

သူတို့က သူတို့ရဲ့သံလွန်စလေးတွေကို စုစည်းပြီး ဆင်မြင်ချက်တစ်ခုကို တီတိကျကျ ပေးနိုင်တာ တွေ့ရသည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ၊ ရွှေကြာဖြူက အချိန်ပြည့် စာသင်ခန်းထဲမှာပဲနေတယ်၊ အတန်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်တယ်၊ အပေါင်းအသင်း သိပ်များများမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ စကားပြောတာ ဘာညာ မရှိဘူး၊ မာနကြီးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အနေအထိုင် ကျစ်လစ်လွန်းတာလို့ ထင်တယ်”

ဆေးကျောင်းမပြီးသေးပေမယ့် လူမှုရေးမှာတော့ ချွေလွန်ပင် ရပြီးလောက်အောင် ထူးချွန်သူများပင်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးစရာရှိလိုပါ၊ အခုထိ သူ့အပေါ်လည်း ဘာစိတ် ညာစိတ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

အခုထိဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လိုလိုပိုပို သူ ဘာကြောင့် ဆွဲခံမိရတာပါလိမ့်။

နောင် မသေချာတဲ့ သူ့စိတ်ကို သူ အာမမခံနိုင်
လို့ထင်တယ်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ဆီက ရွှေကြာဖြူရဲ့ အတန်းကို
သိလိုက်ရပြီး သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

“လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေးတော့ ကျွန်တော် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်
ရှင်းပေးပါရစေ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကျောင်းက ကျောင်းသူ
တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ လဲသောက်
တဲ့အဖြစ်တော့ မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဘော်ဒါ တိုက်ချင်ရင်
နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး သောက်တာပေါ့၊ ကျောင်း
ကို ခင်ဗျား နောက်ထပ်ရောက်လာဦးမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
နာမည်က ...”

သူ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို စိတ်ရင်းနဲ့ ခင်သွားတာမို့

“ဥဩညိုပါ”

“ကျွန်တော်တို့ နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး၊ ခင်မောင်နဲ့
လမင်းတဲ့”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူမနဲ့ မရင်းနှီးရသေးပေမယ့် သူမကို အကြောင်း
ပြီး ခင်စရာကောင်းသော လူနှစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။

သူမအကြောင်း သိရှိပြီးဖြစ်၍ သူမ ရှိနိုင်သော
အတန်းဆီသို့ သူ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အတန်းထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသော ရွှေကြာဖြူ နောက်က တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားရင်း လူရှင်းတဲ့နေရာ ရောက်မှ ...

“ရွှေကြာဖြူ ...”

သူမ ကျောလေးက လန့်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ တွေ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ခြေလှမ်းလည်းမရပ်။ လှည့်လည်းမကြည့်။ ခြေလှမ်းတွေပင် ပိုမြန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ခဏလေး နေပါဦး ရွှေကြာဖြူ”

သူနဲ့ အားချင်းယှဉ်လျက်ဖြစ်အောင် သူ ပိုသွက် လိုက်ရသည်။

“ရွှေကြာဖြူ ဟိုတစ်နေ့က ဘာပျောက်သွားတာလဲ၊ အဲဒီ ပစ္စည်းလေး ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ် ဆိုရင်ရော...”

သူမ ခြေလှမ်းက တဲ့ခနဲ။

သူမ မျက်ဝန်းတွေက လက်ခနဲ။

“အဲဒီ ဆွဲကြိုးလေး ဘယ်မှာလဲ”

သူမ အသံကတော့ တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ။

အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်ကို မေးသည့်အသံမျိုးဖြစ်

သည်။

“ဒီဆွဲကြိုးလေးလား”

ယွန်းဘူးလေးတစ်ခုနဲ့ သူ ထည့်ယူလာသော ဆွဲကြိုး လေးကို ထုတ်ပြလိုက်စဉ် သူမ မျက်နှာက ဝမ်းသာစွာ သွေးရောင် ချွမ်းသွားတာ တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဆွဲကြိုးလေးပဲ၊ ကျွန်မ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေတာ”

သူမအသံက တကယ့်ကို ဝမ်းသာစွာ တုန်ယင်လိုက် အာနေသည်။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ကားဘီးအောက် ရောက်နေလို့ ရွှေကြာဖြူ မတွေ့သွားတာဖြစ်မယ်၊ ရော ... ရွှေကြာဖြူ၊ ဆွဲကြိုး ပြန်ယူလိုက်တော့”

သူ ကမ်းပေးသော ယွန်းဘူးလေးကို သူမက ကြည့်နူးစွာ လှမ်းယူပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအတွက် ဒီဆွဲကြီးလေးက အရေးပါတဲ့ပစ္စည်းလေးပါ”

သူမက ဆွဲကြီးလေးကို ကြည့်မဝစွာ ငုံ့ကြည့်နေရင်း ပြောနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတာကလွဲပြီး ချွေကြာဖြူ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူးလား”

သူ စ.လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူမမျက်နှာက ရှက်ရွံ့အံ့ဩစွာ မျက်ဝန်းနက်လေးက ပိုဝိုင်းသွားသည်။

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ဘာပြန်ပေးရမလဲဟင်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပြန်ပေးရမလား၊ ကျွန်မမှာ နှစ်ထောင်လောက်ပဲပါတယ်”

သူမ တကယ့်ကို လှက်စတ် ညံ့တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် တုံးလွန်းတာလား။ သူကပဲ လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင် တတ်တဲ့ပုံ ထွက်နေတာလား။

သူ့နဖူးကို သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ဖိုက်လိုက်ပြီး ...

“လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင် ရပါပြီ”

သူမ စိတ်ရှုပ်စွာ စဉ်းစားနေပုံက သနားစရာကောင်းနေပြန်သည်။

“ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လိုက်မတိုက်ရင် ဖြစ်လား”

သူမ တကယ့်ကို တုံးလွန်းတာ သေရာသွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး”

သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်လုပ်မှ ရမည့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်တော့မှာမို့ နောက်နေ့မှ တိုက်လို့ရမလား”

ကိစ္စမရှိ။ သူမနဲ့ အဆက်အသွယ်လေး ရှိနေတာ မှီကောင်းတာမို့ ...

“ရပါတယ်၊ ဘယ်ရက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် လာတဲ့တစ်ရက်ရက်မှာ ချွေကြာဖြူ ရောင်နေလို့ မရဘူးနော်”

ကျွန်တို့ လောလောဆယ် ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲ ထပ်ပြောပါရအောင်

စပို့ရှပ်အပြာနုရောင်လေးနဲ့ သူမက ဖျတ်ခနဲ တိမ်
တစ်စလို သူ့အနားက ဝေးလွင့်သွားသည်။

ကားမောင်းရင်း သူမပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ပြီး

နေမိသည်။

ဒီအရွယ် ဒီကျောင်းမှာ တက်နေသူက ဒီလောက်
ရိုအဆပုံစံ ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပင်။

သူ့ပုံစံက ဈေးပိတ်ဖမ်းသည့်ပုံ ဖြစ်သွားမှာနိုး၍
ဇွတ်စတောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဆွဲကြိုးလေးအတွက် ကြည့်နူး
ဖမ်းသာနေပုံလေးကိုတော့ သူ့ရင်ထဲ စွဲမြဲစွာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကြည့်နူးတွေးနဲ့တွေးပြီး ကားမောင်းနေစဉ် သူ့ကား
ဆို ကျွဲ ကားတစ်စီးက ပွတ်ဆွဲပြီး ကျော်တက်သွားတာပဲ သူ့
ဆို အာရုံထဲက စကားထုတ်လိုက်ပြီး ထိုကားနောက်ကို အစီ
လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

အနောက်ကနေ အချက်ပြပြီးမီးတောက်၍ လမ်း
တောင်းပြီး ကားချင်းယှဉ်မိစဉ် ...

“ခင်ဗျား ကားကို ရှေ့မှာရပ်လိုက်”

ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောလိုက်စဉ် တစ်ဖက်ကား
က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးက ကားကို လမ်းဘေးမှာရပ်လိုက်မှ
သူလည်း ကားကို လိုက်ရပ်လိုက်သည်။

ကားထဲမှထွက်ပြီး သူ့ကားကို ကြည့်လိုက်စဉ်
ကားဘေးဘော်ဒါမှာ ဆေးခြစ်ရာ အစင်းကြောင်းကြီးကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ကားပေါ်က အမျိုးသမီးက သူ့ကားဆီ ခပ်မှန်မှန်
လျှောက်လာပြီး ...

“ဆေးမှုတ်ခဲ ဘယ်လောက်ယူမလဲ ... ပြော”

သူမအသံက ခပ်မာမာပင်။

“ခင်ဗျား ဝပ်ရှော့လိုက်ပြီး မေးကြည့်လေ၊ ကျသင့်သလောက်
ရှင်းသွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကားမပြီးခင်စပ်ကြား ကျွန်တော်
အပြင်ကား ငှားသုံးရမယ့်စရိတ် ကျန်သေးတယ်”

သူ့ဘက်ကလည်း အပြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ခွတ်တင်
ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပိုပိုလိုလို ငါးသောင်းပေးမယ်၊ ကျေနပ်လား”

ဆေးမှုတ်ခဲက အများဆုံးကျ တစ်သောင်းပင်။

ငါးသောင်းက သိပ်များနေသည်။

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံသိပ်ပေါနေရင် ပေးခဲ့လော့ ပိုတာကို ပြန်
ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားဖုန်းနံပါတ် ပေးထားနဲ့”

သူမက ပခုံးလေးတွန့်ပြပြီး ...

“မလိုဘူး ... ဣတ္တယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဓာတ်
လမ်းရှုပ်တယ်၊ ရှင် ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

သူမက ကားဆီပြန်လျှောက်သွားပြီး ကားဆီမှ
ငါးရာတန်ဓာတ်အုပ် ထုတ်လာပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးသည်။

မျက်နှာနုနုလေးမှာ မျက်မှန်အနက် ခပ်ကြီးကြီးကို တပ်စား၍ မျက်နှာပိုမာပြီး အသက်ကြီးနေသယောင် ထင်ရသည်။

ရှင်းဘောင်းဘီနဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအကွပ်လေးကြောင့် ပိန်သွယ်သော ကိုယ်ဟန်ကထင်းပြီး ထက်မြက်တဲ့အသွင်ကို ပေါ်လွင်နေစေသည်။

“ပြီးတာပဲလေ”

စိတ်ထဲ ချဉ်သလိုရှိတာနဲ့ ပိုက်ဆံကို လက်ခံထားလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုပိုလိုလို သူမ ကားနပါတ်ကိုတော့ မှတ်ထားလိုက်သည်။

အပြန် ဝပ်ရှော့ဝင်ပြီး ကားအပ်လိုက်စဉ် မှန်းထားသလိုပင် ဆေးမှတ်ခေတ် တစ်သောင်းသာကျပြီး တစ်မနက်သာ အချိန်ပေးလိုက်ရသည်။

ခုတလော ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သည့် ပစ္စည်းတွေ အလကား လာဝင်နေမိတာလား မသိ။

ဆွဲကြီးကိုတော့ ပြန်ပေးပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။

ပိုတဲ့ပိုက်ဆံကိုလည်း ကြိုတဲ့တစ်နေ့တော့ သူ့ငြိမ်ပေးလိုက်ချင်သေးသည်။

စူးရဲတောက်ပသော သူမကို သူ မှတ်မိနေတာတော့ ဆရာသည်။

ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကြောဖြူလို ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးလေး မှတ်မိနေခြင်းမျိုးမဟုတ်။

ဗ

“ငါ့ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး ကြာဖြူရယ်၊ ခုထိ ရင်ခုန်တာ မပျောက်သေးဘူး”

သက်က စာဖတ်နေတဲ့ ကြာဖြူ့စုတင်ပေါ် ပစ်လှဲ ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

သက်က တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တိုင်း ကြာဖြူ့ကို လာပြောပြနေကျဖြစ်၍ ဒီနေ့လည်း တစ်ခုခု ဖြစ်လာတာ သေချာနေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ့သော သက် မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းခုနီနီ ပြေးနေပြီး နှုတ်ခမ်းထွာနှစ်ခုက ပြီးငံ့ ဖြစ်နေတာကတော့ ထူး ခြားနေသည်။

၀

၉

“ငါ လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးအောင် ကားပွတ်ချင်ဟန် ဆောင်ပြီး စာတ်လမ်းစခဲ့တယ်”

ကြာဖြူ့ ရင်ဘတ်ကို အလန့်တကြား ဖိလိုက်မိပြီး ...

“ဘုရားရေ ... သက်ရယ်၊ နှင့်ဟာက အန္တရာယ်များလိုက် တာ၊ မတော်တဆ မပွတ်မိဘဲ တိုက်မိရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

ကြာဖြူ့ကိုလည်း လေးလေးက ကားမောင်းသင်ပေး ထား၍ ကြာဖြူ့ ကားမောင်းတတ်ပေမယ့် ကားယူမသုံး။

ကားတွေ ရွပ်ယုက်ခတ်နေသည့်လမ်းမှာ မောင်းရ တာ အန္တရာယ်များလှသဖြင့် အနိတိ အရေးပေါ်သွားချင်သည့် နေ့တွေလောက်သာ လိုက်မောင်းပို့ပေးဖြစ်ပြီး ကြာဖြူ့ ကိုယ်တိုင် တော့ လိုင်းကားသာ အသုံးများသည်။

“မတိုက်မိပါဘူးဟာ၊ ငါ မှန်းတတ်ပါတယ်၊ သိလား အဲဒီလူတွေမှာ ငါ မျက်နှာကိုတင်းပြီး ခပ်မာမာဟန်ဆောင် ထားရတယ်”

“ဘာလဲ ... သက်က သူနဲ့မိစူးလို့လား”

www.burmeseclassic.com

သက်က ကြာဖြူ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေတာကို
မျက်နှာကြက်ကို ပြုံးရိုရို ကြည့်နေပြီး ...

“သူက ငါ့ကို မသိဘူး၊ ငါက သူ့ကိုသိတာ၊ သူ ငါတို့
ကျောင်းမှာ သူ့ညိုရိုလို့ လာကြိုတတ်တာကို တွေ့ထားပြီး
ကားနံပါတ် မှတ်ထားတာ”

သက်က ချစ်သူရည်းစား မရှိပေမယ့် စိတ်နောက်
ကို အလိုလိုက်ပြီး လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာကို ကြာဖြူ
စိုးရိမ်လှသည်။

“သူ့နာမည်ကို သိလိုလား”

သက်က ခေါင်းခါပြုပြီး ...

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ တိတ်တိတ်လေး ပေးထားတဲ့နာမည်
ရှိတယ်၊ မာကျူရီ တဲ့”

“မာကျူရီ”

ကြာဖြူ ပါးစပ်မှ နာမည်ဆန်းဆန်းကို လိုက်ရွတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဪ ... မာကျူရီမီးလုံးကြီးတွေက သိပ်လင်းတယ်
မဟုတ်လား၊ သူလည်း ငါ့အတွက် အတောက်ပဆုံးအလင်း
ရောင်နဲ့တူလို့ တင်စားထားတာ”

ကြာဖြူ သက်ကအတွေးကို သဘောကျစွာ လိုက်ရယ်
လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါ ကားချင်းပွတ်မိသွားတော့ ရင်နီးသွားရောလား”

“ဟ ... ငါ ဒီလောက်ပေါ့ပါ့မလား ကြာဖြူရယ်၊ ဘယ်
လောက်ပေးရမလဲဆိုပြီး စပ်တင်းတင်းပြောပြီး ပိုက်ဆံပေး
ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါမှ ဒီမိန်းမ မာနကြီးတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုမှတ်
မိနေမှာ”

သက်က သူ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့သူ ဟုတ်နေသည်။

သူလည်းလှ၊ ခေတ်မီတဲ့ အပြင်အဆင်တွေလည်း
ဆတ်နိုင်သူ၊ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံသူအဖြစ် သက် ဘဝက
အာကျမက်မောစရာ။

ဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးချင်ဟန်ဆောင် ဟန်ဆောင်
ဆက်ရဲ့ပွင့်လင်းပြုစင်မှုကြောင့် သက်ရဲ့မာကျူရီ သက်ကို လျှော
စင်သွားမှာ သေချာနေသည်။

“ဒါနဲ့ နှင့်ဆွဲကြီးလေးရော ကြာဖြူ၊ ခုတလော ဝတ်တာ မတွေ့ပါလား”

ဆွဲကြီးဆိုမှ သူမ ဆွဲကြီးလေးကို သတိရလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ် သက်ရယ်၊ သိမ်းထားလို့ပါ”

ကြာဖြူ ထပ်ပျောက်မှာစိုး၍ မဆွဲထားချင်တော့။

“နင်ကလည်း လည်ပင်းပောင်းလောင်းကြီးနဲ့ ကြည့်မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒါမဆွဲချင်ရင် ငါ့ဆီက တစ်ခုခုပျံ့ဆွဲလေ”

သက်ကတော့ ပေါ်သဗ္ဗ ဒီနိုင်းနဲ့ ဆွဲကြီးလေးတွေကို ထည်လဲဆွဲတတ်သူဖြစ်၍ သက်မှာ ဆွဲကြီးတွေများတာ ကြာဖြူ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ အတွက်တော့ ကြာဖြူ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းလေးကိုသာ ခံမင်သည်မို့ ...

“ရပါတယ်ဟာ၊ လိုင်းကားစီးတာဆိုတော့ အဖြုတ်ခံရမှာ စိုးတယ်”

ယွန်းဘူးလေးထဲက ဆွဲကြီးလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်စဉ် ယွန်းဘူးပိုင်ရှင်ကို သတိရလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြာဖြူက ဘာမှဆင်မထားလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ လှနေတာပဲ”

သက်က စာဖတ်နေတဲ့ ကြာဖြူ နောက်ကျောဆီမှ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ...

“ယွန်းဘူးလေးက လှလိုက်တာ”

ကြာဖြူ သက်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သက် လိုချင်လို့လား၊ ယူလေ”

သက်က ယွန်းဘူးလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ...

“ဂျပန်ယွန်းလေးဟာ၊ ဈေးကြီးမယ်၊ ဒီမှာရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊

ကြာဖြူ လက်ဆောင်ရထားတာလား”

ကြာဖြူ တန်ဖိုးကို နားမလည်ပါ။

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သက်ကြိုက်ရင် ယူလေ”

စိတ်ထဲ နှမြောသလိုလို ရှိပေမယ့် သက်ကိုလည်း အတောနာ ရှိသည်မို့ ...။

www.burmeseclassic.com

အိုမာဆပ်

“မထူပါဘူး ကြာဖြူရယ်၊ လှလို့မေးတာပါ။ ကဲ ... စာဆက်ဖတ်ချည်း၊ သက်တော့ အခန်းထဲဝင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ဦးမယ်”

ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သက် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ကြာဖြူ စာဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ပေါ်မှာ ပြီးစေ မျက်နှာတစ်ခု ထင်ဟပ်နေသည်။

စာဖတ်နေသည့် သူမစာအုပ်ပေါ်သို့ အရိပ်တစ်ခု ထွက်ပြီး အနံ့သင်းရှရှ တစ်ခုကိုပါ ရလိုက်သည်။

အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် သူမ ရံဘေးတွင်ရပ်ထားသူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မှတ်မိလား ရွှေကြာဖြူ”
သူမ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။

အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွေ ဘယ်လိုပဲ တင်းစေ့ထား၊ မျက်လုံးတွေက ရယ်နေတတ်သည့် သူ့ကို သူမ ခွဲမြဲမှတ်မိနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သုမ ဆွဲကြီးလေးကို တကူးတက ပြန်လာပေး
အပြစ် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်မိသလို၊ ထိုကျေးဇူးကြောင့်
လည်း လိုလိုချင်ချင် ဆပ်ချင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် အကြွေးလာတောင်းတာလေ”

သူ့အသံက ရင်းနှီးစွာ၊ သူမအတွက်တော့ ထိုရင်းနှီးစွာ

မှုကို လက်ခံရန် မဝံ့ရဲသေး။

“ကျွန်မ အတန်းရှိသေးတယ်”

သူက လက်ကနာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ နောက်တစ်ချိန်ပြီးရင် အထက်
အားလုံး ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်အထိ

သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးမှ လာခဲ့ပုံပင်။

“ကျွန်မ အားနာလိုပါ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခု သွားလုပ်စရာ ရှိ
တယ်၊ ရွှေကြာဖြူ အထန်းပြီးချိန်အထိ ပြန်လာခဲ့
ဆွဲကြီးပျောက်သွားတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်စောင့်နေ
လေ”

ထပ်ငြင်း၍ မကောင်းတော့ပြီမို့ သူမ ခေါင်းညိတ်
ဆိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦးနော်၊ ဘယ်မှတော့ ပုန်းမနေ
နဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်က အရှာတော်တယ်”

သူမ သူ့စကားကို ပြုံးမိသွားစဉ် သူက ထွက်သွား

သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ခပ်မတ်မတ် လမ်းလျှောက်
သွားတတ်သော သူ့ကို နောက်ကျောမှ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် အပြည့်ရှိသော
အထက်ဝန်းများကို သူမ ရင်ဆိုင်မကြည့်ဝံ့သေး။

သူ့ရှေ့မှာ သေးငယ်ကျုံ့ဝင်သွားရတော့မလောက်
သူမ နေရခက်နေမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမယ့် သူမ ပုန်းမရှောင်ချင်တော့။

သူ့ကား ပြန်ဝင်လာစဉ် သူမက ကားရပ်ရာနေရာ
အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် စာအုပ်ထိုင်ဖတ်လျက်
နေတာ တွေ့ရသည်။

ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိုမိုဝင်လာပြီး သူမ
မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်တဲ့ အချိန်အထိ သူမ သူ့ရောက်နေ
မသိသေး။

ကားစက်သတ်လိုက်ပြီး စာဖတ်နေတဲ့ သူမ
ကားထဲကနေ တစ်မိမိမိ ကြည့်နေမိသည်။

နေ့လယ် သုံးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် နေက ခပ်က
သာ ရှိတော့သည်။

သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
သစ်ရွက်တွေကြားမှ နေရောင်တချို့က တိုးဝင်လှည့်ပတ်ပြီး သူမ
ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြာမိုးနေကြသည်။

နေရောင်တချို့က သူမကုပ်ပိုးပေါ်မှာ၊ တချို့က
သူမနဖူးပေါ်မှာ၊ အချို့က သူမ လက်ဖျံပေါ်မှာ ...

အနက်ရောင် T.Shirt ကို ဝတ်ထားသဖြင့် သူမ
အသားကို ပိုပြီးဝင်းအိဖြူစင်နေသည်။

အနက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင် အပွင့်ကျကျကြီးကြီး
အဆင် ဖောက်ထားသော လှံချည်က သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်
ရပ်ရပ်။ ပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ကျစ်ဆံပြီးရှည်ရှည်ကြီးက ငြိမ်
သက်လျက်။

သူမကို ကြည့်ရတာ သက်ရှိ ပန်းပုရုပ်ကလေး
အလား။

စာအုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူမကို ခေါ်လိုက်ရ
မှာ အားနာတာလား၊ သူ ကြည့်ရတာ မဝလို့ ခေါ်ရမှာ နှလုံး
တာလား။

သူမကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေရင် တော့သည်။

သူ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့ရဲ့အရပ်လေးက လူးလွန် လှုပ်ရှားလာပြီး ဘေးဘီကို တစ်ချက်ခုခွဲကြည့်တာ တွေ့လိုက်ရ သည်။

သူ့ကားဆီမှာ အကြည့်လေး တန့်သွားသည်မို့ သူ ရောက်နေတာ သူမ သိသွားပြီး ဖတ်လက်စစာအုပ်လေးကို ပိတ် လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

ကားထဲမှထွက်ပြီး သူမရှိရာကို လျှောက်သွားစဉ် သူမက ရပ်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဆောရီး ရွှေကြာဖြူ။ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ် ထင်တယ်”

သူမက လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ အတန်းက စောစောပြီးသွားလို့ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးဖို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူမပုံစံက စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပုံပေါ်၍ အားနာစွာ မေးလိုက်မိသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဆင်မပြေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ခုခုပြန်ပြီး ကျွေးရမှလည်း စိတ်ထဲ နည်းနည်းပေါ့သွားမယ်ထင်တယ်၊ ရှင်က ကျွန်မအပေါ် ကျေးဇူးရှိတယ်လေ”

သူမ သဘောကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောပုံလေးက အသည်းယားစရာ ကောင်းနေသလိုပင်။

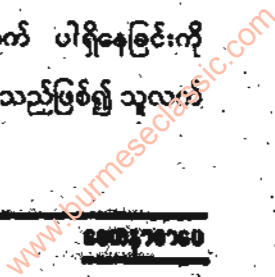
“ဘယ်သွားမလဲ”

သူမက ကြိုတင်စဉ်းစားထားပုံဖြင့် ချက်ချင်းပင် ...

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ယူဂျီးရီးယားမှာ ကြေးအိုးသောက်ကြတာပေါ့၊ လောလော ဆယ် အဲဒီနားက ဖြန်မာဘွတ်ခ်စင်တာမှာ ကျွန်မ စာအုပ် ဝယ်စရာရှိတယ်၊ စာအုပ်ဝယ်ရင်း သူ့ကိုစောင့်တာပေါ့”

သူမ စိစဉ်ထားပုံက စနစ်တကျ။

သူမအပြင် တခြားတစ်ယောက် ပါရှိနေခြင်းကို သဘောမကျသော်လည်း သူမ ရွေးချယ်ထားသည်ဖြစ်၍ သူ့လား ခံလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့။”

သူမ ကားပေါ်တက်ရန် သူ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ခေ
စဉ် သူမက နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်တာ
ရသဖြင့် စိတ်ထဲ ပြုံးချင်သွားသည်။

သူမ သွားလိုသည့်နေရာကို သိပြီးသားဖြစ်၍ ပြန်
ဘွတ်စ်ခင်တာကို မောင်းနေစဉ် သူမက ကားဘေးမှ အပြင်ဘက်
သို့ ငေးကြည့်ရင်း ပါလာသည်။

သူမ ကံဆိုးတာလား၊ သူ ကံကောင်းတာလားမသိ
သူမက သူငယ်ချင်းဆိုသူဆီကို ဖုန်းဆက်ခေါ်
ထိုသူငယ်ချင်းက မအားသဖြင့် မလာနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြ
လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမက မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပင် သူ
ကြေးအိုးဝယ်တိုက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်
မှာထောက်တာကို တွေ့ရသည်။

“ရွှေကြာဖြူ ရှာတဲ့စာအုပ် တွေ့လား”

သူမက ခေါင်းခါဖြုတ်ပြီး ...

“မတွေ့ပါဘူး၊ မှာပေးမယ်လို့တော့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မက အခုလိုချင်တာလေ၊ ရပါတယ်၊ ရှိတဲ့သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ဆီက ငှားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

သူမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံနဲ့ ပြောနေပေမယ့် ဒီ
စာအုပ်မရှိသည့်အတွက် ပျက်သွားတဲ့ ဈာန်မှာလေးကိုကြည့်ပြီး
သူမ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လောက်လိုချင်မှန်း သူ ခိုပိမိလိုက်သည်။

“ဘာစာအုပ်လဲ ရွှေကြာဖြူ”

သူမက ပြောရင်ရော သိမှာလားဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့
မဟုတ်ပေမယ့် မပြောချင် ပြောချင် ပုံစံနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ...

“ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ”

သူ့အတွက် ကြေးအိုး ရောက်လာသဖြင့် စကားစ ပြတ်သွားပြန်သည်။

အငွေတထောင်းထောင်းနဲ့ ကြေးအိုးကို သူ သိပ် နှစ်သက်ပေမယ့် သူမရှေ့မှာ အားရပါးရ စားရမှာကိုတော့ ရှက် လှသား။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုစားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က Heavy စားပြီး ရွှေ ကြာဖြူက ကော်ဖီလောက် သောက်တာဆိုတော့ မတရား သလိုပဲ”

သူမက ကော်ဖီကို နှစ်သက်စွာ မြဲသောက်နေပြီး ...
“အခုအချိန်မှာ Heavyစားရင် ညနေ ကျွန်မ ထမင်းစားနိုင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အမြဲတမ်း ဒီလိုစည်းတွေ စနစ်တွေနဲ့ပဲ ရှင်သန်နေ တော့မှာလားလို့ မေးလိုက်ချင်သည်။

“ဒါနဲ့ ဆွဲကြိုးလေး မဆွဲတော့ဘူးလား”

သူမ လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးက ရှင်းလင်းစွာ ဘာ ကြီးမှ ဆွဲမထား။

“ဟင့်အင်း ... နောက်ထပ် ကျပျောက်ရင် ပြန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတောင် ကံကောင်းလို့ ကို ...”

သူမက သူ့ကို တစ်ခုခု ညွှန်းခေါ်ရန် ပြင်လိုက်ပြီး မှ အမည်မသိ၍ စကားတန်သွားသည်။

“ဥဩညိုပါ ရွှေကြာဖြူ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ကိုဥဩညိုကြောင့် ဒီဆွဲကြိုးလေး ပြန်ရတာ၊ နောက်ထပ် ပျောက်မှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

သူမအတွက် ဒီဆွဲကြိုးလေးမှာ ဘယ်လိုသတ်မှတ် ထားတဲ့ တန်ဖိုးတွေ ရှိနေသည် မသိ။

ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သက်လက်ဆောင် မဖြစ် ပါစေနဲ့လို့ စိုးရိမ်စွာ ဆုတောင်းမိစဉ် ခံစားချက် စိတ်စောနေတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံသြသွားသည်။

“ကျွန်တော် နောက်ထပ် လာလည်ရင် ရမလား ပျှေကြာဖြူ”

“ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လောက်တဲ့အထိ လာမလည်ရင် ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ သိပ်စဉ်းဝတ်ကျောမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ အောင်သက်သက်နဲ့ အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် အရိပ်အခြည် ကြည့်တတ်ပါတယ် ရွှေကြာဖြူရဲ့၊ ကျွန်တော့်အတွက် ရွှေကြာဖြူ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

ရင်ဆဲ ဟာသလိုလို ခံစားချက်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လာမိတာမလိမ့်။

သူမဆီက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုမှုကို မရတော့မှာ စိုးရိမ်လို့လား။

သူ့အတွက် အရသာအရှိဆုံး ကြေးအိုးအဖြစ် သူမ ဝယ်တိုက်ခဲ့သော ကြေးအိုးလေးကို ကြည့်ရှုစွာ စားခဲ့ရသော နေ့လယ်ခင်းသည် အလှပဆုံး နေ့လယ်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

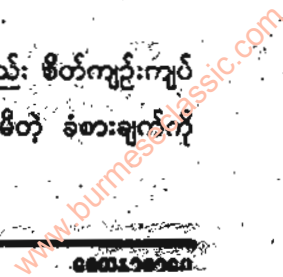

“ဆောရီး ကြာဖြူရယ်၊ ကြာဖြူ ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်တုန်းက ငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ။ အဲဒီသူငယ်ချင်းနဲ့လည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီဆိုတော့ တကူးတက ချိန်းထားရတာ”

သက်က ကြာဖြူ စိတ်ဆိုးမည်ထင်၍ လာရှင်းပြအောင်လည်း ကြာဖြူ စိတ်မဆိုးပါ။

အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်သင့်၊ မခေါ်သင့်အတွက် ကြာဖြူ စိတ်ထဲလွန်ဆွဲခဲ့ရပြီး စိတ်လုံခြုံမှုရှိစေရန် သက်ကို ခေါ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

သက် မပါတဲ့အတွက် နည်းနည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်ပေမယ့် စိုးထိတ်စွာ ကြည့်ရှုနေမိတဲ့ ခံစားချက်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“ရပါတယ် သက်ရယ်၊ ကြာဖြူကလည်း စာအုပ်သွားကြည့်ရင်း ယူဂိုးရီးယားဘက်ရောက်မှာပဲ သက်ကြိုက်တဲ့ ကြေးနီကို သတိရပြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာ”

ဥသြဋို အကြောင်းတော့ လိုအပ်မည်မထင်မိ မပြောပြတော့။

“ဒါနု သက်ရဲ့ မာကျူရီနဲ့ရော တွေ့သေးလား?”

သက်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ...

“မတွေ့ပါဘူး၊ ခုတလော သူ့ညီကို လာမကြိုဘူးထင်တယ် ကားမတွေ့ဘူး၊ ငါနည်းစနစ်ကြီးက မှားသွားပြီထင်တယ် တကယ်ဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တောင်းပန်အလှူပေးပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေ လဲထားရင်တောင် အဆက်အသွယ် ရနေဦးမယ်”

သက်က ညည်းညူသလိုပြောပြီး ကြာဖြူ စားပွဲဆီက စာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။

“ပျင်းစရာကြီး၊ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တာပဲ၊ ငါတို့ တစ်နေရာ သွားလည်ကြမလား”

“ကြာဖြူ စာကျက်ရဦးမယ် သက်ရဲ့”

“အမယ် ... ကြာဖြူ တစ်ယောက်တည်း စာကျက်စရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သက်လည်း ရှိတာပဲ၊ လာပါဟာ တစ်ခါတလေ အပျင်းပြေ Window shopping ထွက်ရအောင်”

သက် အတင်းခေါ်နေလွန်း၍ သူမ သက်နဲ့အတူ

အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဆံပင်တွေကို တစ်ခါတလေ ဖားလျားလေး ချထားပါလား ကြာဖြူရယ်၊ အမြဲတမ်း ကျစ်ဆံမြီးကြီးနဲ့ ရုပ်ရင့်ပါတယ်”

သက် မြှောက်ပေးတာနဲ့ ကြာဖြူ ဆံပင်တွေကို

အဖားဝေအောင် ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ့်ချစ်သူလေးဆိုပြီး အစွန့်ရဦးမယ်”

ကြာဖြူ ဘယ်လောက်ပဲ လှနေဦးတော့ သက်နဲ့ယှဉ်
ရင် သက်ရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် ပိုမိုနံ့သွားသလို ခံစားရတာ
တော့ အမှန်ပင်။

နီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်းနီလေး ဆိုးထားတဲ့ သက်က
အထေးက ကြည်ရုံနှင့်ပင် ထင်းခနဲ လှနေသူလေးဖြစ်သည်။

သက်စိတ်တိုင်းကျ Shopping Centre နှစ်ခုလောက်
ထိုး ခြေတိုအောင်ပတ်ပြီးမှ သက်က ...

“ဘွားဘွားတို့ဆိုင် ဝင်ရအောင်၊ မတွေ့တာလည်း ကြာပြီ
မဟုတ်လား။”

သက်တို့အဘွားက အသက်ကြီးပေမယ့် ခုချိန်ထိ
စွင့်ထားသော ပိုးထည်တိုက်မှာ ဆိုင်ထိုင်ဆဲပင်။

မျက်မှန်ပေါ်က ကျော်မကြည့်ဘဲ မျက်မှန်ကို ခေါင်း
ပေါ်တင်ပြီး လှမ်းကြည့်တတ်သော ဘွားဘွားကို ဘာရယ်မဟုတ်
ကြာဖြူ နည်းနည်းကြောက်မိသည်။

တစ်ခါတလေ ကြာဖြူကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်
ဆတ်သေးသဖြင့် ဘွားဘွားရှေ့ရောက်ရင် အနေခက်လှတာတော့
သေချာသည်။

မြေနီကုန်းရှိ ဘွားဘွားရဲ့ ပိုးထည်တိုက်ကိုရောက်
စဉ် ဘွားဘွားက ခုမှ လာပို့ဟန်တူသော ပိုးထည်လုံချည်အသစ်
တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ တွေ့ရသည်။

သားတစ်ယောက်တည်းရှိပြီး လေးလေးက ပိုးထည်
လုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ
တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ဘဝလမ်းကြောင်း ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ဘွားဘွားက မိဘဘိုးဘွားပိုင် လုပ်ငန်းလည်းဖြစ်၊
အမရပူရမှာ ကိုယ်ပိုင်ရက်ကန်းရုံလည်းရှိ၍ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို
လေးလေးအား ဦးစီးစေချင်သည်။

လေးလေး ဝါသနာမပါသဖြင့် ဘွားဘွားနဲ့ ဘွားဘွား
ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲတို့က ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ ဘွားဘွားက သက်ကိုပင် ဆက်လုပ်
စေချင်သလိုလို ပြောတတ်သဖြင့် သက်က ငြင်းဆန်နေတာ
ကြားရတတ်သည်။

“ဟော ... မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်ကလွည့်လာကြတာလဲ”
ဘွားဘွားက အထည်ပုံကြီးတေးက ထလာပြီး
သူမတို့နား လျှောက်လာသည်။

မျက်နှာထန်သည်ကလွဲလျှင် ဘွားဘွားက ခန့်ညား
သော အသွင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

“Dagon centre ကအပြန် လှည့်ဝင်တာ ဘွားဘွားရဲ့၊
ဘွားဘွားရော နေကောင်းရဲ့လား”

သက်က ဘွားဘွားနားကပ်ပြီး ပုခုံးလေးဖက်၍
မေးနေပေမယ့် ကြာဖြူကတော့ မတ်ရပ်အနေအထားနှင့်ပင် သက်
တို့မြေးအဘွားကို ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

“ကောင်းပါတော်၊ ထိုင်ကြဦး၊ ဘာစားမလဲ၊ ဖာလူဒါ
သောက်ကြမလား”

သက်က ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်စဉ် ဘွားဘွားက
ဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်မှာခိုင်းနေတာ
တွေ့ရသည်။

ဘွားဘွားတို့ဆိုင်နားက ဖာလူဒါကို သက် အရမ်း
ဩဇာတို့သဖြင့် လေးလေးက ဘွားဘွားဆီကပြန်ရင် ဝယ်လာ
လေ့ရှိတာ မှတ်မိနေသည်။

“စာလိုက်နိုင်ကြရဲ့လား”

နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ပြီး မေးခြင်းဖြစ်၍ ကြာဖြူ
ပါ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ကြာဖြူရော သက်ရော ဘွဲ့ယူရင် ဘယ်လိုဒီနိုင်းကြိုက်
လဲ ကြိုပြောထားကြနော်၊ ကြိုပြီးမှာရက်ရမှာ ဆိုတော့
ဘွားလေးကို ကြိုပြောထားမှ တန်ကာကျမှာ”

အထည်ပုံတွေထဲ အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ ဘွားလေးက
လှမ်းပြောစဉ် သက်က ...

“ဘွဲ့ယူစရာရှိမှလား၊ ပွဲလမ်းသွားစရာရှိရင်ရော လာယူလို့
မရဘူးလား”

ဘွားဘွားက အပြောကြီးနေတဲ့ သက်ကို မျက်စောင်း
လှမ်းထိုးပြီး ...

“ညည်းကိုယ်မှာ ထဘီကပ်လို့လား၊ တစ်ချိန်လုံး တောင်းဘီ
တွေ၊ ဂါဝန်တွေချည်း ဝတ်နေပြီးတော့”

ကြာဖြူက မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို အားကျ
ကြည့်နှုန်းစွာ ကြည့်နေစဉ် ဘွားဘွားက ကြာဖြူကို သေသေချာချာ
ကြည့်ပြီး ...

“ကြာဖြူက ကြီးလာလေ သူ့အမေနဲ့ တူလေပဲနော်”
ဘွားလေးကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဘွားလေး
ထပါ ခပ်သွက်သွက် ထောက်ခံလိုက်သည်။

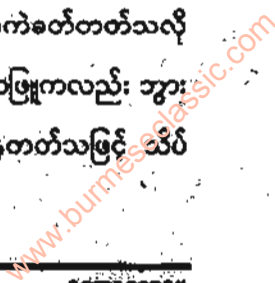
“ဟုတ်တယ်၊ ဆံပင်သန်တာကအစ တူတယ်”

ကြာဖြူမေမေကို ဘွားဘွားတို့ကပါ သိနေကြ၍
ကြာဖြူ အံ့ဩသော်လည်း ဘယ်လိုသိတာလဲလို့ မမေးရ၍ မမေး
နိုင်။

ကြာဖြူတို့ ပြန်ခါနီးတွင် ဘွားဘွားက နှစ်ယောက်
စလုံးကို မုန့်ဖိုးဆိုပြီး ပိုက်ဆံတစ်သိန်းစီပေးစဉ် ကြာဖြူ ပိုအံ့ဩ
သွားသည်။

သက်ကို မြေးအရင်းဖြစ်၍ မုန့်ဖိုးပေးနေကြ ဖြစ်
သော်လည်း ကြာဖြူကို မပေးဘူး။

ကြာဖြူကို အပြီတမ်း စူးစမ်းအကဲခတ်တတ်သလို
ကြည့်တတ်သော ဘွားဘွားကိုကြောက်၍ ကြာဖြူကလည်း ဘွား
ဘွား လာရင် အခန်းအောင်းပြီး စာကြည့်နေတတ်သဖြင့် သိပ်
ခရင်းနိုး။

ကြာဖြူတင်မက သက်ကပါ အံ့ဩစွာ ဘွားဘွားကို ကြည့်နေသဖြင့် ...

“အံ့မယ် ... ဘာကြည့်နေကြတာလဲ၊ ညည်းတို့ အတန်းတွေလည်း ကြီးလာပြီဆိုတော့ ပိုပြီး အကုန်အကျများမယ် ဆိုတာသိလို့ပေးတာ၊ ဘာလဲ ... မယူချင်ဘူးလား။”

ဘွားဘွားက နေရခက်သလို ထန်ထန်လေးပြောလိုက်စဉ် ...

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ယူမှာပေါ့၊ ဘွားဘွားကလည်း စိတ်ချည်းပဲ”

သက်က ခပ်သွက်သွက်ပင် ပိုက်ဆံနှစ်ထုပ်လုံးကို လှမ်းယူပြီး ကြာဖြူလက်ထဲ တစ်ထုပ်ထည့်ပေးသည်။

“အို ... ရပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ ကြာဖြူ မုန့်ဖိုးနဲ့သုံးရတာ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဘွားဘွားက ကြာဖြူကို အရင်က ကြည့်သလိုပင် ခပ်မာမာကြည့်ပြီး ...

“အဆင်ပြေလည်း ယူထား၊ လိုချင်တာရှိရင် ဝယ်လို့ရတာပေါ့၊ ညည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်တော့ ငါ့ကို အလကားကုပေးရမှာနော်”

ဘွားဘွားက ကြာဖြူ စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားအောင် ပြောလိုက်ပြီး အထည်ပုံနား ပြန်ရောက်သွားသည်။

ဘွားဘွားကိုရော ဘွားလေးကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာစဉ် သက်က ရလာသော မုန့်ဖိုးကို ဝယ်ချင်တာ ထပ်ဝယ်ရန် Dagon Centre ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ကြပြန်သည်။

သူမကတော့ တအံ့တဩနဲ့ ရလာသော မုန့်ဖိုးကို ဘာမှမဝယ်ရက်ဘဲ သိမ်းထားခဲ့သည်။

စာသင်ခန်းထဲ ထိုင်ရုံရှိသေးသည်။ အတန်းကြီး ဘက်က မြင်ဖူးနေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူမဆီ လျှောက်လာပြီး ...

“ရွှေကြာဖြူကို လူတစ်ယောက် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် Shopping အိတ်တစ်ခုကို သူမရှေ့က စာသင်ခုံပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဟိုလူကြီး ... ဟိုလူကြီး”

နာမည်လည်းမသိ၍ သူမ လှမ်းခေါ်ပေးမယ့် လှည့်မကြည့်တော့။

အတန်းထဲမှာ တခြားလူတွေ မရှိသေး၍သာ တော်တော်တော် သတိပေးသည်။

အိတ်လေးကို မယူရဲသေးပေမယ့် အိတ်ထဲက တစ် ဇွန်းတစ်စ ထွက်နေသော စာအုပ်လေးကိုတော့ သူမ ယူကြည့်ချင် လှသည်။

ဆို ... စာအုပ်ပဲဟာ ထုတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ထည့်ထား လို့ ရတာပဲ။

သူမ ဘေးဘီကို မလုံမလဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး စာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟင်”

ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲပင်ဖြစ်သွား သည်။

သူမလိုချင်လွန်း၍ မြန်မာဘွတ်ခ်စင်တာမှာပင် သွား မှာထားရသော စာအုပ်လေးဖြစ်သည်။

ဒီစာအုပ် သူမလိုချင်တာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပြ မိသေးဘဲ စာအုပ်လေးက ဘာဖြစ်လို့ သူမဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် ရောက်လာရတာလဲ။

စာအုပ်လေးက အသစ်ကျပ်ရွတ်လေးဖြစ်ပြီး ပြုသတ် စိတ်အိတ်လေးပင် မရွာရသေး။

စာအုပ်လေးကို မက်မောစိတ်ဖြင့် သူမ ပလတ်တစ်
ဆီဝဲလေးထဲက စာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိသည်။

စာအုပ်လေးကို လှန်ကြည့်လိုက်စဉ် စာအုပ်ရဲ့ ပထမ
ဆုံး စာမျက်နှာမှာ စာရွက်အဝါရောင်လေးဖြင့် ကပ်ထားသော
စာတိုလေးတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွှေကြာဖြူ ...

ကျွန်တော် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရတဲ့
စာအုပ်အမည်လေးဖြစ်လို့ ... မှားရင်ခွင့်လွှတ်ဖော် ...

ဥသြဇ်”

သူမ စဉ်းစားမရသည့် အဖြေက ခုမှပေါ်လာသည်။
ဥသြဇ်နဲ့အတူ မြန်မာဘွတ်စ်စင်တာမှာ စာအုပ်သွားရှာဖွေတာ
သတိရသလိုက်သလို သူမကို ယူဂျီးနီးယားမှာ စာအုပ်အမည်မေး
တာကိုပါ သတိရလိုက်သည်။

စာအုပ်လေးကို ရိုရိုသေသေ ပြန်သိမ်းလိုက်စဉ်
သူမရင်ထဲ ကြည့်နူးမှုကြောင့်လား၊ အံ့သြဝမ်းသာမှုကြောင့်လား
မသိ။ သူမ ရင်တွေ အခုန်မြန်နေတာ သတိထားမိလိုက်သည်။

ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို တွေ့ရှိသည့်စိတ်က ပေါ်လာစဉ်
သူမ ရင်ခုန်သံတွေက ပိုမြန်လာသည်။

ဘုရားရေ ... သူမ ဒီရင်ခုန်သံတွေ ဘယ်လိုထိန်း
ရပါ။

သူမအတွက် ပထမဆုံး ရင်ခုန်ဖော်ကို စစ်မှန်စွာ
စွာတွေ့ရှိသွားလေပြီလား။

သူမ စာအုပ်လေးကို မြတ်နိုးတွယ်တာစွာ သိမ်းထား
မိလေပြီဖြစ်သည်။

ကားကို UFL ရှေ့မှာ ရပ်ထားပြီး ကင်တင်းမှာထိုင်၍ ညို့ကို စောင့်နေစဉ် သူ့ မျက်စိရှေ့သို့ ဖြူလွင်လွင် အရိပ်တစ်ခု ရောက်လာသည်။

အဖြူပေါ်မှာ ငွေရောင်နုနုလေးတွေ ခပ်ရိပ်ရိပ်ပေါ်ထားသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းနီပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ကို ဆိုးထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

သူ ကောင်းစွာမှတ်မိနေသော ကားပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ ...

“ဟိတ် ... ဟိတ်”

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်တာကို ကြားသွားပြီး လှည့်ကြည့်တာ တွေ့ရသည်။ သူ့မ နှုတ်ခမ်းကလည်း သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ဝိုင်းဟဟလေး ဖြစ်သွားပြီး အံ့ဩသွားတာ တွေ့ရသည်။

“ခဏ ... ခဏ”

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမက ပါလာတဲ့သူငယ်ချင်းများကို တစ်ခုခုပြောပြီး သူ့ဆီလျှောက်လာတာ တွေ့ရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ကားပြင်တာ ပြီးသွားပြီလား”

ထိမထင် မျက်နှာပေးနဲ့ သူမရဲ့အလှက သိပ်မလိုက်ကပ်ပေ။

“ပြီးသွားပြီ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားပိုက်ဆံပိုတာ ပြန်ပေးမလို့၊ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း မသိတာနဲ့”

သူ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး သူမကို ဆေးရန် ရေးနေစဉ် ...

“ရပါတယ်၊ ရှင့်အတွက်လည်း ပြင်ရဆင်ရ စိတ်ပင်ပန်းရတာပဲ၊ ပြန်မပေးပါနဲ့”

သူမကို သူ မျက်လွှာလှန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူများပိုက်ဆံ အလကား မယူချင်ပါဘူးဗျာ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့တော့ သံသရာကြွေးမပါဘူး၊ ချင်ဘူး”

သူမ ပန်းတွန့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လှရှဲ့ရှဲ့လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

ဒီအမျိုးသမီး လှအောင် နှုတ်ခမ်းရှို့ဖို့များ မှန်ကြည့် ကျင့်ထားလား မသိ။

သူ ပိုက်ဆံကမ်းပေးလိုက်စဉ် သူမက ပိုက်ဆံကိုယူ ပြီး ...

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင် ဒီကျောင်းကလား။”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူမကတော့ ဒီကျောင်းကပဲ ဖြစ်မည်ထင်။ သူမ လက်ထဲကစာအုပ်က ဘာသာစကားတစ်ခု၏ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း စာအုပ် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မ ဒီကျောင်းကပါ။ ကျွန်မမှာမည် သက်နှင်းခန့်ပါ။ ရှင်နာမည်ကရာ”

ဪ ... မိတ်ဖွဲ့စရာ မလိုအောင် သူမကပြေး မိတ်ဆက်နေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဥဩညိုပါ။ ဒီကျောင်းက မဟုတ်ပေ မယ့် ဒီကျောင်းမှာတက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ညိုကို လာကြို နေကျပါ”

သူမက ပွင့်လင်းစွာပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စတွေ့စဉ်တုန်းက မာနခပ်ကြီးကြီးနဲ့ မျက်နှာခပ်

ဆန်ထန်လေးက ခုတော့ ချိုအိန်းညှံစွာ။

“တစ်ခုခု စားပါလား၊ ကျွန်မကျောင်းမှာဆိုတော့ ကျွန်မ ကျွေးမယ်လေ၊ မိတ်ဖြစ်အောင်ဖြစ်ပေါ့”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုမှုကို ငြင်းရလောက်အောင် သူ မရိုင်းတတ်သူမို့ ...

“ရပါတယ်၊ လက်ဖက်ရည်လောက်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

သူမက သူနဲ့အတူ ထိုင်နေဆဲ ဆိုင်မှာပင် ဝင်ထိုင် ဆိုက်တာ တွေ့ရသည်။

နူးညံ့ဝင်းမွတ်သော အသားက အနီးကပ်ကြည့်စဉ် အကြောစိမ်းလေးများယှက်၍ ဝင်းဖန်နေတာ တွေ့ရသည်။

ဝါဒီစုံစီမံ ရွှေကြာဖြူ အသားအရေနှင့် မတူသလို တစ်မျိုးစီ အသားအရေ လှသူများအဖြစ် စိတ်ထဲ သတ်မှတ်ထား လိုက်မိသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ ကိုဥသြဉ်ကို ပြောပြလည်လည် မဆက်ဆံမိသလို ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်နော်”

အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်တာလို့ စိတ်ထဲက သရော် လိုပေမယ့် အားနာစွာပင် ထိုအတွေးကို ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကားမောင်းနည်းနည်းကြမ်းတာတော့ ပြင်သင့် တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေရင် ကားကိုယ်တိုင် မမောင်းတာ ပိုကောင်းတယ်”

စေတနာနဲ့ အကြံပေးလိုက်စဉ် သူမက အားတက် သရော ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဆင်ခြင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒဂိုင်ဘာတွေကို စိတ်တိုင်းမကျတတ် လို့ ကျွန်မဘာသာပဲ မောင်းမိနေဦးမယ်ထင်တယ်နဲ့”

အခု စကားပြောခွင့်ရနေတာ သက်နှင်းခန့် မဟုတ် သဲ ရွှေကြာဖြူဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ တရားမမျှ စာစွာ တွေးမိလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဟိုမှာ ညီ လာနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

သူ ကမန်းကတန်း ထလိုက်စဉ် သူမက တစ်စုံတစ်ခု ဆို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟိုတစ်ခါတောင်းခဲ့တဲ့ ဖုန်းနံပါတ် အခုပေးလို့ရသေး လား”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး သူမကို နားမလည် အလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုဥသြဉ် ကျွန်မဆီက ဖုန်းနံပါတ်တောင်းခဲ့တာကို ကျွန်မ မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ”

ဟာ ... သူမ ဒီလောက်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတတ်သူ တား။

သူ့အတွက်တော့ သူမ ဖုန်းနံပါတ်ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း

ဘာမှ အရေးပါမည် မဟုတ်ပေ။

ဒါပေမဲ့ သူမ ကမ်းပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းယူ
လိုက်ပြီး သူမကိုလည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပါတဲ့ ကတ်လေးတစ်စုံ
လိုက်ပေးလိုက်ရသည်။

သေချာသည်။ သူမဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်
သလို၊ သူမဆီက ဖုန်းကိုလည်း မျှော်လင့်မိမည်မဟုတ်။

မြေလှမ်း လှမ်းရင်း တရားမှတ်နေသလားဟု စေ့ငင်
ရဲလောက်အောင် ရွှေကြာဖြူက မြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဘေးဘီကိုမ
ကြည့်ဘဲ လမ်းလျှောက်နေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ကြည့်နေသည့် သူ့ကိုမြင်
ချွင် အံ့သြစိုးထိတ်သွားလေမလား။

မကြာခဏ အံ့သြတတ်သည့် ရွှေကြာဖြူ မျက်ဝန်း
ခိုင်းခိုင်းလေးကို သူ နှစ်သက်လွန်းလှသည်။

ပန်းဆီရောင် T.Shirt နှင့် အနက်ပြောင်လှံချည်လေး
ဆီ တွဲဝတ်ထား၍ ရွှေကြာဖြူအသွင်က ထင်လင်းတောက်ပနေ
သည်။

တဖြည်းဖြည်း ရွှေကြာဖြူ အရိပ်လေး နီးလာစဉ်
သူ ဆက်ပြီး မပုန်းချင်တော့။

ရွှေကြာဖြူ မြင်ကွင်းရှေ့မှာ သူ သွားရပ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ကိုဥသြသို”

ရွှေကြာဖြူဆီက သူ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ ပိုပြီးအံ့ဩရင်ခန့်သွားသည်။

ရွှေကြာဖြူ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးကို သူ ခုံမင်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်မိပြီး ...

“အတန်းပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ကိုလမင်းတို့ဆီက ရွှေကြာဖြူ အတန်းအချိန်စာရင်းကို သူ ရထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

နာခံတတ်တဲ့ သူမလေး ဖြစ်နေပါလား။

“ဒါဆို တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားလေး ဘာလေး ဖြော့လို့ရမလား”

ရွှေကြာဖြူက ဘေးဘီကို စိုးရွံ့စွာ အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရပါတယ်၊ သိပ်ကြာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ရွှေကြာဖြူရဲ့ ဒီစကားက သူ့အတွက် ထိပေါက်သလို ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဝင်းအပြင်က အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကြမယ်နော်”

အနူးညံ့ဆုံး၊ အညင်သာဆုံးနဲ့ ရွှေကြာဖြူ လိုက်လျှာခေါင်းညိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသည်။

“အင်”

ရွှေကြာဖြူရဲ့ အင်းသံရှည်ရှည်ကြီးက ရင်မောနေဟန်။

သူ့အတွက် ရွှေကြာဖြူ စိတ်ရှုပ်ကောင်း ရှုပ်နေနိုင်ပေမယ့် သူ အားနာစွာပင် အခွင့်အရေးတွေ တောင်းဆိုနေမိသည်။

သူ့ကားလေးဆီ လျှောက်လာစဉ် ရွှေကြာဖြူရဲ့ ဆံပင်ဆီက အနံ့သင်းသင်းလေးတစ်ခုကို ရှိန်းမြစွာ ရှုနေသည်။

သေသေချာချာ အာရုံစိုက်ပြီး ရှုမိ ခဉ် ဓရေပန်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ သတိထားလိုက်မိသည်။

ရွှေကြာဖြူ ခေါင်းမှာ ဓရေပန်းတစ်ခွက်ကို ချစ်စိုက်တွဲချိတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

ရွှေကြာဖြူအတွက် ဆရာမင်းသုဝဏ် ကဗျာထဲကလို
“ပန်ချင်တယ် ခရေဖူးဆိုလို့ မောင်စူးကာပေး” ဆိုသလို သူ ခရေ
တွေ ခူးပေးပန်ဆင်လိုလှသည်။

အတွေးနသွားသည့် သူ့ဘာသာသူ ပြုံးလိုက်မိ
သည်။

ကားပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေကြာဖြူက နောက်ခန်း
မှာပဲ ထိုင်လိုက်သည်။

အနီးဆုံး အအေးဆိုင်ကို မောင်းလိုက်ပြီး၊ ဆိုင်လေး
က ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ခမ်းနားစွာ ဖွင့်ထားသောဆိုင်လေးဖြစ်
နေသည်။

ရွှေကြာဖြူက ဆိုင်ထဲကို မျက်လုံးလေးခုကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းခိုးချတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“လူရှင်းရှင်း ဆိုင်လေးကိုပဲ ခေါ်လာတာ”

လူရှင်းသည် ဆိုသော်လည်း ဆိုင်ထဲမှာက ခုံတွဲလေး
တွေ များနေသည်။

“အင်း... ရပါတယ်”

ရွှေကြာဖြူ စိတ်အိုက်နေဆဲဆိုတာကို ရွှေကြာဖြူ
အသံထဲမှာ တွေ့နေရသည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

ရွှေကြာဖြူက ဆိုင်လေးရဲ့အပြင်အဆင်ကို အထူး
အဆန်းတစ်ခုလို လိုက်ကြည့်နေစဉ် သူက သံခွားမွှေးဖျော်ရည်နှစ်
ခွက်ကို မှာလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရွှေကြာဖြူ”

သူ ကြည့်နူးမှုအတွက် ဒီထက်ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောချင်နေသေးသည်။

“ကျွန်မလည်း ကိုဥသြဆိုကို ပြောစရာရှိလို့ လိုက်လာတာ
ပါ”

ရွှေကြာဖြူ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအိပ်ပုံမှ ရှိမနေ၍
ရွှေကြာဖြူ ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရ ခက်လှသည်။

“ကျွန်မ စာအုပ်ဖိုး ပေးပါရစေ ကိုဥသြသိ”

မဆင်မှတ်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသလို ထို စကားအတွက်လည်း သူ အံ့သြဝမ်းနည်းသွားသလို ခံစားလိုက် ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေကြာဖြူရယ်၊ ကျွန်တော် ရွှေကြာဖြူ လိုချင်လွန်းတာကိုသိလို့ တကူးတံက ရှာထားရတာပါ။”

သူ့အသံက တကယ်ကို စိတ်မကောင်းနေတယ်ဆို တာ ရွှေကြာဖြူ ခန့်မှန်းနိုင်မှာပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ဒီစာအုပ် အသုံးပြုတိုင်း ကိုဥသြည့်ကို သတိရနေမှာပါ။ ဒါကြောင့် လိပ်ပြာလုံလုံ နဲ့ သတိရချင်လို့ စာအုပ်ဖိုး ပေးချင်တာပါ။”

ရွှေကြာဖြူ အကြောင်းပြချက်က လှပသေသပ် စွာ။

“ကျွန်မ စာအုပ်ဖိုးပေးတာက ကိုဥသြည့်ရဲ့စေတနာကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီစာအုပ်ကို လိုချင် နေတဲ့အချိန်မှာ ရအောင်ရှာပေးနိုင်တဲ့အတွက် အမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။”

သူ ဒီစာအုပ်ကို စင်ကာပူမှာ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထား သော သူ့အဒေါ်ဆီကို အကြောင်းကြားပြီး ရှာခိုင်းထားခြင်းဖြစ် သလို၊ စာအုပ်လေး သူ့လက်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ရွှေကြာဖြူ အတွက် သူ ရင်ခုန်လိုက်မောစွာ ပျော်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စာအုပ်ဖိုး လက်မခံရင်ရော”

ရွှေကြာဖြူက သူ့ဒီစကားပြောနိုင်သည်ကို တွက်ဆ ထားပုံရသည်။ ဘာမှပင် မစဉ်းစားလိုက်ပဲ ...

“ကျွန်မ ဒီစာအုပ်ကို လက်မခံရဲ့ပဲမေ့၊ ကိုဥသြည့်”

ဟာ ... ဒီမိန်းကလေး၊ ဒီစာအုပ်ကို ဒီလောက်လို ချင်နေရက်နဲ့ မာနတွေကြောင့် စွန့်လွှတ်ရန် ကြိုးစားနေသေးသည်။

“ကျွန်တော် စာအုပ်ဖိုး လက်ခံပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေကြာဖြူ တစ်ခုတော့ လိုက်လျှောပေးရမယ်”

သူ အတင်းအခွင့်အရေးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွှေကြာဖြူက သူ့ ဘာတောင်းဆိုမလဲ ဆိုတာကို ထည့်ငြိမ်စွာ စောင့်မျှော်နေရှာသည်။

“ကျွန်တော် ရွှေကြာဖြူနဲ့ ခင်ချင်တယ်၊ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင် တယ်၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ပေးရမယ်”

ရွှေကြာဖြူက ငွေငွေလေး ပြီးသည်။

နေရခက်နေတာကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခပ်ပါးပါး လှမ်းမြဲလိုက်ပုံရသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုဥသြဉိုက ကျွန်မနဲ့ နှစ်ကြိမ်ဆုံဖူးပြီး ဆုံခဲ့တဲ့အကြိမ် တိုင်းကလည်း ကျွန်မ အလိုချင်ဆုံး အရာတွေကို မန်တီး ဝေးခဲ့တာချည်းပဲလေ။ တစ်နည်းပြောရရင် ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူး ရှင်ပဲ မဟုတ်လား။”

“ဟာ ... ကျေးဇူးရှင်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကြီးနဲ့တော့ ကျွန်တော် မခင်ချင်ဘူး ရွှေကြာဖြူ။”

ရွှေကြာဖြူက သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် လှည့်ပတ်ပြော

ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား။

“ကျွန်မ သဘောပြောပြတာပါ ကိုဥသြဉို၊ ကျွန်မအတွက် ကိုဥသြဉိုက မကောင်းတာတွေ သယ်လာတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ ခင်ချင်ပါတယ်၊ ခင်ခွင့်လည်းပေးပါ တယ်။”

ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်းတွေပြောဖို့အတွက် နိဒါန်းတွေ

ချိနေလိုက်တာ။

သူ့ကို အတော်စိတ်လှုပ်ရှားအောင်လုပ်တဲ့ မိန်းက

လေး။

ရွှေကြာဖြူကို သူ မချင့်မရဲနဲ့ ကြည့်နူးစွာ ကြည့် နေမိလိုက်သည်။

စာအုပ်လေးထဲမှာ သူ့စာလေးကိုဖြတ်ပြီး သူ ဆွဲကြိုး ထည့်ပေးခဲ့တဲ့ ယွန်းဘူးလေးထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်သည်။

သူပေးခဲ့တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားစရာမလိုဘဲ အလွတ်ရနေသည်။

ကြာဖြူ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင်းစဉ် ကြာဖြူ မပေးရဲခဲ့။

အိမ်ကသိသွားရင် ကြာဖြူ အနာဂတ်အတွက် မဇ္ဈိန်မှန်းထားတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် မပေးဖြစ်ခဲ့။

ကြာဖြူမှာ အမျိုးသားမိတ်ဆွေ ရှိနေခြင်းကိုပင် လေးလေးနဲ့ အန်တီ ဇွင့်လွတ်ပေးနိုင်ကြပါ့မလား။

ကြာဖြူရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရင်မခုန်ရဲရသည့် ဘဝထဲ
ထို သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်လာပေမယ့် ကြာဖြူ စိုးထိတ်လှသည်။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး မျက်လုံးများကို ရင်မောစွာ
မျှေးထားလိုက်စဉ် ...

“ကြာဖြူရေ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ကြာဖြူ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ပြီး အခန်းထဲရောက်
ထားတဲ့ သက် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမတွေးပါဘူး၊ စာဖတ်ရင်း မျက်လုံး
ညောင်းလို့ မှေးနေတာပါ”

လိမ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမယ့် ကြာဖြူ ရှေ့မှာပွင့်ထား
တဲ့စာအုပ်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၍ ခက်ခက်ခဲခဲ လိမ်စရာပင်မလို။

“ငါ ပြောစရာရှိလို့ ကြာဖြူရဲ့”

သက်က ထုံးစံအတိုင်း ကြာဖြူ အိပ်ရာပေါ်မှာပစ်
ဆွဲရင်း မျက်နှာကြက်ကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေသည်။

သက်မျက်လုံးထဲ မျက်နှာကြက် မြင်နေမှာ မဟုတ်
တာ သေချာသည်။

“ဘာလဲ ... သက်ရဲ့ မာကျူရီအကြောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူ့နဲ့ကျောင်းမှာတွေ့တယ်၊ ဟာ ...
ဟ၊ ငါ့ကို သူက စခေါ်တာ သိလား၊ ငါလေ ရင်ခုန်လွန်း
လို့ ထက၊မိမတတ်ဘဲ၊ သူကတော့ အေးဆေးပဲဟ၊ ငါ့ကို
ကားပြင်ပြီး ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးချင်လို့တဲ့”

သက်ရဲ့ မာကျူရီစိတ်ဓာတ်က မဆိုးဟု စိတ်ထဲက
ကျိတ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ အိုက်တင်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။
သူ့ပုံစံက အတည်ကြီးဟ၊ ငါ နည်းနည်းလျှော့မှ ဖြစ်မှာ
မို့ သူ့နဲ့အတူ ဆိုင်ထိုင်မို့ အခွင့်အရေး ပေးလိုက်တယ်၊
သိလား”

သက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝိုင်းစိတ်ဝင်စားခံရ
တာကို သာယာတတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း ဒီလိုမျိုး မာနနဲ့သိက္ခာကျ
ရလောက်အောင် ရေလာမြောင်းပေးကိစ္စမျိုးကို မလုပ်စဖူး။

သက် မာကျူရီကို တော်တော်ငြိတွယ်နေပြီဆိုတာ
ကြာပြီ။ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ပြီးတော့ ငါတို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ အပြန်အလှန် ပေးခဲ့ကြ
တယ်၊ ကြည့်နေ၊ ငါ့ဆီ မာကျူရီ ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်”

အင်းလေ ... သက်ရဲ့ အလှကို ဘယ်ယောက်ျားသား

က စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ နေပါမလဲ။

အလှတင်မကပါဘူး၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ ပညာ၊

ဥစ္စာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေသည့် သက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်း
ပြချက်နဲ့မှ မာကျူရီ လျစ်လျူရှုနိုင်မှာ မဟုတ်ဟု တွေးလိုက်မိ
သည်။

စာအုပ်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးရန် ရှိသဖြင့် ကြာဖြူ ဥသည့်
ကို တွေ့ကိုတွေ့ ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ခက်တာက ကြာဖြူကို ခင်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး
နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ သူ့ကို မတွေ့ရတော့။

အရင်က မတွေ့ရတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်။

အခုတော့ တစ်ခုခု လိုနေသလို ဟာနေသည်။

မမျှော်မိအောင် ထိန်းထားပေမယ့် တိတ်တနိုး
မျှော်နေမိသည့် ကြာဖြူစိတ်တွေက စာထဲမှာလည်း စိတ်မဝင်စား
လက်တွေ့တွေမှာလည်း အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေနဲ့ ကြာဖြူ
သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩစွာ ရှက်ရှုံ့နေမိသည်။

သက်လို ရင်မဖွင့်တတ်သဖြင့် ကြာဖြူအတွက်
စိတ်ထွက်ပေါက်က စာတွေ နင်းကန်ဖိဖတ်နေရုံသာ။

စာမျက်နှာတွေပေါ် ပေါ်နေသည့် သူ့အပြုံးနွေးနွေး
တွေကို မျက်လုံးထဲက ဇွတ်အတင်း မဖောက်ဖျက်ချင်တော့။

ပေးစရာ အကြွေးရှိသည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်
နှင့် ဖုန်းဆက်၍ ကြာဖြူ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပြီး အကြိမ်တိုင်း
ဖုန်းခလုတ်တွေကို ပြောခိုင်းခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

အခုလည်း ကျောင်းအဆင်း ဘတ်စ်ကားဂိတ်နားက
ပုန်းဆိုင်လေးမှာ ဖုန်းဆက်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။

ဖုန်းအနီးမှာ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေသည့် ကြာဖြူကို
ဖုန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးက အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်နေ
သည်။

နောက်ဆုံးတော့ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်တွေ့နဲ့ ဖုံး
ခါတ်လေးတွေကို နှိပ်လိုက်မိသည်။

တစ်ဘက်က ဖုန်းခေါ်သံကို ကြားရစဉ် သူမ
အစိတ်စွာ ရင်ခုန်လာသည်။

ဖုန်းခွက်ကိုင်ထားသည့် လက်ထဲမှာ ချွေးစေးတွေ
အစဏလေးနဲ့ စိုစွတ်လာသည်။

၁၄၈

အိုမာအပ်

သူ ဖုန်းကိုင်ရင် ကြာဖြူ ဘာများပြောရမှာပါလိမ့်။
စကားကြိုတင်မတွေးထားဘဲ ဖုန်းခေါ်မိလိုက်သည့်
အတွက် ကြာဖြူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ဖုန်း
ပြန်ချရန်အလုပ် ...

“ဟဲလို”

သူ့အသံမှ သူ့အသံအစစ်။

သူ ကြာဖြူ ဖုန်းဆက်တာကို သိသေးတာမှမဟုတ်
တာ။ ကြာဖြူ ဖုန်းချရန် အချိန်မီသေးသော်လည်း ...

“ဟဲလို ... ကိုဥသြည့်လား”

ကြာဖြူ တိတ်တနိုး မျှော်လင့်ခဲ့ရသည့် သူ့အသံကို
ဆက်ကြားချင်သေးတာမို့ ဖုန်းပြန်ဖြေလိုက်စဉ် ...

“ကြာဖြူ ... ရွှေကြာဖြူ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

သူ့အသံက လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ...

လူလည်ကြီး၊ ကြာဖြူအသံကို ချက်ချင်း မှတ်မိနိုင်

သည်ပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟို ... ကိုဥသြည့်ကို ပိုက်ဆံဘယ်နေပေး
ရမလဲလို့”

“ဟား ... ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စအတွက် ဖုန်းဆက်တာလား၊
စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ပြီး သတိ
ရလို့ ဖုန်းဆက်တာပါလို့ ပြောပေးပါလား”

ဘုရားရေ ... သူက ကြာဖြူဆီက ရင်းနှီးကြင်နာ
သော စကားတွေကို ကြားချင်နေတာ၊ ပွင့်လင်းစွာ ထုတ်ပြောနေ
သည်။

“ဟို ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုဥသြည့် ကျောင်းကို မရောက်တာလဲ
ဟင်”

“ဘာလဲ ... ဒါ ကျွန်တော့်ကို သတိရနေတာပါလို့ သွယ်
ပိုက်ပြောလိုက်တာလား”

ဟာ ... ကြာဖြူနားမှာ သူ ဒီစကားတွေပြောနေ
နိုင် ကြာဖြူ ရှက်ပြီးအငွေပြန်သွားမလားဘဲ။

“အလကားစတာပါ ကြာဖြူရယ်၊ ကျွန်တော် အခု မန္တလေး
မှာ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့ ပြန်လို့မရသေးဘူး၊

ရွှေကြာဖြူကို သတိရတယ်ဗျာ၊ အခုလေးတင် ကျွန်တော်
ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ တွေး
တာ”

သူနဲ့ ကြာဖြူက မိုင်ပေါင်းရာချီဝေးတဲ့နေရာမှာ
နေကြတာပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ တိုက်ဆိုင်တယ်နော်၊ ကျွန်တော် ကြာဖြူ
သတိရနေတဲ့ အချိန်မှာ ကြာဖြူလည်း ကျွန်တော်
သတိရနေတယ် ထင်တယ်”

ကြာဖြူ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ နှုတ်ဆီ

နေစဉ် သူက ဆက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် သန်ဘက်ခါလောက် ပြန်လာမယ်လေ၊ အဲ
လောက်ဆို အလုပ်တွေ ပြီးလောက်ပါပြီ”

“အင်း ... ဒါဆို ပြန်လာမှပဲ တွေ့တော့မယ်လေ”

“ဟာ ... ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး ကြာဖြူ”

သူက ကမန်းကတန်း တားလိုက်သဖြင့် ကြာဖြူ

ဖုန်းမချဖြစ်သေးဘဲ ဆက်နားစွင့်နေစဉ် ...

“ကျွန်တော် ကြာဖြူကို လွမ်းတယ်ဗျာ”

သူမ ကြောင်တက်တက်နှင့် အံ့သြမှင်သက်နေစဉ်

သူ ဖုန်းချသွားလေပြီဖြစ်သည်။

ကြာဖြူ ရှက်ပြီး မြေကြီးထဲပဲ ဝင်သွားတော့မလား။

အငွေပြန်ပြီး မိုးပေါ်ပဲ လွင့်သွားတော့မလား။

ကြာဖြူ ရှက်ရုံ့ အံ့သြ ရင်ခုန်ကြည့်နူးစွာ ငြိမ်သက်

နေဆဲ။

ဖုန်းသံ တူ ... တူကို နားအူတဲ့အထိ နားမှာကပ်

အားမိနေဆဲ။

သူ့နှုတ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သွက်လက်လျင်
မြန်သွားသည်မသိ။

သေချာတာကတော့ သိပ်သတိရနေတဲ့ အချိန်မှာ
ကြာဖြူရဲ့အသံကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

သူသာ ကြာဖြူရဲ့မှာ ဒီစကားပြောမိမည်ဆိုလျှင်
ကြာဖြူရဲ့ လုံးဝိုင်းကြည်လင်သော မျက်လုံးပြူးလေးကို မြင်ရ
ဦးမည်ထင်။

အရင်က သူ့အဖေ သွားနေကျ ဖြစ်သော်လည်း
ဒီတစ်ခေါက်ကစပြီး ဖေဖေ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် သူ
ဖေဖေတာဝန်တွေကို လုံးဝလွှဲယူလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

မန္တလေးမှာ ပင်မအလုပ်ရုံ ရှိနေသည့် သူတို့မိသားစု
ရဲ့လုပ်ငန်းက ရန်ကုန်မှာ ပိုပြီးအဆင်ပြေ၍ ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေ
ချနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

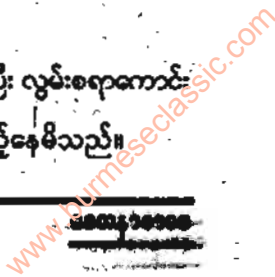
ကျောက်စိပန်းချီကားလုပ်ငန်း၊ ရွှေခြည်ထိုးပန်းချီ
ကားလုပ်ငန်းနှင့် ရက်ကန်းချည်ထည် ပိုးထည်လုပ်ငန်းတွေကို
အဘိုးဘွားပိုင် အလုပ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုလုပ်ငန်း
တွေမှာလည်း သူတို့ကုမ္ပဏီက အောင်မြင်မှု ပိုနေ၍ ပိုကြီးစား
နေရသည်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ အချိန်သတ်မှတ်ထားခြင်း
မရှိသော်လည်း ခုတလော သူ့ အပြင်မှာ ခြေရွပ်နေခြင်းကို
ဖေဖေက သဘောတွေ့ဟန်မတူ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို စောစောစီးစီး အလုပ်တွေ
ကို ဦးဆောင်ဖို့ လွှဲပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။

လွမ်းလိုက်တာ ကြာဖြူရယ်။

ကားကို တောင်သမန်နားမှာရပ်ပြီး လွမ်းစရာကောင်း
သည့် တောင်သမန်တံတားကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ပြန်ဆို မှာထားသည့်ပစ္စည်းများ ပြည့်ပြီမို့ သူ ပြန်လို့ရပြီဖြစ်ပြီ။ ရန်ကုန် ရောက်ရောက်ချင်း ကြာဖြူ ဆီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အလုပ်ရုံသွားဖို့ ကားကို ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် ဖုန်း တစ်ခု ဝင်လာသည်။ သူ မသိသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေ၍ ကြာဖြူ ထပ်ဆက်တာလားလို့ မဖြစ်နိုင်စွာ တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

“ကိုဥသြည့်လား၊ ကျွန်မ သက်နှင်းခန့်ပါ”

သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြန်မမေးမိခင်မှာပင် ကံ ကောင်းစွာ သူ့ဦးနှောက်က သူမကို မှတ်မိသွားသည်။

“ဪ ... မသက်နှင်းခန့်လား၊ ပြောပါ”

“ဒါနဲ့ ကိုဥသြည့် အခု ဘယ်မှာလဲ”

သူမက သူ့ကို ချက်ချင်းခေါ်တွေ့ဖို့များ ရည်ရွယ် လေသလား မသိ။

“ကျွန်တော် အခု မန္တလေးမှာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ ရယ်သံ တိုးညှင်းညှင်းကို ကြားရပြီး ...

“ဪ ... ထင်သားပဲ၊ ခုတလော ကိုဥသြည့် ကျောင်း လာတာ မတွေ့ဘူးလေ”

ညွှီကို ဖေဖေတစ်လှည့် ကြိုနေမှာပေါ့။

ခြေများသူမို့ ဖေဖေက ညွှီကို ကားပေးမသုံး။

“ဪ ... ပြောရမယ့် ကိစ္စတောင် မမှတော့မယ်၊ ဒီလို ပါ ကိုဥသြည့်ရဲ့၊ ကျွန်မ စာအုပ်တစ်အုပ် လိုချင်လို့ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ရယ်ရမည့်အလှည့် ဖြစ်သည်။

“မသက်နှင်းခန့် မှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က စာအုပ်ရောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

သူမရယ်သံက သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် လွင်ချိုနေ သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ စကားပြောတာ သိပ်လောသွားတယ်၊ ဒီလိုပါ ကိုဥသြည့်ရဲ့အဒေါ် စင်ကာပူမှာ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့် ထားတယ်လို့ ပြောသံကြားလို့ပါ”

ဟ ... သတင်းက တိကျလှချည်လား။

သူမ ဘယ်သူဆီကများ သိတာပါလိမ့်။

သူ တွေးနေဆဲမှာပင် ...

“ဘာလဲ ... ဘယ်လိုသိလဲလို့ တွေးနေတာလား။ သိပ်တွေး
မနေပါနဲ့ ဆံပင်တွေ ဖြူကုန်ဦးမယ်။ ကိုဥဩညိုညို ဒီနေ့
ကင်တင်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောနေတာ ကြားလို့
ပါ။”

ဟာ ... ဒီကောင်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“အားတော့ နာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီတောင်းရဦးမယ်။
အဲဒါ ကျွန်မအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ရှာပေးပါ
လား။ ကုန်ကျသမျှကို ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်”

သူ့အတွက် ဘာမှအပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်။

ပုန်းဆက်ပြီး မှာပေးရုံပင်။

ဒါပေမဲ့ သူမ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး အကူအညီတောင်း

တာတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်မှ သေသေချာချာ
ပြောကြတာပေါ့။ လောလောဆယ် ကျွန်တော် ကားမောင်း
နေလို့ပါ။”

“ဟာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး။ ဒါဆို ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်
တော့မယ်။ ရန်ကုန်ရောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။”

သူမ ဖုန်းချသွားတော့မှ သူမအကြောင်း အံ့သြစွာ
ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တန်ဖိုးကြီးကြီး စူးစူးရဲရဲ လှပနေ
သော ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့တူတဲ့ သူမ။

သူမအလှက သူ့ကို စိတ်မလှုပ်ရှားစေတာတော့
ထူးဆန်းနေသည်။

သူ့ကားရပ်နေကျ နေရာလေးကို ခြေလှမ်းလေး တုံ့ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

သူ့ကားကို မတွေ့၍ သက်ပြင်းလေးကို ခိုးချပြီး လေးလံစွာ ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်သယ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဟိတ် ... ကျွန်တော့်ကို ရှာနေတာလား။”

ကြာဖြူကျောဘက်ကနေပြီး ပြောလိုက်စဉ် ကြာဖြူ ကျောလေးက အံ့ဩစွာ တွန့်ခဲနေခြင်းသွားပြီး သူ့ဘက်ကို ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“ဒီမှာ ကားရပ်စရာနေရာ မရှိလို့ အပြင်မှာ ရပ်ခဲ့ရတယ်။”

ကြာဖြူက အဖြူဆွတ်ဆွတ် T-Shirt နှင့် အဖြူပေါ်မှာ ပုလဲလုံးအနက်လေးတွေ ဖောက်ထားသော လုံချည်ကိုဝတ်ထားသဖြင့် ဖြူသန့်နူးညံ့စွာ။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

ဝတ်ကျောတန်းကျောပဲမေးမေး၊ သူ ဖြေချင်လွန်းသော မေးခွန်းပင်။

“အခုပဲရောက်တာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း လန်းသွားအောင် ရေခိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီး ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့တာ”

ကြာဖြူက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြီး ...

“ခရီးပန်းလာမှာပေါ့၊ နားပြီး နောက်နေမှ လာတာမဟုတ်ဘူး”

ဒီအသံလေး ကြားရဖို့ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်စန်း သူ ပင်ပန်းချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ကြာဖြူကို မြင်လိုက်ရရင် အနားယူလိုက်သလိုပဲ ရင်အေးပြီး အမောပြေသွားရော”

ကြာဖြူ ရှက်သွားပုံလေးက ချစ်စရာ။

သူ့နှုတ်တွေ သိပ်အတင့်ရဲတာ မှန်ပေမယ့် သူ

ကြာကိုပြောရမည့် စကားတွေအဖြစ် သူ ထိန်းမထားချင်။

“လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဗိုက်သိပ်ဆာတယ်၊ တစ်ခုခု စားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ လောလောလောလောနဲ့ ထွက်လာ ခဲ့လို့ ပိုက်ဆံအိတ် မယူလာခဲ့မိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကြာဖြူ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါလား”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေသည့် သူ့အဖြစ်က သနားစရာ ကောင်းနေမလား မသိ။

သူကတော့ ဒီအမျိုးသမီးဆီမှာ ဒီလို အသနားခံရ တာကို ကြည်နူးစွာ ကျေနပ်နေသည်။

“ဘာစားချင်လို့လဲ”

ကြာဖြူပုံစံက ကလေးတစ်ယောက်ကို ယုယုကြင်စာ စွာ မေးနေသည့်ပုံလေးနှင့် တူသည်။

“အင်း ... မုန့်ဟင်းခါး ပူပူစပ်စပ်လေး စားချင်တယ်”

နာလန်ထကာစ လူမမာတစ်ယောက်လို ပူဆာလိုက် မိသည်။

“သွားစားကြမယ်လေ”

ကြာဖြူကလည်း အလိုလိုက်တတ်သော မိခင်တစ် ယောက်လို နွေးထွေးမှုအပြည့်။

ဆကာကြီးမုန့်ဟင်းခါး သွားစားကြစဉ် ကြာဖြူက သူ့ကို ရောက်ရည်များများနှင့် ငရုတ်သီးများများထံည့်၍ ချဉ်စပ် အရသာလေးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ အစပ်ကြိုက်သော သူ့အတွက် ကြာဖြူ ပြင်ပေးသော မုန့်ဟင်းခါးသည် အရသာရှိလွန်းလှသည်။

နှပ်ရည်တွေထွက် ချွေးတွေထွက်နေသော သူ့ကို ကြာဖြူက သဘောကျစွာကြည့်ပြီး ရယ်နေတာ တွေ့ရသည်။

ကြာဖြူ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ ရယ်သည်ကို တစ်ခါ မှ မမြင်ဘူးသော သူ့အတွက် ကြာဖြူရဲ့ ရယ်နေပုံလေးက သက်တံ တစ်ခုလို ရောင်စဉ်များနဲ့ လှပလွန်းနေသည်။

သူ့အခန်းထဲမှာ Export တင်ရမည့် ပစ္စည်းစာရင်း
တွေကို လုပ်နေစဉ် ဖုန်းဝင်သဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်စဉ်
သက်နှင်းခန့်ဆီက ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဟဲလို”

“ကိုညဩညို ပြန်ရောက်နေတာ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့
ကောင်းတယ်”

သူမအသံက အပြစ်တင်သံဘက် ကဲနေတာမို့ ဒေါသ
ထွက်ချင်စရာ။

“ဆောရီး ... မသက်နှင်းခန့်၊ ကျွန်တော် အလုပ်တွေများ
နေလို့ မေ့သွားတယ်၊ ခု မသက်နှင်းခန့် ဆက်ပြီပဲ၊
အတူတူပဲပေါ့”

“ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မအတွက် စာအုပ်မှာပေးနိုင်တယ်
မဟုတ်လား”

ငြင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားမိလိုက်သေး
သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမအတွက် ဒီစာအုပ်က ဘယ်လောက်အရေးကြီး
နေတယ်ဆိုတာ သူ မသိ။ သိပ်အရေးကြီးနေရင် သူ့ရဲ့ငြင်းဆိုမှု
ကြောင့် သူမ နစ်နာသွားနိုင်သည်မို့ ...

“မှာပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘာစာအုပ်လဲ ပြောလေ”

သူမက ခဏစဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ...

“ပြင်သစ်စာအုပ်ဆိုတော့ စာလုံးပေါင်းတွေက အင်္ဂလိပ်နဲ့
ရောနေတယ်၊ ဒီလို လုပ်ပါလား၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာ
တွေ့ရင် မှတ်ထားတဲ့စာရွက် ပေးလိုက်မယ်လေ”

နောက်ဆုံးတော့ လူချင်းတွေ့မှ ပြီးမည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေ
တာမို့ ...

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန် ညှီကို ကျွန်တော် လာကြိုလိုက်
မယ်၊ တွေ့ကြတာပေါ့”

သူမ ကျေနပ်သွားပြီမို့ ...

“ကျေးဇူးပဲ ကိုညီညို၊ See you Tomorrow”

ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတော့မှ သူ စာရင်းတွေ ဆက်
လုပ်နေလိုက်သည်။

စာရင်းတွေနဲ့ ခေါင်းစုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကြာဖြူနဲ့
စကားပြောလိုက်ရရင် ပေါ့ပါးငြိမ်းချမ်းသွားမှ သေချာသည်ဟု
တွေးနေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူဆီကို ဆက်သွယ်ရန် ဘာဖုန်းပုံပါတ်
မှမရှိ၍ ကြာဖြူဆီက ဖုန်းခေါ်သံကို စောင့်နေရသလိုပင်။

ရင်ဖောစွာနဲ့ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။

သူ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားဟွန်းတီးသံတစ်ခုကို
ကြားရပြီး သူ ကားနောက်မှ ကားတစ်စီးထဲက သူမ ခေါင်းလေး
ထွက်လာသည်။

“ကိုညီညို တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြော
ရအောင်”

သူမက ကားစက်မသတ်ဘဲ လှမ်းအော်ပြောတာ
တွေ့ရသည်။

“ညိုကို ကြိုရဦးမယ်လေ”

သူမက ပါးနပ်စွာပြုံးပြီး ...

“ကိုညီညိုရဲ့ညီ စောစောကတင် သူ့သူငယ်ချင်းကားနဲ့
ပါသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

ဒီကောင် သူ လာကြိုမယ်ဆိုတာ ပြောထားရက်နဲ့ ဒေါသနဲ့ တွေးမိရုံရှိသေး ညှိဆီက ဖုန်းဝင်လာပြီး သူ့ကို လာမကြိုတော့ရန် ပြောတာ ကြားလိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။
“ဒါဆိုလည်း မသက်နှင်းခန့် ရှေ့ကသွားချည်၊ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

ကားကို ပါကင်ထဲမှ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်စဉ် သူမကားက သူ့ကားရှေ့မှာ ဦးဆောင်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

သူမကားက သူ့ကားရှေ့မှ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေကြ တံတားဖြူ မှတ်တိုင်နားတွင်ရှိသော Moon ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”
သူမက ကားထဲက ထွက်လာသည်နှင့် သူ့ဆီလှမ်း မေးသည်။

“ရပါတယ်”
သူမက လာနေကျ နေရာတစ်ခုကို လာသော် သွက်လက်ရင်းနှီးစွာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

သပ်ရပ် တိတ်ဆိတ်သော ဆိုင်လေးဖြစ်၍ ထိုင်ရတာ စိတ်သက်သာသက်သောင့် ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။

“ဘာစားမလဲ ကိုဥသြည့်”
“ကော်ဖီဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

သူမကပင် ဦးဆောင်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“ကဲ ... မသက်နှင်းခန့် စာအုပ်နာမည်ပြောလို့ ရပြီလား”
လိုရင်းကို သူကပဲ ခပ်မြန်မြန် မေးလိုက်ရသည်။
“ရပါတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောလို့ ရပါတယ်”

သူကသာ လောနေပေမယ့် သူမက ခပ်အေးအေးစင်စင် သူ ဒီကက်စွဲပြတ်ရင် ကြာဖြူဆီ သွားချင်သေးသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်အချိန်မရလို့ပါ”

သူမ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပေမယ့် အပြုံး ထူးလှကတော့ ပျက်မသွား။ အိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ဆီ ကမ်းပေးတာ တွေ့ရသဖြင့် သူ လှမ်းယူ

လိုက်စဉ် အင်္ဂလိပ်စာလုံးများနှင့် ရေးထားသော စာအုပ်အမည်၊ စာရေးသူ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသော ခုနှစ်နှင့် ထုတ်ဝေသည့် ပုံနှိပ် တိုက်များကိုပါ သေချာကျနစွာ ရေးမှတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

“ကော်ဖီတော့ သောက်သွားပါဦးနော်”

သူမ တောင်းဆိုပုံက သိပ်အားနာစရာ ကောင်းသည့် အသံမျိုးဖြစ်၍ သူ တောင်းပန်လိုက်မိပြီး ...

“ကော်ဖီတော့ သောက်သွားမှာပါ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကိစ္စလေး ရှိလို့ပါ”

ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်မြတ်နိုးနေမိတဲ့ မိန်းကလေးဆီ သွားချင်လို့ပါလို့ ပြောမထွက်ရတာလဲ။

သူ့ကိုယ်သူ မရိုးသားသလို လိပ်ပြာမလုံစွာ ခံစား လိုက်မိသည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အတင်းအကျပ် အကူအညီ တောင်း သလိုများ ဖြစ်သွားလား”

သူမရဲ့နဂါးမာနတွေက တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်လာ သည်။

“ဟာ ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဒေါ်ခေါ်ကို ကျွန်တော် online ကနေ မှာလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဥသြသို၊ ဒီနေ့ ရှင်ရဲ့အချိန်တချို့ ယူလိုက်မိတဲ့အတွက်ပေါ့”

သူ အားနာနေသည့်ကြားထဲ သူမစကားတွေက သူ့ကို ထပ်ခါတလဲလဲ အားနာမှု ပိုစေသလိုပင်။

“ကျွန်တော် စာအုပ်ရရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်”

“စာအုပ်မရသေးလည်း ဖုန်းဆက်လို့ ရပါတယ်”

သူမ ပုံမှန်အခြေအနေ ဖြစ်သွားသည်ထင် ပြန်သွက် လာသဖြင့် သူ နေရသက်သာသွားသည်။

ကော်ဖီ ရောက်လာသဖြင့် သူမအတွက် ကော်ဖီကို လူမှုရေးအရ သူ ဖျော်ပေးလိုက်သည်။

ကော်ဖီဖျော်ပေးနေစဉ် သူ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲ ကို ငရုတ်သီးမှုန့်၊ နံနံပင်တို့နဲ့ ပြင်ဆင်ပေးသော ကြာဖြူကို သတိရလိုက်မိသည်။

ကော်ဖီကို ခပ်မြန်မြန် သောက်လိုက်ပြီး သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“အိုကေ ... နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံဖြစ်ရင်တော့ ရှင် ဒီလို လောနေရင် ကျွန်မ စိတ်ဆိုးမိလိမ့်မယ်”

ဒီအမျိုးသမီးက သူ့ကို လှပစွာ ချည်နှောင်ဖို့ သိမ်မွေ့စွာ ကြိုးစားနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဆုံဖြစ်ရင်ပေါ့”

သူ ပြောလိုက်မိပေမယ့် သေချာပေါက် ဆုံဖြစ်ကြဦးမှာမို့ သူမ စိတ်ဆိုးအောင် သူ လုပ်မိလေဦးမည်လား။

သူ ရောက်သွားတာ နောက်ကျ၍ထင် ကြာဖြူကို မတွေ့ရတော့။

သက်နှင်းခန့်နဲ့ ကော်ဖီ လိုက်မသောက်ဖြစ်ရင် ကောင်းသားဟု အားနာစွာ တွေးလိုက်မိသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ထွက်လာစဉ် သူ့ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းပုတ်လိုက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟာ ... ကိုခင်မောင်နဲ့ ကိုလမင်း”

သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ကူညီပေးသော ခင်ဇရာကောင်းသည့် လူနှစ်ယောက်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ရွှေကြာဖြူ ပြန်သွားလို့ စိတ်ပျက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ နောက် ကျသွားတယ်”

ကိုလမင်းက သူ့ကို ရင်းနှီးစွာ ပခုံးဖက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား၊ နောက်ကျသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က စော သွားတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်မောင်က ဘဝတူတွေလေ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်မောင်က ကြာဖြူ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ဝိုး နေတာလေ”

ကိုခင်မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အတန်းပြီးသွားလို့ ဒီဘက် လည်းလာရော မရှိကြတော့ဘူးလေ”

ကြာဖြူနဲ့ မတွေ့ရတော့မယ့်အတူတူ သူတို့နဲ့ကင် တင်းထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခုခု ကျွေးမယ်ဗျာ၊ ဖြစ် မလား”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ

ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ တစ်ချိန် ကျွန်တော့်တို့ကျောင်း ကို ချောင်းပေါက်မယ့်လုပ်ဟာ”

ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိကြပြီး လူသိပ်မရှိတော့ပြီဖြစ် သော ကင်တင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ဆိုင်မှာထိုင်မိကြသည်နှင့် စာအုပ်သွားပေးဖူးသော ကိုလမင်းက ...

“တယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေတွေ တိုးတက်နေပြီလား”

သူ ခေါင်းအသာညိတ်လိုက်ပြီး ...

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူက တစ်ခါတလေ သိပ် လျှို့ဝှက်လွန်းသလိုပဲ”

ကိုလမင်းနဲ့ ကိုခင်မောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

ကြာဖြူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ပြောသင့်မပြော သင့် တိုင်ပင်နေကြသလိုပင်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ကူညီပေးပါဦးလား”

“ဟာ ... ခင်ဗျားတို့ကတော့ လက်ဖက်ရည်တောင် မသောက် ရသေးဘူး၊ နင်အောင်လုပ်နေပြီ”

အမြဲတမ်း အစအနောက်သန်သူ ကိုလမင်းက ပြောလိုက်ပေမယ့် ကူညီဦးမှာ သေချာနေသည်။

သူ အတွေးပင် မဆုံးသေး။

“ကဲ ... ပြော၊ ဘာထပ်ကူညီရဦးမလဲ”

“ကျွန်တော် ကြာဖြူဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာသိချင်တယ်”

“အေးဗျာ၊ သိပ်တော့ မခက်ခဲပေမယ့် လွယ်လည်းမလွယ်ဘူးဗျာ၊ ရွှေကြာဖြူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အရမ်းအရောတဝင် ခင်ခင်မင်မင်ကြီးနေတဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာသာသူ သီးသန့်လေးပဲ နေတတ်တာ”

ကိုခင်မောင်က တွေးတွေးဆဆလေး ဝင်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အနည်းဆုံး နေတဲ့အိမ်တော့ ရှိမှာပဲလေ၊ လိပ်စာတော့ ရှိမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကို သနားသလို ခပ်ငေါ့ငေါ့

ကြည့်ပြီး ...

“သူ့အိမ်ကို ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ မရောက်ဖူးသလို၊ သူ့ထဲလည်း ဘယ်သူငယ်ချင်းအိမ်မှ လိုက်မလည်ဖူးဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ...”

ဆက်ပြောမည့်စကားကို ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ကြသဖြင့်

သူ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ကိုလမင်းက လည်ချောင်းကို ဟန်ပါပါ ရှင်းသလို

ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး ...

“ရွှေကြာဖြူက မိဘမဲ့တဲ့၊ အခုမွေးစားမိဘတွေနဲ့ နေတာ၊ မွေးစားတယ် ဆိုတာကလည်း အမွေစား အမွေခံမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အားကိုးစရာမရှိလို့ ကူညီပေးထားတဲ့ သဘောပါတဲ့”

ကြားရုံနဲ့ သူ့ရင်ထဲ ဆိုးနှင့်သွားသည်။

“ဒါကြောင့် ကြာဖြူကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း သိမ်ငယ်စိုးထိတ်နေတဲ့ ပုံမျိုးလေး ဖြစ်နေတာကိုး”

သူ ရင်ထဲက ကရုဏာသက်စွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျား သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြတာပါ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ရှေ့မဆက်ချင်တော့ရင်လည်း အချိန်မီပါသေး

တယ်၊ ရှေ့ဆက်မယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ရွေးချယ်မှု အတွက် ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရွှေကြာဖြူ ပိုပြီး နာကြင်ကြေကွဲရလိမ့်မယ်”

သူ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်နေစဉ် ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကိုခင်မောင်က သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်း ကြာဖြူနဲ့ တွေ့ချင် တယ်ဗျာ၊ သူ ဝမ်းသာမယုံကိစ္စတွေ သူ ကြည်နူးမယုံအရာ တွေအားလုံး ကျွန်တော် ပြည့်ဆည်းပေးလိုက်ချင်တယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး သူ့အခြေအတွက် ကျေနပ်အား

သွားတာ တွေ့ရသည်။ သူ ဆက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ကြာဖြူကို အမြန်ဆုံး ဖွင့်ပြောမယ်၊ ကြာဖြူ ကို ကျွန်တော် ချစ်တာက ဘာအရောင်အစွန်းမှ မပါဘူး ကြာဖြူရဲ့ လိုအပ်နေတဲ့ မိသားစုကွက်လပ်လေးကို တွေ့ တော် ပြည့်ပေးမယ်”

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားတို့ နီးစပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့လည်း အစွမ်း ကုန် ကူညီပေးမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကို အမြန်ဆုံးရအောင် စုံစမ်းပေးမယ်”

“ဟာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တကယ်ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ကိုခင်မောင်လည်း မြန်မြန်အဆင်ပြေပါစေဗျာ”

သုံးယောက်သား ငယ်ပေါင်းတွေလို အချိန်တိုတို

ထားနဲ့ ခင်မင်သွားကြသလို ကြာဖြူနဲ့လည်း အချိန်တိုတိုလေးနဲ့

အမြန်ဆုံး နားလည်မှုချင်း ဖလှယ်လိုလှသည်။

အိမ်သားတွေ နီးမှာစိုး၍ ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန် သွား
ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

သူမ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ဖုန်းဖြေလိုက်စဉ် ...

“ရွှေကြာဖြူလား”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ...

ဘုရားရေ ...

ဘာဖြစ်လို့ သူ့အသံ ဖြစ်နေရတာလဲ။

မဖြစ်နိုင်။ သူမ နားကြားလွဲခြင်းလား။

“ရွှေကြာဖြူ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သေချာသွားပြီ။ သူ့အသံအဖြစ် သူမဦးနှောက်က

ဈော နှလုံးသားကပါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။

ဖုန်းချလိုက်ချင်သော်လည်း သူမ မချရက်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူ့နဲ့ စကားတွေ ပြောချင်

သေးသည်။ သူ့ပြောတာတွေ နားထောင်နေချင်သေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

စာမေးပွဲနီးပြီဖြစ်၍ ကြာဖြူ ညဉ့်နက်ခါပြီး စာကြည့်
ရသည်။

အရင်ကလို အံ့ရုံတွေကို စာထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်၍မရ
တော့သဖြင့် စာကျက်ရတာ ပိုပင်ပန်းပြီး အချိန်ကုန်လှသည်။

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လွမ်းဆွတ်တမ်းတခွင့်လည်း ရှိသူ
မဟုတ်၍ ကြာဖြူ အဖြစ်က တိမ်မြုပ်တွေကို ဖမ်းဆုပ်နေသည်
နှင့် တူလှသည်။

တစ်အိမ်လုံးအိပ်နေကြပြီဖြစ်၍ ကြာဖြူ တစ်ယောက်
တည်း တိတ်ဆိတ်မှုကြားမှာ နိုးကြားလျက်။

စာကျက်နေရင်း ရေဆာသဖြင့် ရေဖုလင်းထွက်ဖို့
စဉ် ဧည့်ခန်းကဖုန်းက အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် ထမြည်လာ
သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော်က အိမ်သားတွေအတွက် တစ်ယောက်ယောက် ကိုင်မှာစိုးလို့ တမင် ဒီအချိန် ရွေး ဆက်လိုက်တာ။ ကြာဖြူကတော့ စာမေးပွဲနီးလို့ စာကြည့် နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖုန်းပြောလို့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူက စိုးရိမ်တကြီး မေးဖော်ရသေးသည်။

“လောလောဆယ်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ် က သိသွားရင်တော့ ကျွန်မအတွက် လုံးဝအဆင်မပြေတာ ထက် ဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

ခြိမ်းခြောက်လိုခြင်း မရှိသော်လည်း တကယ်ဖြစ် လာနိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်၍ ကြိုပြောထားလိုက်ခြင်းပင်။

ဒါပေမဲ့ စိုးထိတ်စွာ ခုလို ဖုန်းနီးပြောရသည့် အရသာကလည်း ကြည့်နူးစွာ စိတ်လှုပ်ရှားစေသလိုပင်။

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြာဖြူ အသံလေးကို ကြားရရုံ နဲ့ ကျေနပ်ပါတယ်၊ အနည်းဆုံး ဟဲလို ဆိုတဲ့ အသံလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

လှိုက်လှဲတုန်ယင်နေသော ကြာဖြူခံစားချက်တွေ ကို ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံခွင့် ရှိနိုင်ပါ့မလား။

“ကြာဖြူ”

တိုးတိတ်ညင်သာသော သူ့အသံ။

“ရှင်”

ရှက်ရွံ့လှိုက်မောစွာ ထူးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ကြာဖြူကို ချစ်တယ်”

သူ့မ အံ့ဩတွေ့စေနေဆဲမှာပင် သူ့က ဖုန်းချသွား သည်။

ဖုန်းချသွားပေမယ့် ကြာဖြူနားစည်ထဲမှာ သူ့အသံ ကို ထပ်ခါတဲလဲလဲ ကြားယောင်နေမိဆဲ။

“ကျွန်တော် ကြာဖြူကို ချစ်တယ်”

“ကျွန်တော် ကြာဖြူကို ချစ်တယ်”

“.....”

“.....”

ကြာဖြူ ပုန်းခွက်လေးကို အလန့်တကြား ပြန်ချ
ထားလိုက်မိသည်။

ကြာဖြူဘဝအတွက် ကြာဖြူကို နားလည်ပေးမယ့်
အချစ်ဆိုတာ ပေါ်လာနိုင်ပါ့မလား။

ပြောချင်တာ ပြောချလိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်
သွားသည်။

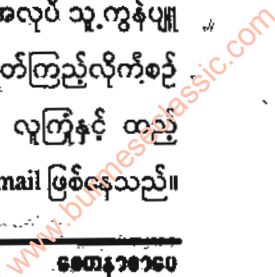

ရရှိနေတဲ့ ခင်မင်မှုလေးကို သူ စောစီးလျှင်မြန်စွာ
အခွင့်အရေး ယူမိသွားပြီထင်။

ကြာဖြူဘဝအမှန်ကို သိလိုက်ရကတည်းက သူ
ကြာဖြူအနားမှာ အမြဲရှိနေချင်သည့်စိတ်က တားဆီးမရ။

သူ့ကြောင့် ကြာဖြူ အနေရခက်မှာ စိုးရိမ်သည့်
စိတ်ဖြင့် ကြာဖြူဆီကို နေ့တိုင်းပင် မသွားဖြစ်။

အခန်းမီးပိတ်ပြီး အိပ်တော့မည်အလုပ် သူ့ကွန်ပျူ
တာထဲမှာ mail တစ်စောင် ဝင်နေသဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်စဉ်
သူ့အဒေါ်ဆီက သူမှာသည့်စာအုပ် ရပြီဖြစ်၍ လူကြိုနှင့် တည့်
ဆေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည့် mail ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို စီးပိုးစိုးမိုးစွာ ဆက်ဆံတတ်သည် သူမထံ
သူ ထပ်ဆင့်ရပေဦးမည်။

သူ့ဆီက အချိန်တွေကို အလကား ချိုးဖဲ့ယူလိုသည့်
သူမအတွက် သူ့အချိန်တွေ ပေးရမှာ နှမြောလှသည်။

ကြာပြီရော ... သူ့ရင်ကို မြန်မြန်ခိဝင်လှည့်တော့

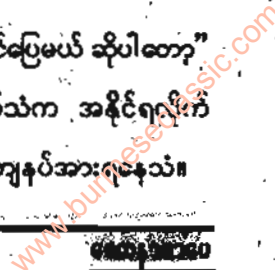

ညီနဲ့ပေးခိုင်းရန် စိတ်ကူးမိပြီးမှ အားနာစရာကောင်း
သည်ထင်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် သွားပေးဖို့ပဲ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

သူမသီလာမည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်စဉ်...
“ဟာ ... စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ကျွန်မ ဖျားနေလို့ အိမ်မှာ
နားနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ကိုလည်း မြန်မြန်လိုချင်
နေတော့ ...”

သူမ စကားလမ်းကြောင်းကို သူ အလိုက်သင့်လေး
စိတ်မပါစွာ ဝင်လိုက်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်လာပို့ပေးရင် ပိုအဆင်ပြေမယ် ဆိုပါတော့”
သူမရဲ့ညစ်ကျယ်ကျယ် ရယ်သံက အနိုင်ရလိုက်
သော ကလေးတစ်ယောက် ရယ်သံလို ကျေနပ်အားရနေသံ။

“တာ ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မိန်းမတွေများ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ဖိုသတ္တဝါကို အနိုင်ရမှ ကျေနပ်နေတတ်သည့် ဝီဇစိတ်က ဘယ်တော့များမှ ပျောက်ဆုံးမှာပါလိမ့်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့် နေ့လယ်လောက် ထွက်လာခဲ့မယ်၊ အိမ်လိပ်စာ ပြောထားလေ”

သူမ ပြောသော အိမ်လိပ်စာကို အနားမှာရှိတဲ့ စာရွက်လွတ်တစ်စုပေါ် ကောက်မှတ်ထားလိုက်သည်။

“လာခါနီး ကျွန်မဆီ ဖုန်းကြိုဆက်လိုက်လေ”

“ဘာအတွက်လဲ”

အမြဲတမ်း မေးခွန်းတွေနဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်တတ်သူ၊ မေးစရာမလိုတဲ့ မေးခွန်းကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ... ကိုညီညီညိုက ကျွန်မရဲ့ လူမမာပုံစံကို တွေ့ချင်လို့လား၊ ဖုန်းကြိုဆက်လိုက်တော့မှ ကျွန်မ အလှကြိုပြင်ထားလို့ ရမှာပေါ့”

အလှကြိုက်လွန်းသူအဖြစ် မြင်ရုံနဲ့ ခန့်မှန်းမိပေမယ့် ဒီလောက်သည်းမယ် မထင်။

အခုတော့ သူမက လိုတာထက် ပိုသည်းနေသလို ခင်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် လာခါနီး ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူနဲ့ တစ်စတစ်စ ဖိုရင်းနီးလာသည့် အခြေအနေက သူ မထင်မှတ်ထားသော ကိစ္စတချို့ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့လိမ့် ညော်ဟု ကြိုသိခဲ့လျှင် သူ ဒီလမ်းကို လျှောက်မိလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ...။

ကြာဖြူရေ ... ကြာဖြူ

“ကြာဖြူရေ ... ကြာဖြူ”

ကြာဖြူအခန်းထဲ အော်ဟစ်ဝင်လာသည့် သက်တို့ ကြည့်ပြီး သက်မှာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ပါလာမယ်ဆိုတာ သိနေသည်။

“ဘာလဲ ... သက်ရဲ့”

သက်က နေမကောင်း၍ ကျောင်းမသွား။

ကြာဖြူကလည်း စာမေးပွဲနီးနေ၍ အိမ်မှာ စာလုပ်နေရာသဖြင့် ကြားရက်ပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာရှိနေကြသည်။

“မာကျူရီ အိမ်လာလိမ့်မယ်”

ခွေးရပ် ဖြူဖြူပွပွလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာပိုက်ပြီး ကြည့်ကြည့်နားနား ပြောနေတာ တွေ့ရသည်။

“ဘာလဲ ... သက် နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ သတင်းလာမေးတာလား”

သက်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြပြီး ...

“တယ်ကသာ ဒီလူလား ဒီလောက်သွက်မှာ၊ သက်ကသာ အခွင့်အရေး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးနေပေမယ့် အ၊တာလား၊ ရိုးတာလား၊ အားနာတာလား မသိဘူး၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်သွားတာချည်းပဲ”

အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသည့် သက်ရဲ့ မာကျူရီ

ဘယ်လိုပုံစံပါလိမ့်။

ကြာဖြူဆီက အခွင့်အရေးတွေကို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးတောင်းတတ်သည့် ဥဩညိုလိုလူမျိုး မဟုတ်တာတော့ သိရသည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဂျစ်ကျတတ်သည့် သူ့စရိုက်ကို

ကြာဖြူ ခုံမင်နှစ်သက်စွာ စွဲလမ်းနေမိပြီပဲ။

သူ့နဲ့မတွေ့ရတာတောင် တစ်ပတ်နီးပါးလောက်ရှိ

ကြာဖြူ ခုံမင်နှစ်သက်စွာ စွဲလမ်းနေမိပြီပဲ။ ရည်းစားစကားကို ဖုန်းနဲ့ ကမန်းတတ်နား ပြောပြီးက

ကြာဖြူက သူ့ကို မတွေ့ရသေး။

ကြာဖြူကို မျက်နှာပူ၍ ရှောင်နေတာဖြစ်မယ်လို့ ဖြေတွေးပေမယ့် တွေ့ချင်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒါဆို အခု ဘာလာလုပ်မှာလဲ”

သက်က ပခုံးလေးတွန့်၍ ...

“သက် ... ဟိုးတလောက ဖေဖေ စင်ကာပူသွားတုန်း မှာ လိုက်တဲ့ စာအုပ်လေး မှတ်မိလား။”

“မှတ်မိတယ်၊ ကြာဖြူတောင် လေးလေးကို စာအုပ်တစ် အုပ် မှာခဲ့သေးတယ်လေ”

“အေး ... အခု အဲဒီစာအုပ်ကို မာကျူရီကို ရှာခိုင်းထား တာ၊ သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်က စင်ကာပူမှာ စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လို့ သတင်းရလို့”

သက် စွန့်စွန့်စားစား ကြိုလိုက်ရတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရှိပြီးသားစာအုပ်ဖြစ်၍ ကြာဖြူက ကြားထဲက နှမြောနေသည်။

“ဒါဆို စာအုပ်က နှစ်အုပ်တောင် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

သက် ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“မတူဘူးလေ၊ မာကျူရီ ရှာပေးတဲ့ စာအုပ်လေးက အမှတ်တရ သိမ်းထားဖို့၊ ဖေဖေ ဝယ်ပေးတဲ့ စာအုပ်လေး စာ အသုံးချဖို့”

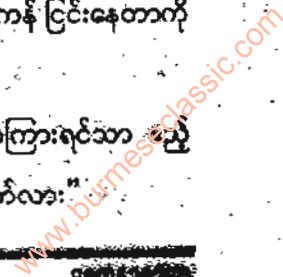
တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ သက်။

“အဲဒါ မာကျူရီ လောရင် ကြာဖြူ နည်းနည်း မသိမသာ အကဲခတ်ပေးစမ်းပါဦး၊ ကြာဖြူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

“အမယ်လေး ... အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် သက် ရယ်၊ ကြာဖြူ ဝေဖာကျားတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ရ လောက်အောင် မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ သက်သဘောကျတဲ့ သူဆိုတော့ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်မှာပါ။ ကြာဖြူနဲ့မိတ် ဆက်ပေးလို့တော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူဆီက မာကျူရီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထပ်မြင်ချက်တော့ ရုဏ်းမဟုတ်ဘူး”

သက်က ကြာဖြူ အကြောက်အကန် ငြင်းနေတာကို အဘာကူသလို ကြည့်နေပြီး ...

“အေးပါ၊ ပြီးရော၊ နေ့လယ် ကားသံကြားရင်သာ ပြည့် ခန်းဘက် တစ်ချက်ထွက်လာခဲ့၊ ဟုတ်လား”

ကြာဖြူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ သက်က ကျေနပ်စွာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဘာပဲပြောပြော သက်ကအတွက် စိတ်ကြည်နူးစရာ လေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာမို့ သက်ကအတွက် ကျေနပ်စရာပင်။

သက်နဲ့ သဘောတူညီမှုရပြီးမှ လေးလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာပြီး ...

“ဘွားဘွားဆိုင်မှာ ဒီနေ့ ဖေဖေစဉ့်သည့်တွေ လာကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတာ၊ လေယာဉ် Delay ဖြစ်နေလို့ ဒီနေ့မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ သွားပြောပေးပါဦး။ ဆိုင်ဖုန်းရော ဟန်းဖုန်းရော ဆက်မရလို့”

သက်က ဘွားဘွားဆီသွားမယ့်ကိစ္စကို ကြာဖြူကပဲ သွားပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘွားဘွားကို ကြောက်ပေမယ့် ကြာဖြူ ငယ်ငယ်ကလောက် မျက်နှာမထန်တော့သည့်အတွက် နည်းနည်း စကားပြောရဲလာသည်။ ဒါတောင် ဘွားဘွားက တစ်ခါတလေ စူးစူးရဲရဲ အကဲခတ်နေလျှင် ကြာဖြူ မနေတတ်တော့။

“ခုနကပဲ မာကျူရီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ ထွက်လာတော့မယ်တဲ့”

သက်က ကားစက်နှိုးနေတဲ့ ကြာဖြူနားကပ်ပြီး ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

အဖျားသွေးကြောင့် ဖြူဖျော့နေတဲ့ မျက်နှာက ခုတော့လည်း ပန်းသွေးရောင်ခြယ်လျက်။

“ဆိုကေ ... သက် အဆင်ပြေပါစေ၊ သွားပြီနော်”

ကားကို ဘွားဘွားတို့ ဆိုင်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခုန်မှန် မောင်းလာစဉ် မြေနီကုန်း မီးပွိုင့်နားမှာ ဥသြည့်ကားကို မီးပွိုင့်မိနေတာ တွေ့လိုက်သည်။

တွေ့ချင်နေတဲ့သူကို ခဏလေ့ကန် တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်အဆာပြေသွားပေမယ့် လှမ်းတဲ့စိတ်ကတော့ နီလာသလိုပင်။

ဘွားဘွားဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်စရာ နေရာမရှိသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားကိုသွားရပ်ပြီး ဆိုင်ဆီကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လမ်းမှာ ခြေထောက်ကို ရေတချို့စဉ်သွားသဖြင့် ဆိုင်နောက်ဘက်ကနေ ကွေ့ပြီးဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်နောက်မှာ ရေဆေးပြီးမှဝင်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် ဆိုင်နောက်ဘက် လှေကားနားအရောက် အထိမှာ စကားပြောနေသော ဘွားဘွားနဲ့ ဘွားလေးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ နားစွင့်မိလိုက်စဉ် မိမိနာမည်တစ်စွန်းတစ်စကိုပါ ကြားလိုက်သဖြင့် ရေပိုက်ခေါင်းကို မဖွင့်သေးဘဲ ဆက်ပြီးနားထောင်နေမိသည်။

“ညီမကတော့ အညီအမျှပဲ ဖြစ်စေချင်တာပဲ။ သက် ရှေ့ရေးအတွက်က မောင်မောင်နဲ့ ငြိမ်း ရှိတယ်လေ။ ငြိမ်းဘဏ်ကကရမယ့် အမွေကရော နည်းလား။ သက်အတွက် လိုချင်တာမှန်သမျှ မိနစ်တောင်မဆိုင်းဘဲ ရတတ်တာ မမလည်းသိသားနဲ့။ ကြာဖြူ အတွက်သာ ညီမက စိတ်မကောင်းတာ”

ဘွားလေးက သွေးသားမတော်စပ်သည့် ကြာဖြူအတွက် ထည့်စဉ်းစားပေးနေသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်ငြိကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

“တကယ်ဆို ကြာဖြူကလည်း မမမြေးအရင်းပဲဥစ္စာ”

ရေပိုက်ခေါင်းကိုလှည့်ရန် ကိုင်ထားသည့် ကြာဖြူဆက်တွေက အံ့သြစိတ်ဖြင့် စေးကပ်တောင့်တင်းသွားသည်။

ကြာဖြူ ... ကြာဖြူ နားကြားများ လွဲလေသလား။

“မောင်မောင်နဲ့ ညိုနဲ့ကို မမ ခွဲလိုက်လို့ ကြာဖြူလေးက ခုလို မိခင်မဲ့၊ ပခင်ကိုလည်း ပခင်မှန်းမသိတဲ့ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတာ၊ လိမ္မာလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့။ ဘယ်လောက် သနားစိရောကောင်းလဲ”

ကြာဖြူ မေမေနဲ့ လေးလေးကို သူငယ်ချင်းတွေ အဖြစ်သာ သိထားသည့် ကြာဖြူ။

ခုတော့ လေးလေးက ကြာဖြူပေပေတဲ့။

“ကလေးတွေတောင် ဒီအရွယ် ရောက်နေပြီပဲ။ ငြိမ်းသိလည်း အပြစ်ပြောတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ကြာဖြူကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလား”

ကြာဖြူ ပါးပြင်တစ်ခုလုံး စိုစွတ်သော အထိအတွေ့

နဲ့ မျက်ရည်တွေက အမြင်အာရုံတွေကို ဝေဝေဝါးဝါး။

ရှေ့လည်းတိုးမရ၊ နောက်လည်း ဆုတ်မရသည့် ထုံကျင်အေးခဲနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြားရသည့်စကားတွေကို မယုံရဲသေး။

“ဟဲ့ ... မိန်းမဆိုတာ ဘယ်အရွယ်ပဲ ရောက်ရောက် သူတို့မသိအောင် လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ခွင့်လွှတ်တတ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ မလုပ်ပါနဲ့အေ၊ သူတို့အိမ်ထောင်ရေး သာယာနေတာကို မပျက်ဆီးချင်စမ်းပါနဲ့။”

“မမကလည်း ... ငြိမ်းနဲ့မတွေ့ခင်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေပဲ၊ မောင်မောင်က မမအကြိုက် မမသဘောတူတဲ့ ငြိမ်းနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ညှိ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ”

“ငါကလည်း ညှိမှာ မောင်မောင်ကိုယ်ဝန် ပါသွားမှန်းမသိလို့ နှင်ထုတ်လိုက်တာပါအေ၊ ပါသွားမှန်းသိရင် ငါဖြော့ ငါတာဝန်ယူတာပေါ့၊ တော်ပါတော့အေ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရင် ငါ / နေလို့မကောင်းချင်ဘူး”

ဘွားဘွားက ဆက်ပြောနေချင်သေးပုံရသည့် ဘွားလေးကို ဆက်မပြောရန် တားမြစ်လိုက်သည်။

“ခုလည်း ကြာဖြူကို မမမြေးအဖြစ် တာဝန်ယူလို့ရတာပဲ၊ မိဘမဲ့ သူများအိမ်မှာ ကပ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်ကို ဖျောက်ပေးဖို့ မမနဲ့ မောင်မောင်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ညီမတော့ ထင်တာပဲ။”

ကြာဖြူ ဆက်နားမထောင်ချင်တော့။

နားမထောင်ရဲတော့တာလည်း ဖြစ်သည်။

ဒီလောက် ဆိုးရွားပြင်းထန်လှတဲ့ ကြာဖြူကကြမ္မာ

ဆို ကြာဖြူ ရှောင်လွှဲလို့မရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းလှသည်။

သွေးရင်းသားရင်းတွေကြားမှာ နှစ်ပေါင်းအတန်

အကြာ ကြီးပြင်းပျော်မွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အသိစိတ်က သူစိမ်းတွေပါဆို

ဆဲ သတိပေးမှုနဲ့ အရာရာ သတိနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ အတိတ်

အာလတွေကို သူတို့ ဘယ်လိုအလျော်ပေးကြမှာလဲ။

ကားပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်ပြီး ဘယ်လိုကားမောင်း

သွတ်ခဲ့မိသည်ကိုပင် မသိတော့။

ကြာဖြူကိုယ်ကြာဖြူ သတိထားမိလိုက်ချိန်တွင်

ကြာဖြူ တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးတွေရော မျက်ရည်တွေရော စိုလူးလျက်။

ကြာဖြူ ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ မှေးစက်ခိုဝင်ပြီး နှစ်သိန်း အားပေးမှုကို လိုချင်လှသည်။

ကြာဖြူဘဝကို နားလည်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာ နှစ်သိန်း ပေးမည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကြာဖြူနှလုံးသားက ဆုံးဖြတ် ပေးသူသည် ဥဩညို ဖြစ်နေသည်။

ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်စဉ် ကြာဖြူအသံကြား သိည့်နှင့် လိုက်လှဲနွေးဖျော့ ...

“ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်” ဆိုတဲ့ အသံ ကို ကြားပြီးနောက် ကြာဖြူ ဖုန်းချလိုက်စဉ် ကြာဖြူမှာ လက် ကျန်အင်အားပင် မရှိတော့ဘဲ နုံးပျောနေတာ သိလိုက်ရသည်။

ကြာဖြူကို မြင်သည်နှင့် သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်က အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားသည်။

ဖြူဖျော့ပြီး ချွေးတွေ မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုလူးနေတဲ့ ကြာဖြူအသွင်က ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စရာ တစ်ခုခုကို တြိလာခဲ့ သည့်နည်း။

“ကြာဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးစိတ်နဲ့ ဘာကိုမှ သတိမထားနိုင်တော့ ဘဲ ကြာဖြူလက်ချောင်းလေးတွေကို ဆွဲဆုပ်ဖျစ်ညှစ်ပြီး မေးလိုက် နိသည်။

ကြာဖြူနှုတ်က ဘာစကားမှ ထွက်မလာဘဲ ကြာဖြူ ဇွတ်ဝန်းဆီက မျက်ရည်များကသာ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းလျက်။

“ပြောလေ ကြာဖြူကို ဘယ်သူတွေက အနိုင်ကျင့်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ၊ ဖြေပါကြာဖြူရယ်၊ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ရင်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ်”

ကြာဖြူက မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး မှိတ်တင်လိုက်ပြီး ...

“ကံကြမ္မာက ကြာဖြူကို အမြဲအနိုင်ကျင့်တယ်၊ ကြာဖြူကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုကို အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားရတာ မောလှပြီ ကိုဥဩညိုရယ်”

ကြာဖြူ နှုတ်က ထွက်သည်ဆိုရုံလေး စကားသံက တိုးလှတုန်ခိုက်လျက် ...

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကြာဖြူ”

ကြာဖြူက ငြိမ်သက်လျက်နှင့်ပင် ...

“ဒီအတိုင်းလေး ကျွန်မဘေးမှာ ရှိနေပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းလေး စကားလေး နေပေးပါ”

“ရှိက်ငင်နေဆဲ ကြာဖြူပခုံးလေးကို သူ ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။

သူ့ပခုံးပေါ်က ကံကြမ္မာကို နာကြည်းစွာ အပြစ်တင် ငိုရှိုက်နေတဲ့ ကြာဖြူ။

ကြာဖြူရယ်၊ ကြာဖြူ ခံစားနေရတာတွေကို မျှဝေခံစားလိုက်ချင်တော့တယ်။

တင်းတင်းဆုပ်ထားတဲ့ ကြာဖြူလက်သီးဆုပ်လေးတွေက တင်းကျပ်လွန်း၍ အကြောလေးတွေပင် ထောင်ထနေသည်။

ကြာဖြူရင်ထဲက နာကျင်မှု အစိုင့်အခဲက ဘယ်လောက်များ ကြီးထွားရက်စက်ရတာပါလိမ့်။

ကြာဖြူအတွက် ရင်မော့စွာ သက်ပြင်းမိုးရွိုက်လိုက်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာဖြူ ဝမ်းနည်းအားငယ်ချိန်မှာ အတိရမိသူက သူ ဖြစ်နေ၍ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ကြာဖြူအပေါ် မြတ်နိုးကြင်နာမှု ပိုသွားရသည်။

သူ့ပခုံးပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး မှီခိုအားကိုးခွင့်ပေးထားတာပါ ကြာဖြူရယ်။

နားမိလှည့်တော့ ချစ်သူ။

ကြာဖြူကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါရစေလို့ တဖို့ပွဲတောင်း
ဆိုခဲ့ပေမယ့် ကြာဖြူ ခွင့်မပြုခဲ့။

ကြာဖြူ သတိလက်လွတ် ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိနေချိန်
မှာ နှစ်သိမ့်ပေးသည့် ဥသြည့်ကို ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားချိန်မှာ ရှက်ခွံ
ထူပူနေပေမယ့် ကြာဖြူ ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကို သိခွင့်ရှိသူအဖြစ်
ကြာဖြူ မငြင်းဆန်ခဲ့တော့။

ကြာဖြူ သူ့ရင်ထဲကို အခွင့်ရှိရှိဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
မိလေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမဖြော
တော့ဘဲ အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အလိုက်မသိသော သက်ကတော့ ကြာဖြူကို စကား
တွေအများကြီး ပြောစရာရှိနေသည်ထင်၊ ကြာဖြူ အခန်းထဲ လိုက်
ဝင်လာပြီး ...

“ကြာဖြူ ... မာကျူရီနဲ့ ငါ စကားတွေ အများကြီး ပြော
ဖြစ်တယ် သိလား၊ ငါ ဘယ်လောက်ကဲကောင်းလဲဆိုရင်
မာကျူရီ မိဘတွေနဲ့ ဘွားဘွားနဲ့ က လုပ်ငန်းချင်းဆက်စပ်
ပြီး ရင်းနှီးကြတယ်တဲ့၊ မေမေကလည်း မာကျူရီကို
အမှတ်ဖြည့်ပေးနေတယ် ဆရာ၊ စကားကောင်းတုန်း အရေး
တကြီး ဖုန်းဝင်လာလို့ ကမန်းကတန်း ထပြန်သွားတာ၊
နို့မို့ဆို ကြာဖြူတောင် မှီချင်ဖို့ဦးမယ်”

သက် စကားတွေကို ကြာဖြူ စိတ်ဝင်တစား စိတ်
ရှည်လက်ရှည် နားမထောင်ပေးချင်တော့။

“သက် ... ကြာဖြူ တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ ကြာဖြူ
အခန်းထဲက ထွက်ပေးပါကွာ”

ကြာဖြူ ဒီရောက်ပြီးကတည်းက သက်ကို တစ်ခါမှ ဒီလို မဆက်ဆံဖူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ကြာဖြူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ချင်သည်။

ကြာဖြူဘဝကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည့် လူတွေကြားမှာ ကြာဖြူလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်အတ္တကြီးကြီး ရှင်သန်ဖြစ်အောင် ရှင်သန်ရမည်။

သက်က တစ်ခါမှ မဆန်ကျင်ဘူးသော ကြာဖြူကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာကြည့်ပြီး ...

“ကြာဖြူ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ၊ သက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သွား ... သွား၊ လာမကြင်နာပြုကြနဲ့။

ကြာဖြူဆီက အများကြီး ရယူထားကြပြီးမှ ကြင်နာနူးညံ့ပြမနေကြနဲ့။

စိတ်ထဲကသာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေမိသော်လည်း ကြာဖြူ နားကို ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိပိတ်ပြီး သက်ကို ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

သက် ကြာဖြူအခန်းထဲက ထွက်သွားမှ ကြာဖြူ တင်းထားတဲ့စိတ်တွေကို လျှော့လိုက်ရသည်။

စိတ်လျှော့လိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်တွေက အစားထိုးဝင်ရောက်လာကြပြန်သည်။

မေမေ ကြာဖြူမမွေးခင်က ဘယ်လောက် အထီးကျန် အားငယ်နေခဲ့ရှာမလဲ။ ဒီမှာ သက်မေမေနဲ့ လေးလေးက ကြည်နူးပြုံးပျော်နေချိန်မှာ ကြာဖြူမေမေက ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ လောကကို ရင်ဆိုင်နေရသည်။

မတရားလိုက်ကြတာ။

ကြာဖြူကို မေတ္တာကရဏာပြည့်ဝစွာနဲ့ မွေးစားခဲ့ကြသတဲ့။

ကြာဖြူ ခါးသီးစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

သူတို့သွေးသား ဆင်းရဲနိမ့်ပါးမှာကျတော့ ဖိုးရိမ်သား။

သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထပ်မကျအောင် ကြာဖြူက

မိဘမှ တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ် လောကကြီးကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားလို့။

မေမေရေ ... ကြာဖြူ အဲဒါတွေ မုသိရင်ပါဘူး။

ကြာဖြူရဲ့ အထီးကျန်ဘဝလေးထဲမှာ ကြာဖြူ နေသားကျနေတော့

မှ မေမေရယ်။

စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အရင်
ထဲလို့ စာမေးပွဲပြီးတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေကျ ခံစားမှုကို
ဒီတစ်ခါ မရတော့။

ကြာဖြူ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး စိုးရိမ်
ပူပန်စွာ လိုက်စောင့်ပေးတဲ့ သူ့ရဲ့ကြင်နာမှုကြောင့် ဝမ်းနည်းစိတ်
ဝင်လာတိုင်း မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကြာဖြူက သူ့ကို “သြ” ဟုခေါ်စဉ် သူ ကြောင်
အင်းအမ်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘယ်သူမှ သူ့ကိုမခေါ်ဘူးတဲ့
နာစ်စားလေးဖြစ်၍ သူ ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

“သြသာ ကြာဖြူနားမှာ ရှိမနေရင် ကြာဖြူ ယိုင်နဲ့လဲကျ
သွားမယ် ထင်တယ်”

ကြာဖြူ ဒီလိုပြောတိုင်း ကြာဖြူနဖူးပေါ်က ဆံစများကို သပ်တင်ပေးပြီး ...

“စိတ်ချ၊ ကိုယ် ကြာဖြူနားမှာ အမြဲရှိနေမယ်၊ ကြာဖြူအလိုရှိတဲ့အချိန်၊ တောင့်တမိတဲ့အချိန်တိုင်း ကိုယ် ကြာဖြူနား ရောက်လာစေရမယ်”

ကြာဖြူ ဩစကားကို အကြွင်းမဲ့ ယုံပါသည်။ မယုံရဲတာက ကံကြမ္မာပင်။ ကြာဖြူကို ကံကြမ္မာက အကြာကြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု မပေးမှာကိုပဲ စိုးရိမ်လှသည်။ စာမေးပွဲဖြေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောမိ။ တမင်ကြီးစားရတာ မဟုတ်ဘဲ အလိုအလျှောက် ပြောချင်စိတ် မရှိတာကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။

အံ့ဩသလို လိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြာဖြူကို စာမေးပွဲကာလမှာ အလျှော့ပေးထားကြဟန် တူသည်။ ကြာဖြူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် စာမေးပွဲဖြေ နောက်တစ်ရက်မှာ လေးလေးက ကြာဖြူကို အပြင်ခေါ်သွားသည်။

သွားနေကျ ဒေါ်လေးခင်မွန်၏အိမ်ကိုပဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ကြာဖြူအကြောင်း သိထားတန်တူသော ဒေါ်လေးခင်မွန်က ...

“ဖြေနိုင်ရဲ့လား ကြာဖြူ”

ကြာဖြူ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်သည်။ လေးလေးက ကြာဖြူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ဆိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကြာဖြူ ... သက်နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ထားကြလား”

ကြာဖြူ လေးလေးကို စူးစူးစိမ်းစိမ်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့ဩသွားတဲ့ လေးလေးမျက်နှာကိုမြင်ရင် ဝမ်းသာအောင်မယ်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း နာကျင်ဝမ်းနည်းသည့် ခံစားချက်သာ ရလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ သက်နဲ့ ကြာဖြူ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ရော့ လေးလေး ဘယ်သူ့ဘက်က ပါမှာလဲ”

အရင်ကလို သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ကြာဖြူဟန်နဲ့ အသံထုတ်တယ်ပဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီလား။

“ကြာဖြူ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အခု လေးလေးတို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးလိုရအောင် ကြာဖြူကို ဒီခေါ်လာတာ၊ လေးလေး သက်ကို မေးကြည့်တော့လည်း သက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ထားဘူး ပြောတယ်၊ ဒါဆို ကြာဖြူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးခင်မွန်က ကြာဖြူကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြတာ တွေ့ရသည်။

“လေးလေး မဖြေသေးဘူး၊ ကြာဖြူ မေးတာ ဖြေတတ်ကယ်လို့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် လေးလေး ဘာလဲ သူ့ဘက် လိုက်မှာလဲလို့”

လေးလေးက ကြာဖြူကို နားမလည်စွာ ကြည့်ပြီး ...

“မှန်တဲ့သူဘက်က လိုက်မှာပေါ့၊ ဘာပြဿနာလဲ လေးလေးကိုပြောပြ”

ကြာဖြူ ခါးသီးနာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အမှန်အမှား ဆိုတာကိုရော လေးလေးတို့က ဘာတောင်တိုင်းမှာလဲ၊ မေမေ့ကို တိုင်းတုန်းကပေးတံနဲ့ တိုင်းမှာလဲ”

လေးလေး မျက်နှာက ညိုပုပ်ပြီး ချက်ချင်းပင် ဆယ်နှစ်စာလောက် အိုစာသွားသည်။

“ကြာဖြူ ပြောနေတာတွေ လေးလေး နားမလည်ဘူး”
နားမလည်ပါဘူးလို့ပြောတဲ့ လေးလေးအသံက ဘာဖြစ်လို့ တုန်လှုပ်နေရတာလဲလို့ မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဒေါ်လေးခင်မွန်ကတော့ အခြေအနေ အဆိုးဆုံးကို ထိန်းနိုင်ရန် စိတ်အဆင်သင့် ပြင်ထားပုံမျိုးပင်။

“လေးလေး မေမေ့ကို ထားရစ်ခဲ့တုန်းက မေမေ့ကို ဘယ်လိုပေတံနဲ့တိုင်းပြီး ထားခဲ့တာလဲလို့”

လေးလေး မျက်ဝန်းတွေက ထိခိုက်နာကျင်စွာ နီရဲသွားသည်။

တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူကြိုးစားနေပုံရသည် နှုတ်ခမ်းတွေက တလှုပ်လှုပ်။

“မေမေ့နဲ့ ကြာဖြူ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေချိန်မှာ လေးလေးတို့ မိသားစု အောင်ပွဲခံနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကြာဖြူ ... တော်တော့”

လေးလေးက အသံနက်ကြီးဖြင့် လှမ်းဟန်လိုက် သဖြင့် ကြာဖြူ လန့်သွားသည်။

“ကြာဖြူ ... လေးလေးကို အထင်မှားနေတာ၊ ကြာဖြူ ထင်တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။”

ကြာဖြူ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့၊ ကြာဖြူဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ခံစားခဲ့ရသည့် သိမ်ငယ်မှုတွေအတွက် ကြာဖြူ ဘာကိုမျှ မကြောက်ချင်တော့။

“ဒါဆို ဒါဟာ ကျွန်တော့်သမီးပါလို့ လေးလေး မိသားစု ရှေ့မှာ လေးလေး ဝန်ခံရလို့လား၊ ဂုဏ်တွေ စည်းစိမ်တွေ နဲ့ ပြည့်နက်နေတဲ့ သက်မေမေရှေ့မှာ လေးလေး ဝန်ခံရ လို့လား။”

ကြာဖြူ စကားတွေကသာ မြားတွေဆိုလျှင် လေးလေး ရင်ဘတ်နှင့် လောက်မည်မဟုတ်ပေ။

“လေးလေး အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့တာပါ ကြာဖြူရယ်”

လေးလေး အသံက စိတ်လျှော့ဝမ်းနည်းသံ။

“အဲဒီအားလုံးထဲမှာ ကြာဖြူတော့ မပါဘူး မဟုတ်လား လေးလေး။”

“ကြာဖြူ ဘာများ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရလို့လဲ၊ ကြာဖြူအတွက် ပြည့်စုံအောင် လေးလေး ဖြည့်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။”

ကြာဖြူ ရရှိသော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများက လေးလေး ပြောသလို ပြည့်စုံကုံလုံခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ စိတ်ရဲ့လုံခြုံမှုကို ကြာဖြူ ဆုံးရှုံး ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

“ကြာဖြူ ဘဝမှာ မွတ်သိပ်တောင့်တခဲ့ရတဲ့ မိဘမေတ္တာ လေး၊ ဖခင်က သမီးကို အသိအမှတ် မပြုတဲ့ဘဝမှာ ကြာဖြူ အကြာကြီး နေခဲ့ရတဲ့အတွက် လေးလေး ဘယ်လို ဖြန်ပေးဆပ်နိုင်မှာလဲ”

ပြောရင်းနဲ့ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက လောင် ချက်လွန်းလှသည်။

ဒေါ်လေးခင်မွန်က ကြာဖြူ ဘေးနား လာထိုင်ပြီး

ကြာဖြူကို နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

“ကြာဖြူ မေမေက ဒေါလေးတို့အားလုံးကို ခြေရာပျောက်
ပြီး ထွက်သွားတာ၊ ထွက်သွားတုန်းကလည်း ညို့မှာ
ကြာဖြူလေး ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်း မသိလိုက်ကြဘူး။ ညို့မှာ
ကုမရတဲ့ရောဂါ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့မှ ဒေါလေးတို့ဆီ
အကြောင်းကြားခဲ့တာ၊ ကြာဖြူလေးလေးက ကြာဖြူ မေမေ
ကို လိုက်ရှာပါသေးတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့အောင်
ပုန်းချင်နေမှတော့ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ၊ သမီးလေးလေး
မမှားပါဘူးကွယ်”

မမှားမှန်း သိရက်နဲ့ ကြာဖြူ ခွင့်မလွှတ်ချင်။
ဘယ်သူ့စကားကိုမှ ကြာဖြူ မယုံချင်တော့။
ကျားနာမလေးတစ်ကောင်လို မြင်မြင်ရာ ရန်လို

သည့် ကြာဖြူစိတ်ကို ကြာဖြူကိုယ်တိုင် မမ်းဆုပ်လို့မရ။

“အရင်လို ပြန်နေပါ ကြာဖြူရယ်၊ အားလုံး အေးအေး
ချမ်းချမ်း ပြန်နေကြရအောင်၊ သက်လည်း ဘာအကြောင်း
ရင်းမှန်း မသိဘဲနဲ့ ကြာဖြူ စိမ်းသွားတာကို ဝမ်းနည်း
တယ်”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း သက် အလိုကျ

ကြာဖြူ ခေါင်းငုံ့သည်းခံပေးရဦးမှာပေါ့။

“ဒါဆိုလည်း အကြောင်းရင်းအမှန် သိသွားရအောင် ဖွင့်
ပြောလိုက်ရုံပေါ့၊ သူ့ကို တစ်လျှောက်လုံး တွယ်တာအနစ်
နာခံခဲ့တဲ့သူဟာ သူနဲ့ ညီအစ်မအရင်းတွေပါလို့ လေးလေး
ပြောရဲလား”

လေးလေး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပုံက ရှင်းရခက်
သည့် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို လက်လျှော့အရှုံးပေးလိုက်ရသည့်နယ်။

“သက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ့်ကိစ္စလေ ကြာဖြူရဲ့။ သက်
တင် မဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်းပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလိမ့်
မယ်၊ သူတို့ ယုံကြည်လေးစားရတဲ့သူဟာ တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်
ကို ဘယ်သူမှ လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြာဖြူ မသိချင်
ယောင် ဆောင်နေလိုက်တာက အားလုံးအတွက် အကောင်း
ဆုံးပါပဲကွယ်”

ဒေါ်လေးခင်မွန် စကားတွေကလည်း ကြာဖြူဘက်
ကလိုလိုနဲ့ ကြာဖြူအတွက် မဟုတ်။

“ကဲ ... ပြော၊ လေးလေး ကြာဖြူ ကျေနပ်အောင် ဘယ်
လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

လေးလေးက အလျှော့ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရ
သည့်မေးခွန်းကို မေးလာသည်။

“ကြာဖြူ လိုအပ်တဲ့ တစ်နေ့မှာ လေးလေးဟာ ကြာဖြူ
ပေးပေးပါလို့ ဝန်ခံရုံရမယ်”

လေးလေးက ခဏလေး ခပ်တွေတွေ ကြာဖြူကို
စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ကောင်းပြီ၊ ကြာဖြူအတွက် လေးလေး ဝန်ခံလည်း
လေးလေး အသိစိတ်ထဲမှာ ကြာဖြူဟာ လေးလေးရဲ့သမီး
ပါပဲကွယ်”

စေးနဲ့စွာ မသုံးဝံ့တာလား၊ မသုံးရဲတာလား။

“ဖေဖေ” ဆိုတဲ့ နာမ်စားက ကြာဖြူတို့ ကြားမှာ
ဝေးကွာလွန်းနေသည်။

“ကြာဖြူ စိတ်ကို ကြာဖြူ အသားကျအောင် ဒဏ်ရာကျက်
အောင် ကြိုးစားရဦးမှာမို့ လောလောဆယ် ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်
နိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ ရန်လိုတဲ့စိတ်ကူး မရှိပါဘူး၊
အားလုံးကို ရှောင်ချင်တဲ့သဘောပါပဲ”

“ဒါဆို ကြာဖြူ ဒေါ်လေးခင်မွန်နဲ့ လာနေမလား”

ကြာဖြူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ...

“ကြာဖြူ ဒဏ်ရာအတွက်ဆေးက ဒေါ်လေးခင်မွန်မှာ မရှိ
ဘူးလေ”

ကြာဖြူအပြုံးကို လေးလေးက ထိတ်လန့်စွာကြည့်
နေသည်။

ကြာဖြူက အရင်က ကြာဖြူက တကယ့်ကို နှစ်ထဲ မှာနစ်ပြီး ပွင့်နေတဲ့ ကြာပန်းဖြူဖြူလေး၊ အခု ကြာဖြူက တော့ အဲဒီနှစ်ထဲက ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခွန်အားရှိတဲ့ ကြာပန်းလေး ဖြစ်နေပြီ။

“ကြာဖြူ အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်”

‘ချစ်သူရဲ့အမြင်က’ သွေးထွက်အောင် မှန်နေသည်။

ကြာဖြူကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေတတ်သည့် သြဆီက ဒီလို သတ်မှတ်ချက် ထွက်လာတာ အံ့ဩစရာမရှိ။

“ဟုတ်တယ် သြ၊ အရင်က ကြာဖြူက တကယ့်ကို နှစ်ထဲ မှာနစ်ပြီး ပွင့်နေတဲ့ ကြာပန်းဖြူဖြူလေး၊ အခု ကြာဖြူက တော့ အဲဒီနှစ်ထဲက ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခွန်အားရှိတဲ့ ကြာပန်းလေး ဖြစ်နေပြီ”

သြက ညံ့သက်စွာ ပြုံးပြီး ...

“ကိုယ်တော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ အရင်က ကြာဖြူက လရောင်နဲ့မှ ပွင့်ရတဲ့ ကုမုဒြာကြာလေး၊ အခု ကြာဖြူက နေအလင်းရောင်နဲ့ ပွင့်ရတဲ့ ပဒုမ္မာကြာလေး၊ ဘယ်ကြာပဲ

ကိုယ်တော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ အရင်က ကြာဖြူက လရောင်နဲ့မှ ပွင့်ရတဲ့ ကုမုဒြာကြာလေး၊ အခု ကြာဖြူက နေအလင်းရောင်နဲ့ ပွင့်ရတဲ့ ပဒုမ္မာကြာလေး၊ ဘယ်ကြာပဲ

“ကြာဖြူပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကြာဖြူ ကြည့်ရှုအားရစွာ အရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကြာဖြူကတော့ ကိုမုဒြာကြာ မဖြစ်ချင်ဘူး”

သြက သူ့ရင်ခွင်ထဲက ကြာဖြူကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြာဖြူရဲ့”

“ကုမုဒြာက လရောင်နဲ့မှ ပွင့်ရတာလေ၊ လဆိုတာ အမြဲတမ်း သာတာမှ မဟုတ်တာပဲ သြရယ်၊ လမိုက်ညာတွေလည်း ရှိတာပဲ”

သြက ခဏလေး ငြိမ်သွားပြီး ကြာဖြူကို ပြောမည့်စကား ရွေးချယ်စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုယ်အတွက်တော့ ကုမုဒြာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပဒုမ္မာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာဖြူက ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပဲ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲ အမြဲတမ်း ပွင့်နေမယ့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပေါ့”

လောကုတ္တရာတော်ဝင် နေ့စဉ်အားဖြင့် ကြာဖြူတို့ကို
ပွေ့ဖက်ကျိစယ်လျက် ...

ကြာဖြူ ကိုယ်တိုင် ပျောက်ဆုံးသွားသော ကြာဖြူ

ကို နှမြောနေသလို ရင်ထဲလေးလံစွာ။

“ကိုယ့်ကို အိမ်ကအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့
စိစဉ်နေတယ်”

ကြာဖြူ မျှော်လင့်ပြီးသားကိစ္စဖြစ်၍ သိပ်မတုန်လှုပ်
မိစေမယ့် သြကို ဆုံးရုံးရမည့်အတွက်တော့ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်
မိသည်။

သြမိသားစုရဲ့ အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်း သိလာ
လေလေ ကြာဖြူ အခြေအနေနဲ့ ဝေးလေလေဆိုတာ ကြာဖြူခန့်
မှန်းပြီးသားပင်။

ပညာကလွဲ၍ ဘာမှမပိုင်ဆိုင်သော ကြာဖြူကို
အားလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိသားစုအတွင်းသို့ လွယ်လင့်တကူ
အဝင်ခံမှာ မဟုတ်တာ ကြိုတွေးထားမိသည်။

“ဩ ... ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကြာဖြူ ဩကို ဘာဖိအားမှ မပေးချင်။

ဩ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြာဖြူ အေးဆေး

စွာ လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကိုယ် အေးဆေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းချင်တယ်၊ မေမေတို့

ကိုလည်း မဆန့်ကျင်ရာရောက်အောင်၊ ကြာဖြူ ကိုလည်း

လက်ခံချင်လာအောင်ပေါ့။”

“ဘာလဲ ... ဩက နေ့စပ်တာကို အရင်လက်ခံထားလိုက်

မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

ဩက ကြာဖြူကို ဖြတ်နိုးငြိမ်းချမ်းစွာကြည့်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအမျိုးသမီးက ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတာ

သိပုံမပေါ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ အု အိပ်လည်းမရင်းနီးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူတော့ ပိုရင်းနီးချင်ပုံရတာပဲ၊ တစ်ရက် အု

အိမ်သွားလည်ရင်း သူ့မိသားစုလုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ့်မိသားစု

လုပ်ငန်းက ဆက်စပ်ရင်းနီးနေကယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်၊

အဲဒါကနေ လူကြီးချင်း စကားတွေ ဆက်စပ်မိကြပြီး

စိစဉ်ဖြစ်သွားတယ် ထင်တာပဲ”

ဒီခေတ်ကြီးက ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်မယ်သူကို တစ်

ထပ်တည်း ကျရမယ်လို့ ချွံမြဲစွာ မပုထိုးဘဲ အတော်နည်း

ပါးလာတာ ကြာဖြူ သိသလို၊ ဩလည်း သိနေပါသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးမှာရှောင် ချစ်သူ မရှိဘူးလား။”

ဩက ပန်းတွန့်ပြပြီး ...

“ကိုယ် တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူး”

“ဩ ... ဒါဆို သူကရှောင် ဩနဲ့သူ့ကို နေ့စပ်ပေးမယ်

ဆိုတာ သိလား။”

ဩက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“သိမယ်ထင်တယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက မိန်းကလေးဘက်က

ခေါင်းညိတ်မှ စိစဉ်လို့ ရတာလေ”

ကြာဖြူအတွက် မျှော်လင့်ချက်က ဩရဲ့ရပ်တည်မှု

ပေါ်မှာသာ မူတည်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်မှာ ကြာဖြူ ရှိကြောင်း သိသွားရင် သူ

နောက်ဆုတ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိလို့

ငြင်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုရင် ကောင်းမလားလို့”

“အနေအထားက ဘယ်လိုသမီးရှင်၊ ဘယ်လို မိန်းကလေးကမှ ငြင်းရက်စရာ မရှိသော အနေအထားမျိုးဖြစ် သည်။”

“သူကြည့်ရတာ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိမယ့်ပုံပါ။ ကိုယ် ကြာဖြူ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရင် အလိုလို သူ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ သိသွားမှာပါ။”

“သူ ထင်ထားသလို ဖြစ်သွားရင်တော့ ကောင်းသား

ပင်။”

“ကိုယ် ဒါတွေပြောပြနေတာ ကြာဖြူကို တမင်စိုးရိမ်ရ အောင် ပြောပြနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရင်ဆုံး အေး အေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းချင်လို့ ဒီနည်းသုံးတာ၊ တကယ် လိုအပ်လာရင် ကိုယ် ကြာဖြူအတွက် စွန့်လွှတ်သင့်တာ တွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကြာဖြူနားမှာပဲ နေမှာပါ။”

“ကြာဖြူ ယုံကြည်အားကိုးစွာ သူ့ကို ကြည့်နေမိ

သည်။”

“မနက်ဖြန် သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူက စကားပြော ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ကြာဖြူ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကိုယ့် ဘေးမှာ ကြာဖြူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အဝင်မခံဘူးဆိုတာ သူ့လိမ္မာပါးနပ်စွာ သိသွားအစေရမယ်၊ ဟုတ်လား ကြာဖြူ။”

“ကြာဖြူအတွက် အမြဲတမ်း ရွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာ ညည်းပါးစမြဲမို့ ကြာဖြူ သိ ဖြောတာကို လက်ခံလိုက်ရသည်။”

Royal Thazin ဆိုတဲ့ ဆိုင်လေးက ဆိတ်ငြိမ်အေး
အေးတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ထူထောင်ကြီးမားသော အိမ်ရှင်တစ်ယောက်
လို နွေးထွေးတည်ငြိမ်စွာ။

“သူ မလာသေးဘူး ကြာဖြူရဲ့၊ သူ လာမှ တစ်ခုခု မှာ
ကြတာပေါ့”

ကြာဖြူနဲ့ သူ့ကို ကြိုပြီးနေရာယူထားဟန်တူသော
နေရာလေးသို့ ခေါ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေကြစဉ် သူက ထူးထူးခြား
ခြား ဖားလျားချလာသော ကြာဖြူ ဆံပင်တွေကို မြတ်နိုးခုံမင်စွာ
ကြည့်ပြီး ...

“ကြာဖြူက ဆံပင်လေး ဖြန့်ချထားတော့ ပိုပြီးနူးညံ့သိမ်
မွေ့တဲ့ပုံလေး ပေါ်နေတယ်”

ကြာဖြူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကြာဖြူ မေမေမှာလည်း ကြာဖြူနဲ့တူတဲ့ ဒီလိုဆံပင်ရှည်
တွေ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီဆံပင်ရှည်တွေကို ကြာဖြူ ဖေဖေက
လည်း မြတ်နိုးခဲ့တယ်တဲ့”

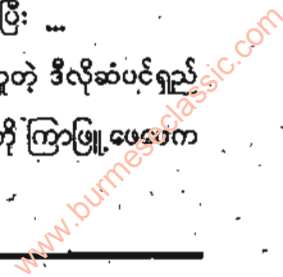
သူက ချိန်းထားတဲ့နေရာ ရောက်ခါနီး ကြာဖြူ
လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ...

“ကြာဖြူ ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွား
မှာပါ”

ကြာဖြူ သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ယုံကြည်စွာ ပြော
ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း
မှာ အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့ သူဆိုတော့ နည်းနည်းနည်းနည်း
မာနကြီးတယ်”

သူက ကြာဖြူ စိတ်သက်သာရာ ရစေမည့် စကား
တွေကို ကြိမ်ဖန်ပြောရင်း ချိန်းထားတဲ့နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

ကြာဖြူဖေဖေဆိုတဲ့ နေရာအရောက် ကြာဖြူရင်
ထဲ ဝမ်းနည်းလို့က်ဟာသလိုလို - ဖြစ်သွားသည်။

“စာများတဲ့ကျောင်းမှာ ဒီဆံပင်ရှည်တွေကို ထိန်းသိမ်းရ
တာ အချိန်ပေးရမှာပေါ့”

တစ်ခါတလေ ဆံပင်ကို သေချာကျနစွာ မရှင်းဘဲ
ကျစ်ဆံမြီးကို ခပ်တင်းတင်း ကျစ်လာခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေရှိတာထက်
မပြောပြဖြစ်တော့။

ကြာဖြူလို ဆံပင်ရှည်ထားချင်ပေမယ့် ဆံလုံးသေး
ပြီး ဆံပင်ပါးသဖြင့် လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ကောက်ထားသေး
သက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ လာပြီ”

ကြာဖြူက အပေါက်ဝကို ကျောပေးထားသဖြင့်
မတွေ့ရ။ အပေါက်ဝကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတဲ့ သြဆီ
အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရင်းနှီးဖူးသော ရေမွှေးနံ့အိအိသင်းသင်းကို ရလို့

ပြီး အနံ့ပိုင်ရှင်က တဖြည်းဖြည်း သူတို့ဝိုင်း ရောက်လာသည်။

“ထိုင်ပါ မသက်နင်းခန့်”

ဩရဲကြိုဆိုလိုက်တဲ့ အသံကြောင့် ကြာဖြူ ဖျတ်
ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် ...

အကြည့်နှစ်ခုက ငှက်ဖျားမှာ ခဏလေး ဆုံလိုက်ပေ
မယ့် အဓိပ္ပာယ်အများကြီး ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ဪ ... ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းမှတ်တာ”

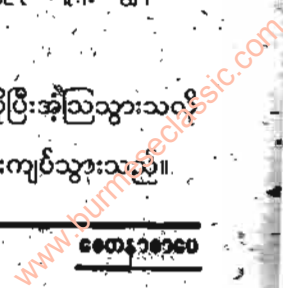
သံလဲအသံက ပုံမှန်မဟုတ်။ တစ်အိမ်တည်းနေပေ
မယ့် ကြာဖြူဘက်က ဓာင်းမာမူကြောင့် သက်နဲ့စကားမပြောဖြစ်
တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ...”

သက်က သြစကားကိုဖြတ်၍ လက်စွာပြလိုက်တာ
တွေ့ရသည်။ သြက အံ့သြဆွံ့အနေစဉ် သက်ကဖြတ်ပြီး ...

“မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုပါဘူး ဥဩညို၊ သူနဲ့ ကျွန်မက
တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့ သူတွေလေ”

သက် စကားကြောင့် သြ ပိုပြီးအံ့သြသွားသလို
ကြာဖြူအတွက်လည်း အသက်ရှူနည်းနည်းကျပ်သွားသည်။

“ဟုတ်လား ကြာဖြူ၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှမသိရပါလား”

• ကြာဖြူ၊ သဘက်ကို အားပေးပြီးနဲ့ ပြီးပြန်လိုက်ပြီး...

“သိနဲ့ ကြာဖြူ ဒီအကြောင်းကို စကားမှ မစပ်မိကြတာ”

ထဲက ဓာတ်ရည်လည်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို အတော်ပဲပေါ့၊ ကြာဖြူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ချစ်သူတွေလေ သက်နှင်းခန့်ရဲ့”

သက်က ကြာဖြူကို ထူးဆန်းခံပြင်းစွာ ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။

“ချစ်သူတွေ ... ဟုတ်လား၊ ကြာဖြူ ပြောသံ တစ်ခါမှလည်း မကြားရပါဘူး၊ အင်းလေ ... ချစ်သူထားရင် အိမ်က မောင်းထုတ်မယ်လို့လည်း ပြောထားတော့ ဘယ်ဝန်ခံပါမလဲနော်”

သက်စကားကြောင့် ထဲ မျက်နှာက အားနာစွာ မျက်သွားပေမယ့် ကြာဖြူကတော့ သွေးအေးစွာ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကြာဖြူ၊ ငါ အိမ်မှာပြန်တိုင်ရမှာလား”

စသလိုလိုနဲ့ ငြိမ်းခြောက်လိုက်တာဖြစ်မှန်း ထဲက ကြာဖြူပါ နားလည်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း တွေ့ကြတဲ့ကိစ္စပဲ ပြောကြရအောင် သက်နှင်းခန့်”

သက်က ပျက်နေတဲ့မျက်နှာကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် စုနည်းကြိုးစားနေတာ တွေ့ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဥဒြညို၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ”

ကြာဖြူ ရှိနေခြင်းကို နှစ်မြို့ပုံမရတာ သက်မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်အရှား တွေ့ရသည်။

အရင်က ညီအစ်မတွေလို တွယ်တာခဲ့ရသည့် သံယောဇဉ်တွေက ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့။

နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းနည်းမင်းပန်းစွာ စွန့်လွှတ်လိုက်ကြလေပြီထင်။

“ကျွန်တော်နဲ့ သက်နှင်းခန့်ကို အိမ်က စေ့စပ်ပေးမယ်ကိစ္စကို သက်နှင်းခန့်ဘက်က ငြင်းပေးပါလား”

သက်က ခံပြင်းခါးသီးစွာ ပြီးပြီး ...

“ဥသြဉိုက သားလိမ္မာလုပ်မယ်ပေါ့”

သက်ရဲ့ ခနဲ တဲ့တဲ့ စကားကို ဩက ငြိမ်သက်စွာ
ဘာမှ ပြန်တုံ့ပြန်။

“သက်နင်းခန့်ဘက်က ငြင်းပေးရင် ကျွန်တော်တို့လည်း
အဆင်ပြေမယ်၊ သက်နင်းခန့်လည်း သိက္ခာမကျတော့ဘူး
ပေါ့”

သက်က ကြာဖြူကို စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး ...

“သိက္ခာ ... ဟုတ်လား၊ သိက္ခာကျတာပေါ့ ဥသြဉိုရဲ့
ကျွန်မအိမ်မှာ ကပ်နေတဲ့သူကို ကျွန်မက အရုံးပေးရမှာဆို
တော့ သိက္ခာကျတာပေါ့”

ဩက သက်စကားတွေကို မခံချင်ပေမယ့် အစီအစဉ်
အဆင်ပြေဖို့ ကျိတ်ပြီးသည်ခံပေးနေရတာ တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး သက်နင်းခန့်
တောင်းပန်တာပါ”

သက်က ထိုင်နေရာက ထပြီး ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဥသြဉို၊ ကျွန်မ ကြာဖြူအတွက်
အလျှော့မပေးနိုင်ဘူး၊ ဥသြဉိုဘက်ကသာ ပြတ်ပြတ်သား
သားဖြစ်အောင် ငြင်းလိုက်ပါ”

သက်က ကမ်းလှမ်းချက်ကို ယတိပြတ် ငြင်းလိုက်
သည်။

“အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကြာဖြူ
ငါ သွားတော့မယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဥသြဉို”

သက်က နှစ်ယောက်စလုံးကိုပြောပြီး ဆိုင်ထဲက
ထွက်သွားသည်။

သက်ရဲ့ သေးသွယ်နဲ့ နှောင်းသော ဓန္ဒာကိုယ်လေးက
မခံချင်စိတ်တွေကြောင့် ပူလောင်ပြင်းပြလျက်။

ဩက ကြာဖြူကို အားတင်းပြီးပြပြီး အားပေးသည်။

ကြာဖြူကတော့ သက်နဲ့ မကြာခင် စစ်အေးတိုက်ပွဲ
စစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်ထားရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေသည်။

စစ်ကို အပျိုးသွက် ကြာဖြူ ဖြစ်လေမယ့် စစ်

ကြေညာသွက် သက် ဖြစ်နေသည်။

ဩကို စစ်တလင်းတော့ မဖြစ်စေချင်။

ကြာဖြူ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင် ကြာဖြူ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီး ကြာဖြူဆီက ဘာမှမပြောရ ခင်မှာပင် သက်က အခန်းထဲဝင်လာသည်။

အရင်က သက် ဝင်လာရင် ဝမ်းသာအားရကိစ္စ တစ်ခုခုကို ပြောတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေသလို အခုလည်း သက်ဆီမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းမယ့် စကားတွေ ရှိနေမယ် ဆိုတာ ကြိုသိနေသည်။

အရင်က ကြာဖြူခုတင်ပေါ် ဗန်းခနဲ ပစ်လှဲရင်း စကားပြောတတ်တဲ့ သက်က အခုတော့ ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ တည်ငြိမ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“နင်နဲ့ ဥဩညို ရုတ်နေတာ ကြာပြီလား”

သက်မှာ တစ်ခုခု လိုချင်ရင် သွေးရူးသွေးတန်း ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတာမို့ ကြာဖြူ သတိကြီးကြီးထားနေရသည်။

“သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သက်ရဲ့မာကျူရီ ဖြစ်နေတာတော့ ကြာဖြူလည်း မသိဘူး”

ကြာဖြူဘက်ကလည်း လေသံမာနေတာကို သက် သတိထားမိမည်ပင်။

“အခု သိပြီဆိုတော့ရော”

ကြာဖြူ သက်ကို ခိုင်ခံ့ထူထဲစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“သိသိ မသိသိ ကြာဖြူ ဩနဲ့ လက်တွဲဖြုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သက်က မရယ်ချင်ဘဲနဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်တာကို တွေ့ရသည်။

“ဘာလဲ ... ဥဩညိုနဲ့ လက်ထပ်ကို ထပ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်က ပေါ်လာတာပါပဲ၊ ဥဩညိုက နှင့်အတူတူ အမှီကောင်းတဲ့ ယောက်ျားကို”

သက်ရဲ့စွပ်စွဲချက်က ပြင်းထန်မှားယွင်းစွာ။

“ကြာဖြူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ပေးဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ မှီခြင်း မမှီခြင်းကိစ္စကို စဉ်းတောင် မစဉ်းစားဖူးဘူး”

သက်က သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို လှောင်ပြီး ပြုံးပြနေသလို ကြာဖြူကို ကြည့်ပြီး ...

“သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ဥဩညို အနေအထားက ကြာဖြူနဲ့ဆို မိုးနဲ့မြေပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေက ငါ့ကို လိုလိုလားလား တောင်းရမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီးသား”

ဒါတွေက သိပြီးသားကိစ္စတွေဖြစ်ပြီး ကြာဖြူ စိတ်စဝင်စားသော ကိစ္စတွေလည်းဖြစ်သည်။

“နင် နောက်ဆုတ်ပေးပါ ကြာဖြူ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သက်ရဲ့ပုံစံကျနေပြီဖြစ်သော အနိုင်ယူလိုမှုက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်ပင်။

ကြာဖြူဆီက သက် ယူထားတာ သိပ်များခဲ့ပြီပဲ၊ တစ်ခါတော့ ကြာဖြူ တန်ဖိုးထားရဆုံး အရာကို သက်ဆီ လွှဲပေးနိုင်။

“ဆောရီး သက်၊ ဩက ငါ့ကို ခွဲမသွားမချင်း ငါ နောက် ဆုတ်မပေးနိုင်ဘူး”

သက်က ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်ထား သူ တစ်ယောက်လို ပါးနပ်ပိုင်နိုင်စွာပြုံးပြီး ...

“ဘယ်လောက်ပဲ နင့်ကို ဥဩညိုကချစ်ချစ် နင့်ရဲ့ ရာဇဝင် ကိုသိရင်တော့ လက်တွဲရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြာဖြူ ရာဇဝင်ကို ကြာဖြူထက် သက်က ပိုသိ နိုင်ပါ့မလား။

“ငါ မိဘမဲ့ဆိုတာ သက်တို့အိမ်က မွေးစားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတယ် ဆိုတာတွေ အားလုံး ဩ သိတယ်၊ ငါ ဩကို ငါ့ဘဝအမှန်ကို ပြောပြထားတယ်”

သက်က ပန်းကို ဟန်ပါပါ တွန့်မြဲပြီး ...

“မိဘမဲ့ ... ဟုတ်လား၊ မိဘမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေမရှိဘဲ မွေးထားတာပါ၊ အဖေဘယ်သူဆိုတာ နာမည်တပ်လို့မရ လို့ နင့်မှာ အဖေရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကြာဖြူ”

ကြာဖြူ ဒဏ်ရာကို သက်က စူးထက်ထက်ဖြင့် လာဆွလိုက်သည်။

ငုပ်နေတဲ့ အတ္တတွေကို သက်က ဘာအထောက်အထားနဲ့ လာဆွရတာပါလိမ့်။

“နင့်မှတ်ပုံတင်က အဖေနာမည်၊ နင့်မွေးစာရင်းက အဖေ နာမည်က နင့်အဖေရဲ့အဖေ နင့်အဘိုးနာမည်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား”

ကြာဖြူ လုံးဝမသိခဲ့။ ကြာဖြူ မမြင်ဘူးသော အဘိုးနာမည်ကို မေမေကလည်း တစ်ခါမှ မပြောပြဘူးခဲ့။

“အေး ... ငါကလည်း ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ ဟိုးတလောက နင့်ကိုခေါ်ခဲ့တဲ့ရွာက လူတစ်ယောက် အိမ်ရောက်လာတယ်၊ နင့်ဆီလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေလှောင်ထားတဲ့ ကုန်တွေအကြောင်း လာပြောတာ၊ သူ့ဆီကတစ်ဆင့် နင့်အကြောင်း သိရတာ၊ နင့်အဖေ သူတို့ဆီကို လာကတည်းက နင့်ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့၊ နင့်အဘိုးက နင့်အဖေအဖြစ်ကို ခြင်ပြီး ရှက်ပြီး ရောဂါရပြီး ဆုံးတာတဲ့၊ ခု နင့်အဖေနေရာမှာ ထည့်ထားတဲ့ နာမည်က နင့်အဘိုးနာမည်ဆိုတာ တစ်ရွာဆုံးသိတယ်တဲ့”

ကြာဖြူရဲ့အတိတ်ကိုပါ ရိုက်ခတ်လာတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာလဲ။

လူတစ်စု အရှက်မကွဲဖို့အတွက် ဖေဖေနဲ့ ကြာဖြူက အရှက်တွေ သိက္ခာတွေ ရှင်းစွဲရသတဲ့လား။

“ငါ့မှာ အဖေရှိတယ် သက်၊ ငါက ဘယ်တုန်းက အဖေမရှိဘဲ မွေးခဲ့တဲ့ကလေး မဟုတ်သလို ငါ့အမေကလည်း လော်လီဖောက်ပြန်ပြီး ငါ့ကိုရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာအဖေရှိတယ်၊ ငါ့အဖေ ခုထက်ထိ ရှိသေးတယ်”

ကြာဖြူ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အားပါးတရ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ဒေါသနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါင်းလျက် ကြာဖြူ ကိုယ်လေးစာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ထိုစဉ် သက် ဖွင့်ပြီး မပိတ်ခဲ့သော အခန်းဝမှာ အပြင်က ပြန်ရောက်ပြီး ရှုည့်သံများကြောင့် လာကြည့်ဟန်တွေ သော လေးလေးနဲ့ အန်တီက မတ်ဇာတ်ရုပ်လျက်။

လေးလေးကို မြင်သည်နှင့် ကြာဖြူရဲ့ဆောက်တည်ရာမရစိတ်တွေက အမှီတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်ခွင့်ရသလို လုံခြုံသွားပြီ။

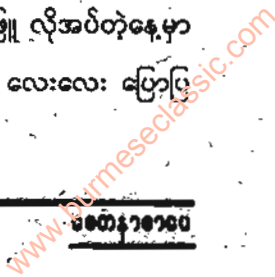
“လေးလေး ပြောပေးပါ၊ သက်တို့ကို ပြောပေးပါ၊ ကြာဖြူမှာ ဖေဖေ ရှိတယ်၊ ကြာဖြူဖေဖေက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူတို့ကို ပြောပြပေးပါ လေးလေး”

ကြာဖြူ လေးလေးရဲ့လက်မောင်းကို ခါယမ်းပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။

အံ့ဩပြီး ရပ်နေတဲ့ လေးလေးက ကြာဖြူရှေ့မှာ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို့ တောင့်တင်းငြိမ်သက်လျက်။

အန်တီက သက်နား ရောက်သွားပြီး သက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားပေးမယ့် ကြာဖြူကတော့ လေးလေးရှေ့မှာ တွယ်ရာမဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း တောင်းဆိုလျက်။

“ပြောလိုက်ပါ လေးလေးရယ်၊ ကြာဖြူ လိုအပ်တဲ့နေ့မှာ ကြာဖြူဖေဖေဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ လေးလေး ပြောပြပေးမယ်ဆို”

လေးလေးက ကြာဖြူရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေကို
 ဧကရာဇ်လိုက်ပြီး အားလုံးရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
 မောလှသော၊ ဝမ်းနည်းသော၊ အံ့သြသော၊ နာကျင်
 သော၊ ခံပြင်းသော ခံစားမှုအားလုံးက ကြာဖြူကို လွမ်းခြုံငါးဖို့
 သွားသည်။

လေးထဲမှာကို ထင်းရှူးနဲ့သင်းသင်းလေးက ရောမွေ
 ပြေးလွှားနေသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီတောင်ကုန်းလေးမှာထိုင် ကုန်း
 အောက်လျှိုကြားထဲက မီးရထားလေး ပြတ်သွားတာကိုကြည့်၊
 ဟိုးတောင်ခါးပန်းတွေဆီက တောင်ယာမီးရုံ၊ နေတဲ့ မီးခိုးငွေ့ပိုင်း
 နှိုင်းတွေကိုကြည့်၊ သဘာဝအတိုင်း ပွင့်နေတဲ့ မြက်ရိုင်းပန်းလေး
 တွေကိုကြည့်၊ အိုး ... ဒီမြင်ကွင်းတွေက ကြာဖြူအတွက် မရိုး
 နိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းတွေပေါ့။

ခဏကြာရင် ကုန်းထိပ်လေးဆီက Church ရှည်
 ဇရာပျော့လေးဆီ သွားမည်။ Church ရှေ့က ကွင်းကျဉ်းကျဉ်း
 လေးထဲမှာ ခိုတွေ့အများကြီး နေစာလှုံပြီး အစားစားပေးတာကို
 ကြည့်မည်။

အပြန်မှာ Church လေးဆီ သွားတိုင်း၊ မင်စည်ကို ထိုးဆွထားသဖြင့် အဆီလေးတွေ ပိုလက်နေသော ထင်းရှူးပင်က အသားလေးကို နမ်းရှိုက်မည်။

ကြာဖြူအတွက် ဒီနေရာလေးက စိတ်ကိုအသန့်စင် ဆုံး ပြန်လည်မွှေးဖွားလိုရသော နေရာလေးဖြစ်သည်။

ရှမ်းသံဝဲဝဲ တိုင်းရင်းသားလေးတွေရဲ့အသံ၊ ပါးအို နီရဲ့ အစ်မြန်းနေသော ကလေးလေးတွေရဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေက လွမ်းချင်နေတဲ့ ကြာဖြူကို အလွမ်းတွေနဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်မနေအောင် အားပေးနေလည် မြို့လေးလည်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးခင်မွန်တို့ မိသားစုပိုင်သော ခြံပိုင်းယုပလေး ထဲမှာ ခြံစောင့်မိသားစုရယ်၊ ကြာဖြူရယ်။

ကြာဖြူအတွက်တော့ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့ ဒီကလောမြို့လေးမှာ နေသားကျ ပျော်ပိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ သြကို လွမ်းသဖြင့် တောင်ခိုးညိုညို ကြီးတွေကြည့်ပြီး တိတ်တိတ်လေး စကားတွေ ပြောဖြစ်သည်။

ဒီတောင်ခိုးတွေက တိမ်တွေထဲရောက်၊ ဝါးမိတွေက ကြာဖြူစကားကိုတွေကို ချစ်သူဆီသယ်သွား၊ ချစ်သူက နှလုံးသားဖြင့် နားထောင်။

ကြာဖြူကမ္ဘာလေးက မပြည့်စုံပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းနေပါသည်။

“ကြာဖြူဘဝလေးက အရင်က ဘယ်လောက်ငြိမ်းချမ်း လိုက်သလဲ၊ ကြာဖြူဘဝမှာ ပခင်ရှိခြင်း မရှိခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကြာဖြူအပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့ သူတွေကို ကြာဖြူ ရန်လိုမုန်းတီးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကြာဖြူရဲ့ပုံမှန်စိတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကြာဖြူ အဲဒီလိုအကြာကြီး မုန်းနိုင် နာကြည်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်လေး သိနေတယ်၊ ခဏလေးနဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် ကြာဖြူ အတ္တက ရုန်းကန်ခဲ့ပေမယ့်၊ ကြာဖြူ သွေးအေးသွားရင် ကြာဖြူ အဲဒါတွေအတွက် နောင်တရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူ မှားတော့မမှားပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်လေးခင်မွန်က ကြာဖြူကို ဒီမြို့လေးဆီ လိုက် ခြာခဲ့သည်။

၂၄၆

အိမ်အိမ်

သက်တို့နဲ့ နေလို့မရတော့တဲ့ ပဋိပက္ခကြောင့် ကြာဖြူ သက်တို့ဆီက ထွက်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပင်။

“ကျောင်းဖွင့်ရင်တော့ ကြာဖြူ ပြန်လာရလိမ့်မယ်၊ ကြာဖြူ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှ ကြာဖြူကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ အခြေချ သွား ဟုတ်လား”

ကြာဖြူ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ လေးလေးကိုရော ဩကိုရော သက်တို့ကိုရောပေါ့။

“မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးမှုတွေ ပြုလဲစု ကြာဖြူ ကျေနပ်မှာလား”

လို့ လေးလေးက ကြာဖြူ အိမ်ကထွက်ခါနီး အေ ခဲ့သည်။

ကြာဖြူ ပြန်မပြေခဲမိ။

ကြာဖြူ အတွက် အားလုံးရှေ့မှာ ကြာဖြူ ပေးပေးတဲ့ ဝန်မစ်ရဲ့တဲ့ လေးလေးကို အဲဒီအချိန်တုန်းက စိတ်မှာခဲ့တာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

ခရစ်တော်မှာ ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ဖခင်ကောင်းကင် ယောက်ရဲ့ဝတ္ထုများတွေနဲ့ ကြာဖြူ အပေါ် ကျေပွန်ခဲ့သည် လေးလေး

ကြာဖြူရဲ့ အသိစိတ်ထဲမှာ ကြာဖြူ ပေးပေးအဖြစ် လျှို့ဝှက်စွာ လက်ခံထားပေးရလောက်နဲ့ အသိုက်အမြှိုလေးတစ်ခု အေးချမ်းနေရာမှာကို ကြာဖြူ လောဘကြီးခဲ့သည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရောင့်ရဲမှုတွေနဲ့ နေသားကျ လာခဲ့ပြီးမှ ကြာဖြူ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေသားကျမှုထဲက ထိုးထွက် ထွားလွန်ချင်ရတာပါပဲ။

ကြာဖြူ Church လေးရှိရာ ကုန်းထိပ်လေးဆီသို့ ဆည်းဖြည်းဖြည်း လျှောက်တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကုန်းပေမယ့် ခပ်ပြေပြေလေးဖြစ်၍ တက်လို့တက် ထူမှန်း မသိရ။ ကုန်းထိပ်ရောက်မှ ကြာဖြူနေတဲ့ အိမ်လေး၊ ကြာဖြူလျှောက်လာခဲ့တဲ့ လမ်းလေးကို အပေါ်စီးကနေ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝေး ... ဆရာမ၊ ဆရာမအတွက် စာလာပေးတာတွေ လို့ ယူလာခဲ့တယ်”

ကြာဖြူ နောက်က Church လေးကို စောင့်သော စောင့်ကောင်လေးက စာတစ်စောင်ယူပြီး ပေးသည်။

ကြာဖြူအတွက် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဒေါ်လေးခင်မွန်
ဆီက ဖုန်းလာနေကျဖြစ်၍ စာလာတာ အံ့ဩစရာပင်။

စာက ဘယ်ကဘယ်လိုလာသည်မသိ။ စာအိတ်ပေါ်

မှာ ကြာဖြူမှာမည်ပဲပါ၍ လိပ်စာတွေမပါ။

လူကြိုတစ်ယောက်ယောက် လာပို့ပေးခြင်း ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

Church လေးထဲဝင်ပြီး နောက်ဆုံးခုံတန်းရှည်လေး

မှာထိုင်၍ စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်မိသည်။

“ကြာဖြူရေ ...

အံ့ဩနေလား၊ ကြာဖြူ သက်တို့ကို ဘယ်လောက်
ကြာကြာ ဖုန်းနေမှာလဲ၊ သက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကြာဖြူ
နဲ့သက် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သံယောဇဉ်တွေ
ဖြတ်တောက်သွားကြရတာမျိုး သက်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အမှန်
ပြောရရင် သက် ကြာဖြူကို အရမ်းမနာလို ဖြစ်ရတယ်
လိလား၊ လူတွေက ကြာဖြူကို ချီးကျူးသံကြားရင် သက်
မကြားချင်ဘူး၊ ဥဒြညိုကို သက်လည်း ချစ်ပါတယ်၊
သက်ချစ်တဲ့သူက ကြာဖြူကို ချစ်နေတယ်ဆိုတော့ ...

ကြာဖြူရေ ... တစ်ခါတလေ လောကကြီးက မလင်
ထားတာတွေ ဖြစ်လာကြစမြဲ မဟုတ်လား။ ကြာဖြူအပေါ်
သက် နှုတ်အားဖြင့် စော်ကားခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်နေနော် ...

ပြီးတော့ ကြာဖြူ ဖေဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သက်တို့ သိသွားပြီ၊ ကြာဖြူကို ပြန်လာစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဖေဖေက ဝန်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြာဖြူဘဝ တစ်လျှောက်လုံး နောက်ထပ် သိမ်ငယ်မှုတွေ မခံစားရအောင်တဲ့၊ ဒါဆို ကြာဖြူနဲ့ သက်က ညီအစ်မတွေပဲ၊ လောလောဆယ် မေမေကတော့ ဖေဖေအပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူး ...

ဪ ... ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ သက်က ရှေ့တစ်ပတ်ဆို ကျောင်းကလွတ်တဲ့ သင်တန်းတစ်ခု Paris နှာ သွားတက်ရမယ်၊ မေမေလည်း သက်နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဖေဖေကို ကြာဖြူ လာစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ သက် တောင်းပန်ပါရစေ၊ မေမေလည်း ကြာရင် ဖေဖေအပေါ် နားလည်လာမှာပါ ...

ဒါနဲ့ သက်ရဲ့မာကျူရီ “ယောင်သွားလို့” ကြာဖြူနဲ့ ဩ တစ်ယောက်ကတော့ ကြာဖြူကို အမျှော်ကြီး ချောင်လေရဲ့။ သက်အတွက် နောက်ထပ် မာကျူရီတွေ တွေ့

မှာပါ။ ဒါကြောင့် ကြာဖြူလက်ထဲ မာကျူရီကို လွှဲပေးလိုက်ပြီ။

ကြာဖြူရဲ့သက်”

သက်ရဲ့သေသပ်လှပသော လက်ရေးလေးတွေနဲ့ စာလေးကို ကြာဖြူ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖတ်လိုက်ပြီးတော့မှ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လက်ခံလိုက်မိသည်။

Church အပြင်ဘက်က မိုလေးတွေက ဝုန်းစနဲ့ ထပ်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ် ကြာဖြူထိုင်နေတဲ့ ခုံပေါ်က ကျလာတာ တွေ့ရသည်။

“ကြာဖြူ”

အသံလေးက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ။

ကြာဖြူ လှည့်မကြည့်ပေမယ့်လည်း ဒီအသံက ကြာဖြူ မှတ်သိပ်မက်မောစွာ တောင့်တနေတဲ့ အသံဆိုတာ သိနေသည်။

“သိ”

၂၂

နိမာဏ်

ကြာဖြူကြောင့် နိလေးတွေ လန့်ဖျပ်ပြီး ပျံ့ကုန်ကြ
ပြန်သည်။

မကြာခင် Church လေးထဲက ခေါင်းလောင်းထိုး
သံက ကြာဖြူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကောင်းချီးပေးနေဟန် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“တောင်ထိပ်မှာ ကြာမပွင့်ဘူး ကြာဖြူရဲ့၊ ကြာဖြူထ
ကိုယ်ရင်ထဲ ပွင့်ရမှာ”

ကြာဖြူ သြ ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာကပ်ပြီး သြ ရင်နှံ
သံတွေကို ဖတ်စုနားစွင့်နေတော့သည်။

နိမာဏ်

၁၃-၆-၀၅